

Grammatica Graeca Phil. Melan.

<https://hdl.handle.net/1874/456666>

GRAMMA

TICA GRÆCA PHIL.

MELAN. IAM DENVO

recognita, atq; multis in locis

locupletata.

Nicol. Gerbelius.

Hoc credo quondam, ut callerent Græca, libello

Calliopen comites erudijisse suas.

Iohan. Secerius.

Hæc iter ad Musas, hic Græca Latinaq; discas

Aurea cui cordi, uirgula Mercurij est.

Haganoæ, per Iohan. Secerium,

Anno M. D. XXXI.

Mense Iunio.

Lata fuit regio quæ Græciæ nomine
 quondam censa est. Itaq; & omnis ge-
 neris disciplinarū plurimos scriptores ha-
 buit. Fuit ergo & multiplex loquendi ra-
 tio aliis partibus. Ea loquendi proprie-
 tas *ἑκαστῆς* à Quintiliano nuncupatur.
 Discrepant Dialecti cum grammaticis in-
 flexionibus, transitu literarum, uarieta-
 te tonorum, tum filo orationis, quod ge-
 nium cuiq; Græciæ parti haud raro de-
 prehendet, qui sit acri iudicio. Quis enim
 Syram orationem ab attica non interno-
 scat? etiam si atticis ceperit uti Syria figu-
 ris. Sed de hoc alio loco agetur, hic gram-
 maticos uariataram *διαλέκτων* modos ob-
 serua. Attica, cuius usus in regione Atti-
 ca fuit, ea est elegantissima, ut *ἑκαστῆς*
 pro *ἑκάστα*. Hac sunt usi, qui Athenis flo-
 ruere, Demosthenes, Aristophanes, & cae-
 teri, Ionica proxima Atthidi, ut pro *ἑκαστῆς*
ἑκαστῆς οὐρος, hac Homerus maxime usus est.
 Aeolica Ionibus proxima, ut pro *ἑκαστῆς*
ἑκαστῆς λαβῆν. Dorica Sicula est, Italiae
 proxima, Theocrito familiaris, & in a mu-
 rat, *Φιλὴν Φάμα*, id quod & Latini solemus,
 cum

*Dialectos fit a
 verbo διαλέγομαι
 quod hinc differere*

ἑκαστῆς ἑκάστη

*grammaticis inflex
 ionibus sepe variant
 ut pro οὐρος ποτα
 τῆς αὐτοῦ πρὸς ἑκάστη
 ἑκάστη. hic hinc
 ad transitum mag
 imi fit omni gra
 variata tonor*

*Comis inter in fu
 turis verborū arti
 uorū occupat pa
 multitudine. qui verū
 in dialecto nō hāc
 fuit in βέλτιστα
 Aorici. et τὸ αὐτὸ λέγει
 futuruū. τὸ αὐτὸ δὲ
 rimum est*

ἑκαστῆς

*Attici & Iuvenis in
 τ versantur. sine
 simplex sit puer
 geminum. hic Atti
 ca dialectos puerū
 obicit inuē omni
 hic homerū & sic*

*Tonū quoniam in
 qua maxime videtur
 homerū ex o. hinc
 futuruū οὐ δύνασθαι
 pro λαβῆν λαβῆν ἑκαστῆς ἑκαστῆς
 ἑκαστῆς ἑκαστῆς ἑκαστῆς ἑκαστῆς
 ἑκαστῆς ἑκαστῆς ἑκαστῆς ἑκαστῆς*

cum

eam Græca usurpamus, quippe Dori-
bus uicini.

Qui sermo communis omnibus est, lin-
gua communis dicitur, perinde ut apud
nos est aliqua ratio loquendi commu-
nis, Sueuis, Boiis, Vbiis, sin-
gulis tamen sui sunt
idiotismi.

*Traxit omnes Lin-
gnas grecam lati-
ni magis omnes
simul lingua de-
rius in nobis que
apud grecos hui-
us in h. m. q. m.
ta ne inuenerit et
hinc in a. et
grammatica. dicitur
hinc ca. v. s. c. v. i. :*

PHILIPPVS

MELANCHTHON

STVDIOSO LECTORI

S.

Emper optavi Libellos quos
de ratione Græca Grammati-
ca quondam edidi, perire,
quippe quos conscripsimus,
& pueri ferè, & pueris,
quos illo tempore priuatim do-
cebamus. Et periissent illi quidem, ut digni erant,
nisi me denuo ineptire coëgisset Chalcotypus, &
ueteres ruinas instaurare. Alioqui quod ad scholas
meas attinet, uti potuissem uel Urbano, uel Decolam-
padio. Recognouimus omnia, pleraq; mutauimus.

*καλοτοροος :
καλοτος νεβ
τοροος φγμα*

A ii

D E L I T E R I S

Et auximus ad iuste Grammaticæ modum, ne non satisficeret Chalcotypis. Tu quisquis es Lector, operam nostram boni consule, quem ad Græca studia qualicumque exemplo adhortari uolumus. Vale, Vvutemberge in Saxombus.

D E L I T E R I S

Græcorum.

L I T E R A E S V N T. +

Α. Β. Γ. Δ. Ε. Ζ. Η. Θ. Ι. Κ. Λ. Μ. Ν. Ξ. Ο. Π.
Ρ. Σ. Τ. Υ. Φ. Χ. Ψ. Ω. In his uocales se-

ptem. α ε η ι υ ο ω. Ex quibus diphthongi cōnectuntur, Propriæ αε αι εδ ου ου, quas

propriam uocamus, φ postulet eas natura

lis pronuntiatio. Neq; enim αε pronun-

ciarunt ueteres græci ε, ut solemus hodie,

sed αε cōfuso sono α & ι. Perinde atq; ger-

manica lingua diphthongos adhuc inte-

gre efferimus. Sic ει & οι iudicabis, nam

αυ & ου & οω discriminatim efferuntur, nec

cum aliis literis aut diphthongis confun-

duntur. Impropiæ diphthongi α η φ ψ

quas uocamus improprias, φ pronuncia-

tio naturalis ipsas nō requirat. Neq; enim

aliter α atq; α simplex uocalis effertur.

Nā Grammatici significaturi alicubi diph-

thongo

*a e o facit dya
tyrongo. ut sum
tis i et u: p r m a
dya ty rongo ai i
videre u r p r a m i a
p h o : t r u c h e q u i m
d u m e t p a r i m i u e s t
r e t e a n a u : d
p r o m i h a n o r h o
t r o n g u a u u i d e t e
u a s m i h i t e d i m y*

*Impropræ
α η ω uocales
subscribitur sum
dya ty rongo m m a
p r i a t , q u a s u o l u n t
m i u i d e t e d a t i m i
s i n g u l a r i b u s n o m i n
p r i m y s e r m i d e e t
p a r m i m f l u x i o n i s :
u a p p o s i t o , f u n t
d y a t r o n g o t r y p u a*

α ε ι υ ο ω

DE LITERIS

thongorum mutationes, aut in diphthon
gis alterius literæ elisionem, has diphthon
gos commenti sunt, ut sicubi ex *æ* fit *æ* aut
η, ut crebro solet, iota elisa, solēt eam Græ
ci subscribere, ne pueri ignorent diphthon
gū in ea syllaba desyderari. Planeq; gram
maticum inuentum est impropria diph
thongus, & ad pronounciationē nihil per
tinens. Ideo nec in ueterum libris inueni
as scribi diphthongos improprias.

Sunt & *ωο* & *ηο*, quæ factæ sunt ex *οο* &
ευ. Nam crebro solent mutari breues lite
ræ in longas *ο* in *ω* & uel *ε* in *η*. Et eas muta
tiones obseruet diligenter qui græcari uo
let. Obseruet idem & in consonantibus,
quæ cum quibus cognatæ sint, atq; adeo
quæ in quas mutari possint. Neq; enim
singulæ in singulas transeunt, sed cogna
tæ tantum in cognatas, ut *υ* in *μ*, *κ* in *χ*,
φ in *φ*, *τ* in *θ* &c. Reliquæ ad cognoscen
das literas pertinent, require ex elementa
libus libellis, qui iam ubiq; manibus pue
rorum teruntur.

PROSODIA

Προσῳδία, accentus (nam id significat

A iii

*Sunt et ωο et ηο
et αὐτοὶ προ αὐτοῦ
ἡοδω δὲ ἡοδω προ
ἡοδω δὲ ἡοδω
ἡοδω δὲ ἡοδω*

*βεννὴ βραβὴ
mutatio fit in p
pernis qvavvav
βονη δε in pveati
tis lammvā, de
apud Latinos a
breve bevit in re
longuū de ayo vgi
ic de i pvevilit
bevit in k, oī w
αδωυ uxov δα
w wερον vevw*

*Mod minor Conso
natio quā bevit
mutatio
ut v in p
wv an p w e in
copstio bevit
in p v w v m
vatio vally mgy
w an w an oino: w a pvo
vico maly: wv p dlot*

DE LITERIS

ῥοδὴ
ῥοδὴ non habent
i. f. u. s. p. o. t. i. o. m. s.
ante. u. t. h. u. f. o. r. t. i. e.
t. u. s. y. l. l. a. b. o. ῥοδὴ

græca uox πρὸς ad, ὡς (carmen) est ratio pronunciandi. Syllabæ accidens, alia enim breuis est, alia longa, dein acuta, uel grauis, uel inflexa &c.

Accidunt ergo syllabæ ^{προσώδια} προσώδια.

^{ἰσχυρὰ} Μακρὰ	-	Οξεῖα	^{ἀκρῆ}
^{ὀνυμ} Βραχεῖα	υ	Βαρεῖα	^{γράμμι}
^{ὑπερβα} Δασεῖα	•	Προσώδια	^{ἠρησ}

ῥοδὴ
ῥοδὴ sunt προσώδια
nem si magis sequantur
in vi. u. e. u. t. i. a. t.
idem grammat. emittit
si. q. u. i. s. e. q. u. a. t. u. r. u. r.
ῥοδὴ ἠρησ

Tempus longum - ἠρησ
Tempus breue υ θεός

Acutus ' θεός
Tonus Grauis ' θεός
Inflexus " θεός

Spiritus asper ' ἐλένη ^{ῥοδὴ}
Spiritus tenuis ' ἠρησ ^{ῥοδὴ}

Alii syllabæ accidentib. passionibus annumerant lectionis adminicula, ad puncta proprie pertinent. Sunt autem ἀπόστροφος auersio, supra extremum dictionis in fine elisa uocali ponitur, estq; ἀπόστροφος signum elisa uocalis, ut κύει' ἐλέησον, pro κύειε ἐλέησον. In poematis sæpe initium dictionis occupat, ut est Callimachi hoc, ὦ πρῶτων οὐ παντὶ φαίνεται, ἀλλ' ὅ, πρὸ ἐδῆλος, πρὸ ἀπῶτων. Apollo non cuius aparet

ἀπόστροφος
σημαίνει ἢ ὀπίσθεν
α. ε. ι. ω. ε. τ. ῥοδὴ
δ. u. e. i. t. i. o. n. i. s. α. i. o. i.
e. l. i. s. a. m. i. n. u. s. q. u. o. d.
u. o. c. a. l. i. s. u. t. ῥοδὴ
ῥοδὴ ἐν τῷ πρῶτῳ
ῥοδὴ ὅσο ῥοδὴ

D E T O N I S

nunq̄ extenditur, ut apud Homerū ^{μελος} ^{in hymnis} ^{ritus} Prudens hoc loco multas poematum figurarū omitto, ut pro ^{οὐδὲ} ^{οὐδὲ}. Sic latinus pro opilio, upilio, protrahendæ syllabæ gratia. Interim puer generales prologiæ regulas ediscat, de uocali ante uocalē, de deriuatis, & similes, Quibus adeo refertæ sunt grammaticorū omniū chartæ, ut nō habeāt plures Athenæ ^{ἡσθολαὶ} Noctuas.

D E T O N I S.

Difficile iudiciū tonorum est, partim quæ res nō perinde latinis ueteribus frequēs hodie fere negligat, Partim quod & apud Græcos uideatur usu quàm regulis magis probari. Vetusissimi Græcorum nullos apices scripserunt, ut est in antiquis quibusdam inscriptionibus cernere, & confirmat Politianus. Postera atas grammaticorum artibus exercita, hæc literis adiunxit ^{ἡσθολαὶ} ^{ἡσθολαὶ}, quasi notas pronounciationis. Habitussq; tum qui ea contemneret, non sat politus. Vellem & Latinis par diligentia in obseruandis tonis fuisset, nec dubito, quin mansisset integrior superioribus seculis ratio loquendi. Sed ad institutum, ut poterit

prolog
idem sit apud
persum in car
minu egriam b
comari reuēre p
gasuor mēto
oūdō
Tomb abentur ce
o hā formid ce
Supra hōngor
Ort pro opilio
Virgulus: uent et
exilio facti uenit
subula
ἡσθολαὶ
Adiectura in ob p
posita grecis sunt feminin
quid aliam dicit
ἡσθολαὶ

DE TONIS

si breuis syllaba, sic ^{ου γινετο} αειστέλις ωειγίνης τέ
^{γλαυ} & aciuuntur, etiam si breues syllabæ. Plæ/
^{υπερρεμ} runq; latini homines philosophia í acuta
dicimus, ita theologia, profodia, non q;
censeamus i longum esse, sed q; acuatur,
atq; id solitum isto pronunciari modo, nō
Latino, sed Græco. Græcæ sunt dictiones
nec adeo Romanis attrita linguis, ut exu
erint genuinum tonum. Fecit uulgus Ro
manum historia comœdia tragœdia, lati
no tono leuigatis syllabis. At philosophia,
& quædam similes uoculæ & doctis manse
re ut hospites externaq; non latina, er
go & Græcos tonos custodiunt. Cur non
profœdiam dicimus ut comœdiam, quan
do cogis latine me profodia dicere. Altera
uox uulgo Romano detrita, quasi roma
na facta est. Altera in scholis doctorum ho
minum, ut Græca, delituit.

Igitur recte dices philosophia, theolo
gia, quamuis non latine. Egregia senten
tia Quintiliani est, qua; huc spectat, qui
Græcam figuram sequi mallet, non latine
quidem, sed citra reprehensionem loque
tur. Assueuerunt latini homines, & plæ/
risq;

Leat bulgy

1502a, Romio

dia xxi tea

uodia annunt

penultima qd

gret. linc. linc

quod labud an

penultima annu

Cur no

pntu pphlypus

prius post non

re antipenultima

de postrevere msi

u d' hinc u sud

comedia

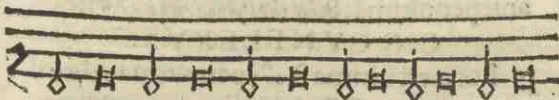
ore / a dia

DE TONIS

risq; aliis græcismis, ut paracletus, qui nū
 recte efferantur, uides. Nec enim in ila
 tinorum transit, sed e obliquum. Habes
 nō male dici philosophia, sed Grace, nec
 longum esse i, sed acutum. Id quod sex cen
 tis uersibus quidam probare conantur,
 rem minime dubiam, indoctis etiam. In
 terim & hoc uelim obserues. Metri mensu
 ram tempus esse, non tonum, puto autē
 metri mensuram, scansionem, ea est in
 temporibus.

*το αρακλειτος γινε
 οδ αρακλειτος
 υλταμα ρο σι υ
 βερτα μ ε . λασι
 μη εζ αρακλειτος
 υλταμα*

μετρον εστιν ημερα

Aman ti' ir' a moris in tegra ti' est

*αμ αν τ ι ρ α
 μη ρ ο ρ ι ς
 εν τε γ ρ α τ ι
 ε σ τ ι*

Quid quisq; tonorum possit.

Acutus, est syllabæ eleuatio, dōminus,
 Philippus.

Grauis, est communis dictionis tenor,
 earū uidelicet syllabarum, quæ nec acuto,
 nec circumflexo pronunciantur tractu,
 Dōminus.

Circumflexus, etiam si eleuare syllabā
 uideatur, tamen proprie non eleuat, sed
 tardat. Ideoq; arcu, quasi mollioris pro

21
216 καλῶς
216 δυναῶς
216 ἐπιβλητικῶς

DE TONIS

nunciationis notula scribitur. Discant ergo pueri, quatenus fieri potest, aliquod pronuntiando discrimen, θεός θεῶ, εἷς ἑς, καλῶς καλός.

VSVS TONORVM.

Quæsitus qui dictionis tenor est aut acuto responde, aut circumflexo efferendam. Sunt enim hi principales duo toni, & qui syllabis inscribuntur.

A C V T V S

Loca possidet, ultimam, penultimam, antepenultimam, θεός ὠρειγίνης πᾶκλιτος.

CIRCUMFLEXVS.

Locis est ultima θεοῦ, penultima σάμα.

GRAVIS.

Omnibus syllabis est, quæ nullo alio tono acuto aut circumflexo insigniuntur, nec scribitur unquam sua uice. dominus, minus graues sunt, nullis insignitæ tonis. Deinde uero cum in postremis syllabis aliquando scribitur θεός ἡμῶν, non est genuinus, sed adsciticius syllabæ, id quod post hæc commonebimus.

PRIMA REGVLA.

Nulla nec latinis, nec græcis dictio duobus

DE TONIS

*Nulla est dicitur, qui non sit
bino dicitur dicitur, quod
dico non dicitur and toni dicitur
in rando hoc fit propter
quod dicitur dicitur
resant acat*

bus principalibus est insignita tonis e sui
natura. Sed ad hunc encliticæ particulae
tonus in finem superioris uocis reflectitur
id quod citra uocis eius naturam fit.

*λεξιαρχος
επιπρομι
μελο ριγνα*

Dóminus Dóminúsq;

Octauianus Octauianúsq;

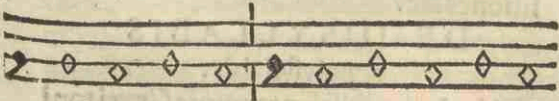
Τηλέμαχος Τηλέμαχος τε *δωμάτωρ, λαός, Ιακώβ*
σώμα σώμα τε *σώμα*

Τηλέμαχος τε nec mos est & in ultimá
acutum alium constituere. Hoc loco ad
monendi sunt pueri, ut & latina & græca
aptius legant, ne naturalem dictionis to-

num omnino negligent, si quando duo
in dictionem incidunt toni. Alter propri-

us ac natiuus. Alter accessorius *αγγλι*

σιν. Sed ita pronuncient, ut & suauiori so-
no natiuum, & tractu suo accessorium
dignentur.

Dó mi nús q; τη λέ μα χός τε

REGVLAE SPECIALES

De Tonis.

Ex syllabis, alia sunt longa, alia bre-

DE TONIS

ues, id quod supra admonui. Iam & dictio
num alia sunt monosyllabæ, alia disylla
bæ, alia πολυσύλλαβοι.

Breuis σος μίν.

Positione, & acuitur,
ut ἄλσ φύξ.

Vocali seu diphthōgo
nō cōtracta, & acuit,
ut χῶων φῆν χεῖρ.

Vocali seu diphthōgo
cōtracta, & inflectit, ut
νοῦσ α νόοσ, Φῶσ α φάοσ.

Item μῦσ & c.

Ois mono
syllaba aut
est

Longa

Sat fuerit hæc de monosyllabis præce
pisse. Caterum te inhortor, ne frigide mo
nosyllaba tractes, quæ uel differentia, uel

ἑκ μίσεων causa uariantur. ὦ ὦ ἦ ἦ ἦ ἦ ἦ ἦ.

Arciculi per sese patebunt. Item præpo
sitiones & c.

DE DISYLLABIS

ac polysyllabis.

Ab ultimæ syllabæ tempore Græci toni
iudicium est, sic α penultimæ tempore la
tinus uestigat tonum. Proinde semper in
spicies ultimam quæ acuta erit.

ἄλσ φύξ.

χῶων φῆν χεῖρ.

νοῦσ α νόοσ, Φῶσ α φάοσ.

Item μῦσ & c.

μονοσύλλαβοι
δύσσυλλαβοι
πολύσσυλλαβοι

ἢ ὄλο μαγα
ὦ ὄλο φα

ρεεξ ἀλοφ ἑρρηγία
ρεεξ ἕρον
ρεον ἕρεια
χθων ἕρεια

μελαγχθων ἢ ὄλοφ ἑρρηγία
ρεεξ ὄ, ἕρον ἑρρηγία ἑρρηγία
λαμῆ ἢ ὄλοφ ἑρρηγία ἑρρηγία

ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία
ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία
ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία

ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία
ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία
ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία

ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία
ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία
ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία

ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία
ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία
ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία

ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία
ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία
ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία

ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία
ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία
ρεεξ ὄλοφ ἑρρηγία

D E T O N I S

sic neutram terminationem arbitrare.

λευκός ^{ἄβας} λευκόν
 λευκή λευκήν.

T E R T I A.

Quorū nominatiui acuti sunt, eorū ulti-
 mas in omnibus genitiuis ac dtis inflectes

λευκός λευκοῦ

θεός θεοῦ Ita fit & in nomi-
 nibus uerbalibus in τῆς, ut πικρῆς πικρῆς

Aliarum terminationum obliquos decli-
 nando disces.

D E P O L Y S Y L L A B I S.

In polysyllaba, cuius ultima est longa,
 modo non cadat in priorem regulam, ut

ἀληθής, penultima acuitur, ὤλεγῆνσ, ἀει-
 σότελης, φιλοσοφία, θεολογία, ἐλεγήν, tolle
 deriuata & differentias, χνετή ἐλαίων.

S E C V N D A.

In polysyllaba, cuius ultima est breuis,
 penultima longa, deme contractiones, ut

ποιοῦμεν, acuitur antepenultima, ut ἄνθρω-
 πος, πρᾶκτικος, θεωκτισ, ἐλέησον.

Ergo est alia toni græci, alia latini ratio.

Judiciū latini est e penultima, sic enim il-
 lorū grāmatici, penultima longa accētus
 est in eadem.

Quare

*ἴδιον φῆμι ἐν τῷ
 ἄβ. πῶς ἴσως
 ἴδιον φῆμι ἐν τῷ*

*ἴδιον φῆμι ἐν τῷ
 ἄβ. πῶς ἴσως
 ἴδιον φῆμι ἐν τῷ*

*ἴδιον φῆμι ἐν τῷ
 ἄβ. πῶς ἴσως
 ἴδιον φῆμι ἐν τῷ*

*sed latini accētus dicitur
 quare*

Quo te loco regula supraposita. et uob si noni gmmh acuat
ultima nri parit et vltima arti et vbi. Sed noni flexu vltima
gamini et vltim iot ad diph

D E T O N I S

obliquis dissylla. Quo te loco rursus admonero regula supra

*hoc intelligi de
qto et sti singu
larib minui na agtus
dissyllabg n/mis m
meri prioris acuit si
bremsu bi ee
ra mta. bre pzo
rem vmm dicitur
si longa fit bz
vava qbeica p dume
Adht notab. s. pbervng
Fisvora dissyllabov
m duali et plurali
vltima vmm flexu*

posita de obliquis, θεός θεῶν θεῶν θεῶν θεῶν θεῶν

Q V I N T A

Monosyllabæ acutæ, obliquis dissylla

bus posteriorem acuit, φῆν φένος, λίφ λφ

βός, θῆρ θῆρός.

D E G R A V I S E V

syllabico tono.

Grauis, tonus est communis pronuncia
tionis tenor, his syllabis quæ nec sunt acu
tæ, nec inflexæ, philosophía sola i acuit,
reliquæ syllabæ graues sunt. Deforme fue
rit fortasse tot apices singulis syllabis in
scribere, præsertim nihil præter cõmunẽ
pronunciandi modũ designãtes. Ideo suã
fungens uicem, nunq scribit. Aliqñ uero
in solis ultimis pro acuto scribitur cõsequẽ
tiæ causa in legendo, & quasi cohærentiæ.

Quis enim non audiat lubetius πατήρ ἡ
μῶν ἢ πατήρ ἡμῶν asperitate acuti, quasi se
gregatam uim sententiæ ac mutilam.

μισκην ἔρωσ Ἰδοσκει.

ἔρωσ Ἰδοσκει μισκην.

Sed de graui disputantibus, occurrunt
particulæ quædam differetiæ causa graue
acuto

*μιουβια vtra p
heli anni vltima
et idem m totum
grammã eandem
moubi xif avto
vovb ev ce avu
xai τασων i. vto
ved det et dicitur*

*Indeterminata dicitur de quibus in fine dicitur hanc tonum, que in dictione
omnis pervenit in genere ut videtur quod videtur ad hoc quod non dicitur*

DE TONIS

Enclitica e que precedit syllaba grammi ante facta et tonum

acuto non mutant, nec e contra, **τίς** qui-
dam, **τίς** quis ē inter quæ duo facile inter-
nosces, cū aliis adherent dictionibus, **τίς**
quidā encliticon est, **τίς** quis ē non est en-
cliticon. Obiter de encliticonis hic nota

*und in ea veni-
m in ut stat hoc
natura alia gra-
mms adiant, ipse
ut dicitur nota quod
natura ut dicitur
et dicitur*

NOMEN INFLECTIT

supra se tonum.

ακουω τισιν εν ανω εν ανω

ἄκουσά τινων, id est, audiui quosdam.

Articulus pro **τίς** usurpatus

Inflectit supra se tonum

διδωκάτω δίδωκάτνι.

Verba.

*et dicitur hoc dicitur
dicitur quod dicitur*

Οὐλόσοφός εἰμι.

hoc est quod dicitur propter verbum encliticon

ἔγωφίμι.

encliticon supra se tonum dicitur encliticon

Pronomina monosyllaba δίδωκάσμι

Adverbia vocantur

δίδωμι σοι ἀργύριον & σφισι.

encliticon supra se tonum

encliticon supra se tonum

Adverbia vocantur πῶς, & enclitica hæc ab

encliticon supra se tonum

interrogatiuis πῶτε πῶς distingues.

encliticon supra se tonum

Coniunctiones γὰρ τε. Plurique grammati-

encliticon supra se tonum

corū longo examine isthac per spōdaicas

encliticon supra se tonum

trochaicas, iābicas, dactylicas dictiones ue-

encliticon supra se tonum

stigant, nos ea aliis locis agemus.

encliticon supra se tonum

DE CIRCUMFLEXO

Prima

encliticon supra se tonum

encliticon supra se tonum

Nunquā est in syllaba brevi circumflexio.

SECUNDA

Nunquā est in syllaba positione longa cir-

encliticon supra se tonum

B ii

Indeterminata sua dicitur

*encliticon supra se tonum
encliticon supra se tonum
encliticon supra se tonum*

PROSODIA

circumflexio, ni eam contractio excuset. Ali-
 cubi & liquidæ in causa sunt cur in positio-
 ne longam incidat circumflexus. Nam ut
 circumflexus mollis natura tonus est, ita
 molles literæ liquidæ, ut $\gamma\rho\alpha\mu\mu\alpha\ \mu\alpha\lambda\lambda\omicron\nu\sigma$.

*mal a boide,
 ηαλλοις manis
 παλιστα μαρε
 & ηα si qua*

*verborū auctō rōs
 sic difformi rōs b'u rōngand
 Jde d'lynt' familiē in
 nom de rōmanomb*

TERTIA

Ultima, si qua inflectitur, certiore re-
 gula q̄ sit quæ declinando coniugandoq̄
 sese offeret, describi non poterit.

δρός   δεῦ.

δοῖέω   ποῖέω

Isthic & de polysyllabon circumflexione
 quæ est in penultimis, agetur.

δοῖέω   ποῖέω

Neq̄ certius quidq̄ de circumflexo do-
 ceo, q̄ quod aliquoties iam admonui, esse
 circumflexū familiarem contractis, ἰσοῦσ.

*ἰσοῦσ
 qm rōnomū ori
 gnt accunt in
 qmnd volut de
 dnoho a bēbōis
 rōi we rōt to.
 ad rōmanū*

QUARTA

Penultima, in dissyllaba priore natura
 longa, posteriore brevi, circumflectitur.

$\chi\eta\mu\alpha\ \chi\eta\mu\omicron\sigma$. Atq̄ hac regula mihi de
 dissyllabis tantum agitur, aūdet eī tur.

χῆμα κῆμα

QUAE COMMUNES HA-

sce regulas $\pi\rho\omicron\sigma\omega\delta\eta\delta\omega\nu$ turbent.

Adnotabo capita in quæ referes, sicubi
 variant

PROSODIA

uariat tōni à regulis iis quas praescripsim⁹

^{ἰδιωμα} Ἰδιωμα ^{Linguae} Linguae proprietas.

Atticus regulam de acuenda penultima si ultima sit longa, non seruat in nomi- num quorundam flexu.

μενέλεωσ

χρυσέωσ

ἐρμόλεωσ

λιέσιωσ

Τρόπαιον commune, iuxta regulam su- pra, Τρόπαιον atticum est. Quaquam hoc proprie analogicon est e denominati- ui formula. τῶν κ̄ acuti in ᾱ circumflexum.

Nec enim facile transfertur tonus, qui in ultima dictione fuit. Τρόπαιον hinc nō trans- lato tono, sed inflexo propter sequentem breuem Τρόπαιον.

Καλῶσ σφῶσ̄ cōmuniter aduerbia sunt, ut infra dicitur, ἄκαλῶσ σφῶσ̄. Nam ἄγε- nitivis aduerbia hoc modo formātur, qua- re & iidem tōni manent. Doros κάλῶσ σφῶσ̄ φῶσ̄ faciunt.

Φιλόσοφος commune, doricum φιλοσό- φος. Si lubet huc pro uarietate dialecton collige literarum passiones, quibus muta- tis saepe prosodia mutantur. Ἀχιλλῶσ cō- muniter, ἄχιλλῆωσ̄ ionice, μόνωσ̄ μουνῶσ̄.

PROSODIA

COMPOSITIO

Quæ fines derivata acuiunt, composita
tonum transferunt.

σφίς
homo inueniens

βροτος
de uero

λογισμός

λεκτός

σκόπος
noctis

προς

Μιλόσφους

αμβροτος

συχλόμοσ

λάλεκτος

ἐπίσκοπος

σινγώσος.

Memineris quæso huius capitis accurate, nullo enim prorsum alio modo crebris toni transferuntur.

Variat ite compositio tonu, ut cu uerba
le dissyllabon breue, nomini coponitur.

τοκος parit, α τικω, θετόκος.

πολυπλόκος a πλέκω Homerus πολυ
πλόκος νόος, id est, uaser animus.

λόγος θεολόγος. Atq; id de breuibus. Longorū alia est ratio. Atq; in talibus si sit tonus in penultimis active significat, passive cu est in antepenultimis, ut θεόργος, id est, genitus a Deo, θετόκος, id est, paries Deū.

ABSCISIO ἀπκοπή.

Tonu integræ dictionis nō mutat, manetq; recisæ dictionis syllabæ is tonus qui fuit

D E A R T I C V L I S

Item modo totum mutari, $\epsilon\iota\pi\tau$ indicatium est, $\epsilon\iota\tau\epsilon$ imperatiuū. Collige huc similia, mihi fat uidebatur capita, obseruandiq; rationem indicare.

D E S P I R I T I B V S

Multo negotio Chæroboscus tractauit spiritus. Tu paucis accipe quæ ad rem cōmodum ue attinent.

P R I M A

Spiritibus utimur in solis earum dictionum initiis quæ uocalia sunt $\epsilon\pi\alpha\omega\sigma$ $\omega\delta\delta\epsilon$.
Semper aspiratur.

S E C V N D A

Ex consonantibus sola ρ , initio dictionis aspiratur, in medio si duo sunt $\rho\rho$, alterum tenui, alterum aspiratione signabis, $\epsilon\pi\omega\mu\eta\epsilon\pi\iota\rho\rho\mu\alpha$.

Hæc de prosodia. Vestrum erit & operam meam boni facere ac æqui, & frequentes, ne frustratus uidear studio meo, regulis adsciscere usu linguæ aceros exēplorū.

E T Y M O L O G I A.

Etymi ratio est. Etymum proprietas est dictionis. Dictionum aliæ sunt, **Articulus, Nomen, Verbum, Participiū, Prono**

*το ελεος ελεος
ποιω ελεος ποιος
μεν μνηστω
ελεος μνηστω
ελεος μνηστω
ελεος μνηστω*

*u m p m p i o d u
u o m b i a s p i r a t u r*

*ελεος ος
νοσος ος
Interfectionem
si sub aduerbio
comprehendunt*

DE ARTICVLIS

Fœmininum, Neutrum.

*Græci habent in
mæru a ualery
quo caret latini*

Numeri tres, Singularis, dualis, pluralis.

Vincit enim latinum sermonem duali nu-
mero Græca copia.

Casus quatuor, Ntūs, Grūs, Dtūs, Ac-
cusatiuus. Nam uocatiui nullus est articu-
lus, sed eius uice utimur aduerbio uocādi
ō, Ablatiuo Græcia in uniuersum caret.

Accidit & figura. Sunt enim simplices
articuli, ὁ ἢ τό ὄσ ἢ ὄ.

*Articuli sunt per
casu & paragogē*

Cōpositi ὁσ, qd' habet uim demonstrati-
ui pronominis iste, ὅσ περ ἢ πῶς ὄ πῶς, qui quæ
quod, idē ualet quod simplex ὄσ ἢ ὄσ πῶς.
quicūq;. Quancūq; & saepe p simplici usurpet

DECLINATIONEM OCY

*Articulus pve
positusq; 33 quidē spm
aspectum sed raris acientia
quod preter spm hnd aspectu
33 acientum. Sic ἢ her
uno acientij differt ab ἢ que
non acientij*

lis hac tabula subieciimus.

*Omnes articulos
genitiui et dati
ui nam flexu*

Articuli
Propositui

	ὁ	τῶν	τῶ	τῶν	Hic
Mas.	τῶ	τῶν			
	οἱ	τῶν	τοῖς	τοῖς	
	ἡ	τῆς	τῆ	τῆν	Hæc
Fœ.	τὰ	ταῖν			
	αἱ	τῶν	ταῖς	ταῖς	
	τὸ	τοῦ	τῶ	τὸ	Hoc
Neu.	τὸ	τῶν			
	τὰ	τῶν	τοῖς	τὰ	

*τῶν genitiuus pluralis
omnis est generis*

DE ARTICVLIS

	ὄσ	ὄυ	ὄω	ὄυ	Qui
Mas.	ὄ	ὄ	ὄ	ὄ	
	ὄ	ὄ	ὄ	ὄ	
Foc.	ὄ	ὄ	ὄ	ὄ	Qua
	ὄ	ὄ	ὄ	ὄ	
Neu.	ὄ	ὄ	ὄ	ὄ	Quod
	ὄ	ὄ	ὄ	ὄ	

Articuli cōpositi ὄσ & ὄς ὄω ὄυ ὄω ὄυ flectuntur si
 eut simplicia, non mutatis ὄ & ὄω, ut

ὄσ
 τὄω
 τὄω, & sic
 ὄσ ὄω ὄω ὄω &c.

ὄς τὄω uero utranq; cōpositionis partē decli
 nat. Quare hic obiter τὄω declinabimus, eo
 q; ad nominū formā nō admodū quadret.
 Sicut nec uocabulum quis, apud latinos.

hic cōpositi de
 declinatione uide in
 ueteri secundae tabulae
 hic declinat' uide in
 q; nota in ib

τὄω cū acuto uox est interrogādi, q; , &
 declinat in hūc modū, seruās acutū in prio

Sing. Nominat.	τὄω	(re syllaba)
Genit.	τὄω	
Dat.	τὄω	
Accusat.	τὄω	

hic τὄω ὄω
 ὄω τὄω ὄω
 quis uenditit tibi
 librum

DE ARTICVLIS

Dual.	Nominat.	<i>quidam</i> τις
	Genit.	τινοῦ
	Dat.	τινὶ
	Accusat.	τινὰ
Plural.	Nominat.	τινες
	Genit.	τινων
	Dat.	τισι
	Accusat.	τινας.

Τίς cum graui, postpositiua particula, significat quidam. Seruatq; declinando tonum grauem in fine. Caterum forma sciendi eadem est quæ fuit supra.

Singul.	Nominat.	τις <i>quidam</i>
	Genit.	τινός
	Dat.	τινι
	Accusat.	τινὰ
Dual.	Nominat.	τινέ
	Genit.	τινοῦ
	Dat.	τινὶ
	Accusat.	τινέ
Plural.	Nominat.	τινες
	Genit.	τινων
	Dat.	τισι
	Accusat.	τινας.

Atq; hæc quidē sunt masculinae & foeminae
nae for

^{εις}
 her adiectiva format bonum
 femininod εις mutata m
 ειςτα . πεντηκοντα
 εις mutata το τει εις

DE NOMINE

παλειο παλια

her adiectiva format
 bonum femininod εις
 mutata m εις πεντη
 κοντα εις mutata το

παλυσ
 πολλοδ
 πολλοδ
 πολλοδ

α m h
 formod grandet α
 venire m h
 dored venire pro
 quod m h

χειειο

χειειασα ^{gratiosa}

χαιειν ^{gratiosum}

ο και η φιλοπαφεις Nec sunt hmoi ad

το φιλοπαφια, pter coposita

ηδυσ πολυσ Coposita υς, ο και η αδυσ

ηδυσια πολυη mutuaticiu κρευ δ αδυσ

ηδυσ πολυ κρευ.

οσ puru aut p hniens fœminina per α faci

unt. Quanq̄ per crebram mutatione α in

etiam per η efferantur. Sicut & η finientia

Dorientes per α efferunt. Reliqua in οσ fœ

minina regulariter per η efferunt.

δικαιος καθαρός σοφός

δικαια καθαρά σοφή

δικαιον καθαρόν σοφόν.

Coposita in οσ, generis cōmunis sunt, ut

ο και η φιλοσοφος

δ φιλοσοφον

Ex οσ nascitur & οis terminatio quorundā

adiectiuorum, ut

χρυσους pro χρυσειος α πλουσ pro α πλουσ

χρυση α πλυη

χρυσων α πλουων

Huius formæ sunt quæ fines circumflectit.

Com

Ex οσ p ronticatio
nem fit οδδ

δι
 διπλουδ
 τριπλουδ
 τετραπλουδ
 quadruplex

DE NOMINE

Composita, ὁ καὶ ἢ πολὺ ποῖς

πολύσσοδοι νοῦν ἴχεν
polyoides mēh' o'ōtme

ἢ πολὺ πον

Ως ὁ καὶ ἢ εὐκωσ Atticorū terminatio est

εὐκωσ

ἢ εὐκων ut infra in declinationibus

hoc nome nisi ali

ΗΥ ὁ καὶ ἢ τέρω bus est cernere.

per multo mō, hōi mō
acuat ante emulsiō

ἢ τέρει

ΩΥ ὁ καὶ ἢ δὺλαίμων

ἢ εὐδαμω

ΑΕ ὁ ἢ ἑμάκαρ

beatus τοῦ μάχαριος τενωσι

Si qua adiectiua inciderint, ad has formulas exigat puer & moueat, & genera e generibus deriuet.

Accidunt nomini, Species, Genera, Casus, Declinatio, Figura.

SPECIES

εἶδη: ἀκρίβει

Πατρωνυμικὸν gentile nomen est, ut ἄτρεϊδης, ἀγαμέμνων; Atrides, Agamemnon, id est, Atrēi filius. Sæpe & pro possessiuo græcus usurpat, quemadmodum & noster Poeta dixit, Pelias hasta.

Terminationes masculinæ δης, ων, διος. femininæ

ᾠσ, ἰσ, νη, ut πριαμίδης, πηλιόων, ὑβράδιος, ἠλιάσ, πριαμῖς, ἀδρασίνη.

Formæ di ratione usu deprehendes, & græmaticorum latinorum quidam tradidere.

DE NOMINE

COMPARATIVUM

Adiectiva in *ος* regulariter faciunt comparatiuos & abiecta, & *τερος* ad positiuum addita, *λευκος* ^{αλευς λεγον} *λευκότερος*. In his quæ per ultimam positiuum habent longam, *ομικρον* seruant. Quæ uero breuem, *ο μικρον* mutant in *ω μέγα*, ut *σοφός* ^{σοφω} *σοφώτερος*, *ένδξος* ^{ένδξω} *ένδξότερος*.

Adiectiva in *ης*, faciunt comparatiuū *ος* in *εσ* mutato, & addita uoce *τερος*, ut *αληθης* ^{αληθω} *αληθέστερος*.

Sic & quæ *εσ* finiunt, *εστερος* faciunt comparatiuos, ut *χειεις* ^{χειω} *χειέστερος*.

In *οις*, *τερος* addunt, ut *δυνois* ^{δυνω} *δυνούστερος*.

Quæ *ω* finiunt, *σ* abiiciunt, addita *τερος*, ut *βραχυτερος*. Sed in *υσ* pluraq; comparatiuos in *ων*.

Est anomala terminatio adiectiuorum *ων*, ut *ιδής* ^{ιδω} *ιδών*, *μέγας* ^{μεγα} *μείζων*.

SUPERLATIVUM

Comparatiui terminationem *τερος* muta in *τατος*, facturus regulare superlatiuū.

<i>λευκότερος</i>	<i>λευκόςτατος</i>
ut <i>αληθέστερος</i>	<i>αληθέστατος</i>
<i>χειέστερος</i>	<i>χειέστατος</i>

δυνούστη

χλευκος
mustum

μικρος *μικρα*
μικρον *μικρω*

εσ in *εσ*

νοια *αληθος* format
το *αληθω* *αληθω*
εσ *εσ* *εσ*
εσ *εσ* *εσ*
εσ *εσ* *εσ*

DE NOMINE

δυνάμει
 θινούστρος *ευνούσατος*
 σωφονέστρος *σωφονέσατος*
 βραχύτερος *βραχύτατος*

Quorū uero *ων* comparatiui finiūt, *ισος*
 erit superlatiuorum enclisis, ut
 ἡδίστων *ἡδίστος*
 μείζων *μέγιστος*

*Superlatiuū de si
 uū m 1506 modo
 Comparatiuū de si
 m ων*

Subiicio comparatiuorū ac superlatiuorū
 paradigmata, ad quæ exiget puer ad
 iectiua quæcūq; inciderint, & inde cogno
 scet quæ adiectiuorum terminationes cō
 parationes admittant.

COMPARATIONES ANA
 logicae seu regulares.

*Comparatiuū de
 superlatiuū de
 ma lya uba uū
 mōw pēntēma si
 longa*

Ος	σφός	σφώτερος	σφώτατος	<i>longa</i>
	σφή	σφώτερα	σφωτάτη	<i>m H</i>
	σφόν	σφώτερον	σφώτατον	<i>Adiectiuū m Hō sū</i>
Ης	ὁ ἀληθής	ἀληθέστερος	ἀληθέστατος	<i>ris generis et for māw boim pentūw m 26</i>
	ἡ ἀληθής	ἀληθεστέρα	ἀληθεστάτη	<i>m 26</i>
	τὸ ἀληθές	ἀληθέστερον	ἀληθέσταρον	<i>In ων</i>
Ων	ὁ σφών	σφονέστερος	σφονέστατος	<i>Adiectiuū m ων sūm mē gms ris for māw boim ne</i>
	ἡ σφών	σφονεστέρα	σφονεστάτη	<i>pentūw m ων p o nōs</i>
	τὸ σφόν	σφονέστερον	σφονέσταρον	<i>In ων</i>
Εἰς	ὁ χειεῖς	χειεστέρος	χειεστάτος	<i>In ων sūm mē gms ris māw boim pentūw m</i>
	ἡ χειεῖα	χειεστέρα	χειεστάτη	<i>εἶδα neutra m ων</i>

DE NŌMINĒ

Ἐχάειεν χειέειρον χειέειστων.
COMPARATIONES

anomalæ.

<i>ἄνιστος</i>	<i>dulcis</i>			
<i>ἄνιστος</i>	ὁ ἄνιστος	ἄνιστων	ἄνιστος	
<i>ἄνιστος</i>	ἡ ἄνιστος	ἄνιστων	ἄνιστη	
<i>ἄνιστος</i>	ἔἰς ἄνιστον	ἄνιστον	ἄνιστον	
<i>ἄνιστος</i>	ἄνιστος	ἄνιστων	ἄνιστος	
<i>ἄνιστος</i>	ἄνιστος	ἄνιστων	ἄνιστη	
<i>ἄνιστος</i>	ὁ μέγας	μέγιστων	μέγιστος	Magn ⁹
<i>ἄνιστος</i>	ἡ μέγιστη	μέγιστων	μέγιστη	
<i>ἄνιστος</i>	ἔἰς μέγιστον	μέγιστον	μέγιστον	
<i>ἄνιστος</i>	ὁ καλός	καλλίστων	καλλίστος	Bonus
<i>ἄνιστος</i>	ἡ καλή	καλλίστων	καλλίστη	
<i>ἄνιστος</i>	ἔἰς καλόν	καλλίστων	καλλίστον.	
<i>ἄνιστος</i>	Varios autē cōparatiuos	καλλίστων	καλός seu ἀγαθός	
<i>ἄνιστος</i>	καλλίστων	καλλίστων	καλλίστος (recipit.)	
<i>ἄνιστος</i>	βελτίων	βελτίων	βελτίστος	
<i>ἄνιστος</i>	ἀμείνων	ἀμείνων	sine superlatiuo	
<i>ἄνιστος</i>	κρείττων	κρείττων	κρείττιστος	
<i>ἄνιστος</i>	ἀρείων	ἀρείων	ἀρείστος	
<i>ἄνιστος</i>	λωπίων	λωπίων	λωπίστος	
<i>ἄνιστος</i>	ὁ κακός	κακίστων	κακίστος	Malus
<i>ἄνιστος</i>	ἡ κακή	κακίστων	κακίστη	
<i>ἄνιστος</i>	ἔἰς κακόν	κακίστων	κακίστον	

Recipit

DE NOMINE

Recipit & κακός varios comparatiuos.

^{1. μιν} Χείρων & ^{2. χειρ} Χερσείων ^{3. χειρ} Χείριστος

Sic μικρός paruos, alienos hęc cōparatiuos

^{1. μιν} ἐλάττων ^{2. μιν} ἐλάχιστος Paruos

^{3. μιν} ἡσίων sine superlatiuo

^{4. μιν} μείων sine superlatiuo

^{5. μιν} ὀϊστος ^{6. μιν} ὀϊσίων ^{7. μιν} ὀϊσίστος Turpis *Homery*

^{8. μιν} ἡϊστέρα ^{9. μιν} ἡϊστίων ^{10. μιν} ἡϊστίσθη *ἡϊστέονδ' ἡϊστίων*

^{11. μιν} ὀϊστέον ^{12. μιν} ὀϊστίον ^{13. μιν} ὀϊστίσθη *μιντων, χαντίων*

^{14. μιν} ὀϊστέος ^{15. μιν} ὀϊστίων ^{16. μιν} ὀϊστίσθη *ὀϊστέον*

^{17. μιν} ἡϊστέρα ^{18. μιν} ἡϊστίων ^{19. μιν} ἡϊστίσθη *ὀϊστίων ἡϊστίων*

^{20. μιν} ὀϊστέον ^{21. μιν} ὀϊστίον ^{22. μιν} ὀϊστίσθη *ὀϊστίων*

Inuenias apud Poetas nonnunq̄ & alios ^{23. μιν} ἡϊστέον ^{24. μιν} ἡϊστίων ^{25. μιν} ἡϊστίσθη *ἡϊστέον*
 comparatiuos, ut βραδύων ^{26. μιν} βραδύων ^{27. μιν} βραδύων *βραδύων* segnior ἢ βραδύων *βραδύων*
 δάστων ^{28. μιν} δάστων ^{29. μιν} δάστων *δάστων* celerior ἢ ταχύς, & πύστων ^{30. μιν} πύστων ^{31. μιν} πύστων *πύστων* crassior
 ἢ πύστων, & similes, quos tuū erit lector ob-
 seruare. Nam in regulam grammaticam
 omnia cogi nequeunt.

DENOMINATIVVM.

Κος, ut ^{32. μιν} μουσικός. Ιος, ut ^{33. μιν} οὐράνιος. Ωδης *οὐράνιος*

ut ^{34. μιν} λιθάδης lapideus. εος, quæ possessiuo *λίθος*

rum proprie significationem habet, ut

^{35. μιν} ἡρακλείος. *ἡρακλείος*

DIMINVTIVVM.

Diminutiouōrū masculinae terminationes

DE NOMINE

μοσ μοσος *fulg*
ναυτης ναυτη

sunt, ut *fulg* μωσειων morio. αξ, ut λιθαξ lapis.
λος ut ανθρωπισκος homuncio
λος ut *navis* ναυπλος nauta.
Foeminina ισ, ut *ancilla* θραπεινις σκη, ut
παιδισκη ancilla.

βιβον βιβος
μαριος *adolesc*
βιδος *magis*

Neutrorum νιον, ut οβωνιον coenula.
κιον, ut μερακιον adolescentulus, λιομ, ut
ειδύλλιον imaguncula. Ωιον, ut ζώωιον
bestiola. Λιον, ut κρεάδιον caruncula. De
verbalib⁹, uide in fine regulariū uerborū.

ζωον *Ammal*
ζεραδ *uro*

GENERA

ζερον *ver*
ζερον *maius*

Masculinum αρσενικόν δ.
Foemininum θυλικόν η.
Neutrum ουδέτερον θ.
Commune κοινόν ο και η ο.
Promiscuum επίκοινον.

Et apud *gr*
Tanti est negotij
vixt posse genera
apud *gr* quod
h apud *lumb*.
deo *artibus* in
mini *preceptis*
ostendit *genus*

Et apud Gracos nihil de generibus præcipitur q̄ declinationibus cognoscantur. Quod si quis omnino & generum regulas postulet, sequatur formas latinās. In a fœmi. sunt præter uerbalia, in η fœmi. & sic de reliquis.

CASVS

Ἰν α β ε τ η θ σ
μας *sub* *gr* *roqz*
maius
Ἰν α ε η *sub*
οια *sub* *gr* *roqz*
Ἰν ο β *sub* *gr* *roqz*
Ἰν ο ν *sub* *gr* *roqz*

Nominatiuus ὀνομαστική. ὀνομαζο
Genitiuus ῥηκική. *Verbo* *gr* *roqz*
Datiuus
sub *gr* *roqz*

In hys adiectiuis Perimions subundit^r uerbali femininum
αἰώδης

DE NOMINE

Datiuus

δοτικῆ. *διδωμι* do

Hic obserua ad
uictima m xos xh

Accusatiuus

αιτιατικῆ. *αἰτιαται* miso xou uicere b l h m d

Vocatiuus

κλητικῆ. *καλεω* uo

DECLINATIO

Quinq; sunt ordines Græcæ declinatio
nis, quos simplices uocamus, & ex quinta
nascuntur quidam ordines flectendi nomi
na, quæ Contracta uocant. Nam cum in
quibusdā nominibus quintæ declinatio
nis continuæ uocales faciant *κακοφωνίαν*, *καχος* malus
solent eæ uocales mutari, concerpi & colli
di, ne hiulca sit pronounciatio. Inde nomi
na quædam contracta uocant, seruantia
quidā naturam declinationis quintæ, sed
alicubi mutantia nonnihil propter sua uiuo
rem pronounciationem. Qua de re infra
plura.

Omnia nomina stru
ta declinantur p
quinta declinatione
sed propter antiq
uitate habet sua pe
culiaret declinatione

κακοφωνία, *καχος* malus
αεουη uoc

Mutant^r uocalib
m^a *αυδία* & *α*
mⁿ h

In quatuor declina
tionibus uocales omni
ne longas omnes
obliqui minores sy
llabarum pauca sunt ut
sed sepe in uocibus
videtur ut *υμωσθη*
genus q^d dialecto
obliqui superet ut
αυδίας

DECLINATIO PRIMA SIM

plex & æquisyllaba, hoc est, in qua
obliqui non superant nume
rum syllabarum nomi
natiui:

Masculinorum *αε* & *ηε* *αἰνείας* *χρόνης*.

Communium, *ο* & *η* *αἰνείας* *πράδο*.

FORMVLA declinationis.

Αυδία Cabo

C iii

Hic nomiⁿ *αυδίας*
fit a uerbo *αυδίο* lau
do ut *αυδίο* m sym
ms *αυδίο* uis

Et emittimus primam litteram
desinit in ou

Datingur per a nomina
fano sublati o
et i subcripto

Appellamus per
mutato o in v

Vocatumus de po
nt o nisi sit in
-ale in sub, quod
mutat in o syl
laba in a

In duali plurali
numero in se desin
tibus in o no
primam et sic de li
nitionis

DE NOMINE

(NS) H V N a

Sing.

ou

(as) a av a

Dual.

a av

Plural.

ae cov acs as ae

PARADIGMATA SIM

plicissima & regularia.

S. o aiveias

to aiveis

to aiveia

en aiveian

o aiveia

D. to aiveia

toiv aiveian

P. oi aiveia

ton aiveian

tois aiveias

to aiveias

o aiveia.

S. o xushe

to xushe

to xushe

en xushe

o xushe

D. to xushe

toiv xushe

Dualium ubiq; tan
tum duae sunt voces,
prima complectitur
ntm, actm & uocatm,
secunda genitiuū ac
datium.

DE NOMINE

minum in α familiarissime finientium generibus et in Evangelio
 nituo α , praesertim contracta, ut $\kappa\omicron\sigma\mu\acute{\alpha}\varsigma$ *ew Sabed gem*
 $\kappa\omicron\sigma\mu\acute{\alpha}$. Vides ergo has casuum variationes *Amo Jona*
 oriri ex cognatione literarum, quam dili- *πολύ μέζον*
 genter obseruabis. *ουδὲ τὸν ἰωάν*
in ulio manus sit
est quod jonas

DATIVI

Datiuus non uariat, nisi φ alias ex α fit
 η , & rursus η ex α .

Accusatiuus uariat itē, φ ex $\alpha\upsilon$ nonnunquam
 fit $\nu\upsilon$, & ex $\nu\upsilon$ nonnunquam fit $\alpha\upsilon$. Et aliquādo
 $\nu\upsilon$ Iones in $\epsilon\alpha$ mutant, $\acute{\alpha}\nu\epsilon\acute{\iota}\epsilon\alpha$, $\chi\rho\acute{\upsilon}\sigma\tau\alpha$.

Vtū non uariat, nisi φ Attici uocatiuum
 fere faciunt nominatiuo similem. Et in $\eta\varsigma$
 nomina propria uocatiuum per η efferūt.

Appellatiua per α , ut $\acute{\omega}$ $\chi\rho\acute{\upsilon}\sigma\eta$, $\acute{\omega}$ $\lambda\eta\sigma\acute{\alpha}$.

Duales casus, item nominatiuus pluralis nihil uariant.

Genitiuus pluralis regulariter $\omega\upsilon$ finit.

& inflexum quidē. Solent enim genitiui
 plurales primæ ac secundæ declinationis
 circumflecti. Iam uero ex $\omega\upsilon$, $\alpha\upsilon$ fit dorico
 more. Est enim ω cum α cognata, ut sit in
 $\acute{\alpha}\nu\epsilon\acute{\iota}\omega\upsilon$ $\acute{\alpha}\nu\epsilon\acute{\iota}\omega\upsilon$, & æolica extensione α inter
 posita $\acute{\alpha}\nu\epsilon\acute{\iota}\omega\upsilon$, & ionica ϵ addita, $\acute{\alpha}\nu\epsilon\acute{\iota}\epsilon\omega\upsilon$
 quæ variationes sunt ex cognatione literarum.

C V

βη et in Evangelio
ew Sabed gem
Amo Jona
πολύ μέζον
ουδὲ τὸν ἰωάν
in ulio manus sit
est quod jonas

Μοῦα η τὸ βη
βαλτα η βητο ηη
α

Memo τὸν γενεῶν
η η ηη ηηη
γενεῶν ηηη ηηηη
ηηηηη ηηηηηη
ηηηηηηη ηηηηηηηη
ηηηηηηηηη ηηηηηηηηηη

DE NOMINE

Ut *α* finit. Solet autē fere *α* diphthongus mutari in *η*, quare alicubi pro *ἀνεία* & *ἀνείης* effertur, id quod passim & in aliis declinationibus fieri solet. Nonnunquā & iota additur *ἀνείησ* per paragogen. Sicut amari pro amari, id quod fit in omnibus dativis & finientibus.

Accusatiuus & uocatiuus plurales plane nihil uariant.

FIGURATVM PARADIGMA, cuius uocibus saepe

utuntur poetae

- S.* ὁ ἀνείας, & ἀνείης, & ἀνεία.
 τὸ ἀνείης, & ἀνείησ, ἀνείαο, ἀνείηο, ἀνεία
 τὸ ἀνεία, & ἀνείη.
 τῷ ἀνείαν, & ἀνείην, ἀνείεα.
 τῷ ἀνεία & ἀνείησ.

- D.* τὸ ἀνεία
 τῶν ἀνείων.

- P.* οἱ ἀνεία
 τῶν ἀνείων, & ἀνείων, ἀνείων, ἀνείων
 τῶν ἀνείων, & ἀνείησ, & ἀνείησ.
 τῶ ἀνείας

τῶ ἀνεία. Sic formabis & figurabis reliqua huius declinationis nomina.

Secun

*per fins
 pulcherrimo est di
 gito monstravit et
 dicitur sic est*

*Quam plurales
 m & possunt si
 si affuerit i lita
 ram sequenti po
 nantur vel i m
 v si sequatur
 bo rulo*

*Maxima uarietas dia
 lecto est genitio
 utrimque numeri nom
 inis declinationis*

*Attenti ueritatem
 format uto
 omni lem*

DE NOMINE
SECUNDA DECLINATIO
simplicium æquissyllaba.

Fœmininorum tantum est α & η.

Sing. $\left(\alpha \right)$ $\left(\alpha \nu \right)$
 $\left(\eta \right)$ $\left(\eta \nu \right)$ D. α α ν. P. α ἰ ὄ ν α ἰ σ α ς α ε

Huius declinationis α duplex est, longum & breue. Quod adnotare libuit, propter tonorum regulas. Nam quorum ultima longa est fere acutus. est in penultimis, in aliis secus. IN α LONGVM.

ρα adiectiua, ut ^{ῥα} πονηρα.

Contracta αθηνα, ναυσικα.

ια substantiuorum, ut φιλοσοφια.

εια ab εὖ, παιδευο παρεια.

αια polysyllaborum.

αα, λησα. θα, κισαυσα.

IN α BREVIA

εια fœminina adiectiuorum in us, ut ἡδυσ

ἡδυσια. αια disyllaba, ut παια.

εια substantiuus ab adiectiuus ης, ut ἀληθης

ἀληθησα. ια fœminia adiectiuorū, ut πολυια

οῦσα, ut μουσα, sic & participiorum οῦσα.

Breuia sunt item quæcunq; reliquis cō-

sonantibus utuntur ante α, ut δδξα.

ἡ ἰσῆ ἀβστράκτα τῆ εἰα ἀ πῶν τῶν ἀδελφῶν τῆ ἡδῆ ἀλλῆ
 ἀρῆ ἀ τῆ ἡδῆ. ἡ ἀδελφῶν ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ
 παρῆ ἀ τῆ ἡδῆ τῆ ἀδελφῶν τῆ ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ

ἡ ἰσῆ ἀβστράκτα τῆ εἰα ἀ πῶν τῶν ἀδελφῶν τῆ ἡδῆ ἀλλῆ
 ἀρῆ ἀ τῆ ἡδῆ. ἡ ἀδελφῶν ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ
 παρῆ ἀ τῆ ἡδῆ τῆ ἀδελφῶν τῆ ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ

ἀγροῦ καὶ τοῦ ἡδῆ
 ἡδῆ καὶ ἡδῆ τῆ
 ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ
 ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ

ἡ ἰσῆ ἀβστράκτα τῆ εἰα ἀ πῶν τῶν ἀδελφῶν τῆ ἡδῆ ἀλλῆ
 ἀρῆ ἀ τῆ ἡδῆ. ἡ ἀδελφῶν ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ
 παρῆ ἀ τῆ ἡδῆ τῆ ἀδελφῶν τῆ ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ

ἀδελφῶν τῆ ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ
 ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ
 ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ
 ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ ἀ τῆ ἡδῆ

DE NOMINE
PARADIGMATA
regularia.

*μούσα τὴν πρῶτην
 flexuram permutat.
 in nō et vō et vō
 singularibus,
 et quod vlti
 ma su brevis
 gemi hinc et latine
 animi remittunt
 proprie vltima longa
 veluti casus oed
 domi remittunt.
 et hinc nō et vō
 et hinc qui sunt
 in flexura, nō
 quod vltima sit brevis
 sed quod habeat, pro
 breui, et et quod
 vltima nō flexuram*

- S.** ἡ μούσα
 τῆ μούσης
 τὴν μούσαν
 ὡ μούσα
 τὰ μούσαι
 ταῖν μούσαι
 αἱ μούσαι
 τῶν μούσων
 ταῖς μούσαις
 τὰς μούσας
 ὦ μούσαι
S. ἡ πμῆ
 τῆ πμῆς
 τὴν πμῆν
 ὦ πμῆ.
D. τὰ πμᾶ
 ταῖν πμαῖν
P. αἱ πμαί
 τῶν πμῶν
 ταῖς πμαῖς
 τὰς πμας
 ὦ πμαί

*τριπλ
 ὁμογενῆ ἔστι τῶν
 τριῶν ἀνευ βέλτου
 ἢ ἄλλου. ἔστι ἡ
 βέλτου ἢ ἄλλου
 βέλτου ἢ ἄλλου*

DE NOMINE

τὴν ἰσοείαν ἰσοείην
 ᾧ ἰσοείᾳ ἰσοείῃ

D. τὰ ἰσοεία
 ταῖν ἰσοείων

P. αἱ ἰσοείαι
 τῶν ἰσοείων ἰσοείαν ἰσοείᾳ ἰσοείῳ
 ταῖς ἰσοείαις ἰσοείῃς ἰσοείῃσι
 τὰς ἰσοείας
 ᾧ ἰσοείᾳ.

In genitivo plur
 vāli mactm est
 uarietas ut qui
 nster definet mion
 et m an dunt sim
 αιον, jomn bno m
 zion

TERTIA DECLI
 natio simplicium parisylla
 borum.

Masculinorum ος ὁ λόγος
 Femininorum ος ἡ ὁδός ^{κία}
 Communium ος ὁ γὰρ ἢ ἄνθρωπος
 Neutorum ον τὸ ξύλον ^{κον}

ος) (ε) (ος) (ους)
 ς φ ον ω οιν ων οισ

ον) (α) (ας)

PARADIGMA

S. ὁ λόγος
 τοῦ λόγου
 τῷ λόγῳ
 ἐν λόγῳ
 ᾧ λόγῳ

λόγος fit a pro
 fristo medio λέδο
 να abiatu ang
 μοτε δε et x bze
 sa m ob

DE NOMINE

D. τὸ λόγος
τῶν λόγων

P. οἱ λόγοι
τῶν λόγων
τοῖς λόγοις
τῶν λόγων

S. τὸ ξύλον

τοῦ ξύλου

τῶν ξύλων

τοῖς ξύλοις

τῶν ξύλων

D. τὸ ξύλω

τοῖν ξύλοις

P. τὰ ξύλα

τῶν ξύλων

τοῖς ξύλοις

τὰ ξύλα

τῶν ξύλων.

*φλαβοτόμων / αὐροτόμων
ἐξ αὐτῆς καὶ τῆς ἐπιπέδου
ἐροντιστικῆς ἰσοπέδου*

In quomodo uenire

Neutra habent tres si-
miles casus, ut apud
latinos.

EXAMEN.

Conuenit huic ¹⁷²⁰⁴declinationi cū secunda
latina. Nam quæ ος, ον Græcis desinunt,
apud nos per us, um efferri possunt, pau-
cas admodum uariationes admittit.

Ἐπίσης ¹⁷²⁰⁴ου effertur Dorice per ω. Nam αὐτὴ
naturaliter cognata est cum ω, λόγῳ λόγῳ.
Sicut

DE NOMINE

ταῖς λέξεσι καὶ λόγοις
 ἢ λέξεσιν λέξεσιν λέξεσιν
 ὡς λέξεσιν

QVARTA DECLINATIO simplicium ἰσοσύνταξος.

ὡς Masculinum μέγέλευσ
 Fœmininum ἄλωσ
 ὡν Neutrum ἔυγεων

Atticam hanc vocamus, athidi scilicet genuinam, quibus quæ hoc ordine flectuntur, reliqua Græcia superioris declinationis formula cōprehendit. Ita fit ut hæc e superiori nascatur.

ἐρμόλαος communiter ἀνδρόγεωσ cōiter
 ἐρμόλεωσ attice ἀνδρόγεωσ attice

Nec e superiori modo declinatione attica hæc fit, sed e quinta iniquisyllaba, γέλωσ γέλωτοσ. Aristoph. γέλωσ γέλω decliauit.

PARADIGMA

ἀνδρόγεωσ *ἴσῃ* **Σ**, ὁ ἀνδρόγεωσ *ἴσῃ* Hoc sū usus padigmate, ut
 ἀνδρόγεω *ἴσῃ* **Ἔ** ἀνδρόγεω *ἴσῃ* admoneā Virgil. carminis
 ἀνδρόγεω *ἴσῃ* **Ἐ** ἀνδρόγεω *ἴσῃ* puerū ii. ane. Androgeos
 ἀνδρόγεω *ἴσῃ* **Ἐ** ἀνδρόγεω *ἴσῃ* se offert nobis, socia agmīa
 ἀνδρόγεω *ἴσῃ* **Ἐ** ἀνδρόγεω *ἴσῃ* credēs. Isthic Poeta ntō est
 ἀνδρόγεω *ἴσῃ* **Ἐ** ἀνδρόγεω *ἴσῃ* antique. usus. Vl. anei. gtō utiē. In
 ἀνδρόγεω *ἴσῃ* **Ἐ** ἀνδρόγεω *ἴσῃ* **Ἐ** ἀνδρόγεω *ἴσῃ*

*α ποστη τεπε
 νενη μ η ε.
 βορο η ω. νε λαοβ
 πορυλὸσ. Λεωσ
 πορυλὸσ. νεοσ τε
 μενω. νεωσ κερλω
 αν: νεωσ
 η κ ποη γεννατω
 γεμυλα απηνω
 qua remittat a
 ποτηνω, mm οβη
 ma sit longa*

DE NOMINE.

ὦ ἀνδρόγεω forib⁹ lethū androgeo. La
 D. τὼ ἀνδρόγεω tine dixisset androgei. Ali
 ρῖν ἀνδρόγεων bi & actō usus ē. Aut atho
 P. οἱ ἀνδρόγεω aut rhodopē. Pleriq; male
 τῶν ἀνδρόγεων athō legūt, est. n. atho anti
 ρῖς ἀνδρόγεως quus Actūs. Atticus casus
 ὃς ἀνδρόγεω in Pau. epi. ē. Ego qdē sum *Prima ad Corin
 13ob Capite 1*
 ὦ ἀνδρόγεω Pauli, ego uero Apollo,
 pro apollinis.

QVINTA DECLINATIO

simplicium, in qua obliqui rectos *Sunt apud Latinos
 istas desinit in ob
 illa apud grecos
 in ob*
 uincunt syllabarum numero.

Tertiā latinā fere refert terminationū nūe
 ro ac flectendi forma. Quare multa ex hac
 declinatiōe saepe petūt latini. Primū termi
 natiōes colligem⁹, & singulis sua padigma
 ta adscribem⁹, qb⁹ cōmode pueri utent^r, si
 qñ nomē aliquod declinādū inciderit. Ac
 primū qdē cū uocales sint septē, tres tm̄ uo
 cales terminatiōes sunt in hac declinatiōe

α, ut σῶμα^{corpus} Vocalibus his finientia
 ι, ut μέλι^{mel} neutra sunt.
 υ, ut δόρυ^{hasta}.

Ex consonantibus ο ξ ρ σ †. Nam ε γ
 λ ζ ο κ λ μ π τ φ χ grac⁹ flex⁹ nō admittit.

DE NOMINE
FORMULA

Genitiuus ος. Dativus, . Accusatiuus α
uel υ. Dual. ε οιν. Plural. εσ ουσιας.

PARADIGMATA

*Obserua genitih
uim dissyllabum S.
acuta est ma qui
fuitis dissyllab
aant miter ml.*

γενος uocalia in α.

	ὄσῶμα	Est in α anomalon	<i>καρα</i>
	ὄσῶματος	quod flectit	<i>καρᾶς</i> multipliciter
	ὄσῶματι		<i>καρῆς</i> Caput
	ὄσῶμα		<i>καρᾶς</i>
	ὄσῶμα		<i>καρᾶτος</i>
D.	τῷ ὄσῶματι		<i>καρῆα</i> <i>καρῆατος</i>
	τοῖν ὀσμάτιν		<i>καρῆων</i> <i>καρῆων</i>
P.	τὰ ὀσμάτα		<i>καρᾶς</i> <i>καρᾶσ</i> uel
	τῶν ὀσμάτων		<i>καρᾶς</i>
	τοῖς ὀσμάσι		
	τὰ ὀσμάτα		
	ὄσῶματα:		

I N I

*μαλι sub lato S.
f. su mel. Gm
δινόμαλι mml. sm*

ὄμέλι Idq̄ unicum est in υ, cum
τομέλιτος compositis.

ὄμέλιτι

ὄμέλι Reliquorum nō est usus.

I N Υ

In υ, quorum penultima longa est, εσ
gō faciunt, ut *ασυατος*. Sic & adiectiua
neutra

DE NOMINE

neutra in u flectunt, ut ἡδύ ἡδέος, ἡλυκό
 ἡλυκέος.

*Adiectiva in
 ubi terminantur
 vltima formam
 femininum in
 uia neutrum
 in u u. quod
 ꝑ eob delectat*

- S. ἡδύ
 τῆς ἡδέος
 ἡδέῃ
 ἡδέου
 ἡδέων

- D. τῶν ἡδέων
 τοῖν ἡδέοισιν

- P. τὰ ἡδέα
 τῶν ἡδέων
 τοῖς ἡδέοις
 τὰ ἡδέα
 τῶν ἡδέων

*hic dicitur ꝑ a
 singulari inter
 ꝑosito b*

In u quorum penultima breuis est, oos
 genitiuo faciunt.

- S. ἡ ῥόνυ
 τῆς ῥόνυος
 ῥόνυῃ
 ῥόνυος
 ῥόνυῃ

Huius formæ noia ῥόνυ δό-
 ρυ literarū metathesi ua-
 riant declinationem.

*hi duo usus dicitur
 syllabi amittit b c
 -Emam*

- D. τῶν ῥόνυος
 τῶν ῥόνυῃ
 τοῖν ῥόνυοισιν

ῥόνυ ῥόνυος ῥόνυῃ
 ῥόνυῃ ῥόνυῃ
 ῥόνυος ῥόνυῃ
 ῥόνυῃ ῥόνυῃ

- P. τὰ ῥόνυα
 τῶν ῥόνυῃων

Et aliter ῥόνυας ῥόνυατος. Sic δόρο

ῥόνυα

*hæc datimus sicut a
Singulari in hunc posito b*

DE NOMINE

ῥῖς γόνυσι δδρασ δδῦρας.

τὰ γόνυα δδρος δδρεος

ὦ γόνυα

PARADIGMATA

Consonantium.

IN N.

*hæc nomina addide
fere, nam que
dam in e habent
Tob. ut hunc
Hæc nomina sunt*

N & ρ literæ sunt immutabiles. Hoc est

quæ in flexu nominû fere non mutantur.

Quare quæ ν aut ρ finiunt, gτὸς fere faciūt
tantum οσ addita, hinc quæ excipiantur,
ostendent paradigmata.

AN ανὸς omnia præter τᾶν adiectivum,
quod omne significat, τᾶν παντός.

S. ὁ πᾶν Sic reliqua in αν flecte, ob

τῆ πᾶνος serua autέ ν finientia, in

τῶ πᾶνι datiuo plurali, ipsum ν

ἐν πᾶνα abiicere.

ὦ πᾶν.

τὸ πᾶνε

τῶν πᾶνοιν

οἱ πᾶνες

τῶν πᾶνων

τῶσ πᾶσι *exemplo ν*

τῶσ πᾶνας

ὦ πᾶνες.

*D. hæc sunt nomina
et datimus. ergo
plurales penult.
hæc nomina sunt
vellemus longam*

Ex neutra

DE NOMINE

Εν neutra terminatio est adiectiuorū in
 εις, ut ^{Γραμμάτιος} χαεῖς, & ^{ἄρτος} χαεῖεν, per τὰς γενίτι-
 uos faciunt, ut ^{ἄρτος} χαεῖεν τὰς ^{ἄρτος} χαεῖεντι &c. Est
 & neutra terminatio adiectiuorum ην, ut
^{ἄρτος} τέρηω ^{ἄρτος} τέρην, cui ος addes, ^{ἄρτος} τέρηνος.

Ην ηνός, præter pauca deriuata, in ε mu-
 tantia, maximeque quæ habent μ ante ην, ut
^{ἄρτος} Φην ^{ἄρτος} Φενός, ^{ἄρτος} ὑμην ^{ἄρτος} ὑμενός, ^{ἄρτος} λιμην ^{ἄρτος} λιμενός, ^{ἄρτος} ποι-
 μην ^{ἄρτος} ποιμενός.

S. ^{ἄρτος} ὀέλλω Sicalia in ην, ut ^{ἄρτος} μην ^{ἄρτος} μηνός
^{ἄρτος} Φέλληνος mensis, quod & æolice
^{ἄρτος} τῷ ^{ἄρτος} ἔλληνη ^{ἄρτος} μέϊς dicitur.

^{ἄρτος} ἐνέλληνα
^{ἄρτος} ὠέλλω

D. ^{ἄρτος} τῷ ^{ἄρτος} ἔλληνε
^{ἄρτος} τῶν ^{ἄρτος} ἔλληνοιῶν

P. ^{ἄρτος} ἄ ^{ἄρτος} ἔλληνοβ
^{ἄρτος} τῶν ^{ἄρτος} ἔλληνοβ
^{ἄρτος} τῶν ^{ἄρτος} ἔλληνοβ
^{ἄρτος} τῶν ^{ἄρτος} ἔλληνοβ
^{ἄρτος} τῶν ^{ἄρτος} ἔλληνοβ

*ὁ ἄρτος ἔλληνοβ
 ἔλληνοβ ἔλληνοβ
 ἔλληνοβ ἔλληνοβ
 ἔλληνοβ ἔλληνοβ
 ἔλληνοβ ἔλληνοβ*

ην) (^{ἄρτος} τελλχίν ^{ἄρτος} τελλχίνος ^{ἄρτος} ὁσ ^{ἄρτος} ἀρρονε ^{ἄρτος} φόρκυν ^{ἄρτος} φόρκυνος, ^{ἄρτος} ρεperi
 ην) (^{ἄρτος} es & ^{ἄρτος} φόρκις ^{ἄρτος} φόρκυθ.

DE NOMINE

ον, ὅς adde. Est autem adiectiuorum generis neutri, ut ἔνθαμον, & comparatiuorum, ut μείζον βελτιον, terminatio.

In ὄν substantiua, & ab ὅς adiectiua ad declinationem tertiam pertinent, ut λυκόν.

S. ὁ μείζον

τῶ μείζονος

τοῦ μείζονι

ὁ μείζον

ὧ μείζον

D. τῶ μείζονε

τοῖν μείζονοιν

P. τὰ μείζονα ἢ μείζω. In ὄν cōparatiui efficiuntur p̄fales ntōs,

τῶν μείζονων

τοῖς μείζοσι

τὰ μείζονα ἢ μείζω

ὧ μείζονα καὶ μείζω

ferūt p̄fales ntōs,

& actōs per ω, ὄνα

elisa, ut Hom. ἀμεί-

νω δ' αἴσιμα πάντα

Meliora mediocria omnia, ἀμείνω pro

ἀμείνονα, uide rursus infra in ὄν.

ὄν alias ὄνος, alias ὄνος facit. Perstringemus ergo paucis horū nominū rationem.

Nomina uerbalia & comparatiua ὄν faciunt genit̄ in ὄνος, obreui, ut νοημῶν νοήματος, λαίμων λαίμονος, σώφρων σώφρονος, ἀμείνων ἀμείνονος.

DE NOMINE

S. ὁ βελτίων Et huius formæ singula
 τῷ βελτίονος res accusatiui schema pa-
 τῷ βελτίονι tiunt, ut attice dicat βελ-
 τῷ βελτίονα τίω pro βελτίονα. Sic πο-
 κῷ βελτίω σειλῶ pro ποσειλῶνα.
 ὡ βέλπρον

D. τῷ βελτίονέ
 τῶν βελτίονοιμ

P. οἱ βελτίονες Et p̄fales noīatiui ονές
 τῶν βελτίονων à Poetis crebro per οἷς
 τῶν βελτίοσι efferuntur, ut βελτίοις
 τῶν βελτίονας pro βελτίονδν. Sic Ho-
 ὡ βελτίονδν merus

παῦροι γάρ ρι παῖδες ὁμοιοὶ πατρὶ τέλοντι
 οἱ πλεονες κακίςσ, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρεί-
 οἷς. Pauci gnati similes patri sunt, plures
 peiores, pauci uero patre meliores. Estq̄
 κακίςσ pro κακίονδν, ἀρείοις pro ἀρείονεσ.

Item utūs noimων literam gti sequit̄.

Reliqua fere ω seruant, ut σίμων σίμων-
 νος, ἀπόλλων ἀπόλλωνος, ὠρίων ὠρίωνος.
 Pauca excipe foeminina, ut χελιδόν χελι-
 δόνος. Item pauca quædam propria, ut ἀ-
 γαμέμενον ἀγαμέμενονος, ἀμφίον ἀμφίονος.
 ὑπερίων ὑπερίονος, quæ o breue habent.

D E N O M I N E

εὐφ' deriuaticia sint, quibus hoc ipsum fa-
miliare est.

Sunt & quæ in τος gtrū faciunt, γέρον γέ-
ροντος, λέων λέοντος, δράκων δράκοντος. Et
in Φων, ut ξενοΦων ξενοφώντος.

ον, ut δ' πικρον neutrum a δ' πικρος bipes, de-
clinat' sicut δ' πικρος δ' πικρός. Nec in ον huius
ordinis alia sunt præter huius formæ com-
posita & participia, quorum declinatione
suo loco discas.

De terminatione ξ.

Sicut apud latinos soluunt nomina x fi-
nientia in c aut g, ut rex regis, fex fecis.
Sic apud grecos a ξ fiunt genitiui aut per-
κος, aut per γος, aut per χος.

Primitiua fere κος habent, quæcunq;
uocalis præcedat

κοράξ ^{κοράξ} κορακος	ἀναξ ^{ἀναξ} auget syllabam
ναρθύξ ^{ναρθύξ} νάρθυκος	pro ἀνάκος faciens ἄ
περδιξ ^{περδιξ} περδικος	νακρος, ἀνακτι, ἄνακτα
ὄμβυξ ^{ὄμβυξ} ὄμβυκος	ὦ ἀναξ, & poetice ὦ
ἀρχός ^{ἀρχός} ἀρχός	ἀνα ^{ἀνα}

Deriuata maximeq; uerbalia γος finiūt,
ἀρπάζε ἀρπαζε ab ἀρπάζω, in cuius secun-
do futuro est ἀρπαγῶ, hinc gtrū consonan-
tem γ inuatuatur.

διδουβ
διδουδα
διδουβ

Lettere βενουα se
mnde x y x
pre adnd ob gh
sed x om pre
quents smi

καχόν κορακος
καχόν ἴων
μαλι ονιι μαλι
ομμι

ὄμβυξ
ὦ ἀνα ἄντοῦ
εἰς ο νεε λα
ὄμβυξ

DE NOMINE

το ονομα περιουσια

οις ονομα οἰσεωπλῆς οἰσεωπλῆτος, α πλαιγδ. *ονομα* κυαμοζώ, κυαμοζώτος, α ζώωρ. *το ονομα*

Nota φύλαξ φυλακος. *το ονομα*

In ιξ & υξ fere habent χος, ut οριξ, ριχός, *το ονομα*

ονομα ονυξ ονυχός. *το ονομα*

In υγξ, ut φάρυγξ φάρυγος. *το ονομα*

In αιξ, ut γυναιξ, abulius nētūs, cuius ob *το ονομα*

liqui crebro usurpant, γυναικός γυναικί &c. *το ονομα*

PARADIGMA *αυτο ονομα περιουσια*

S. οθώραξ *το ονομα περιουσια οη dualis et plu. anni proprie.*

τοθώρακος

θωθώρακι

θωθώρακα

ωθώραξ

D. τωθώρακε

τωνθώρακοιν

P. οιθώρακες

τωνθώρακων

ριςθώραξι

θωθώρακας

ωθώρακω

Regula. Pluralis dtūs ξ η *το ονομα*
niētū a ntō singulari fit *το ονομα*
vñ, addita, poetice ali *το ονομα*

qñ auget hic casus, θωρακέοσι pro θώραξι.

DE TERMINA

tionē p.

Immutabilis litera p est, quare in obliquis

DE NOMINE

γινώσκουσιν

*εἰ ἡ μαρ
οἱ δὲ ποθὲν
τὸ ἐν ἡματι
γινώσκουσιν
quod bene fide
runt in die se
noscent*

fere servatur sic v. fiuntq; genitiui tantum
os addita. Præter neutra, q̄r abiecta ḡtōs
faciunt per τος, ut ἡμαρ ἡματός. Huic ter/
minationi difficile est adformare dtm̄ plu
ralem, ideo eius paradigma præcipuo
obseruabis.

οὐκ ἔστι
ΑΡΑΡΟΣ

Præter neutra.

S. ὁ μάκαρ
το μάκαρος
τῷ μάκαρι
τῶν μακάρων
οἱ μάκαρες
τῶν μακάρων

*τῶν μακάρων
ἐν βουτῇ*

D. τῶ μάκαρι
τῶν μακάρων

P. οἱ μάκαρες
τῶν μακάρων
τῶν μακάρων
τῶν μακάρων
τῶν μακάρων

Fere in ḡ dtōs faciunt
σι ad ḡ nominatiui ar
posita.

NEUTRUM

paradigma.

S. ἡ μαρ
το ἡματός
τῷ ἡματι
τῶν ἡμαρ

DE NOMINE ἡ μάλα καὶ νοῦτα /
διεφερ ποτὶς φε

- D. ὦ ἡμᾶρ
 τῶ ἡμάτε
 τοῖν ἡμάριον
 P. τὰ ἡμάτα
 τῶν ἡμάτων
 τοῖς ἡμάσι
 τὰ ἡμάτα
 ὦ ἡμάτα

ἡμάτι
 Galimū pluralem fuisse a singulari
ἡμάτι τ μ δ
δεοχ

Excipe foemininum ὄμαρ, cuius gūs est
 ὄμαρτος, eo quod veteres dixerint ὄμαρς in
 ntō. Et neutrum quod non mutat e in τ,
 ἔαρ ἔαρος. Item ἄλλαρ ἄλλαρος.

He alias ερος, alias κρος facit ης

Verbalia in τηρ, ut σωτήρ. Item quæ fi
 nes non acuiunt, ἴβηρ, η̄ seruāt in genitiuo.

PARADIGMA

- S. ὄσωτῆρ — *hinc nominis derivatus mutatur η̄ m 2*
 ἴσωτῆρος *et m 1 ut uocatur ἴσωτῆρος*
 ἴσωτῆρι
 ἴσωτῆρας
 ὦ σωτέρη
 D. τῶ σωτῆρι
 τοῖν σωτῆροιν
 P. οἱ σωτῆρες
 τῶν σωτῆρων

in e mutant uocati
 ui, præterq̄ in propri
 is, ut ἴβηρ

DE NOMINE

τοῖς πατέρεσσι

τοῖς πατέρας

ὦ πατέρων.

πατέρι

Omne aliquot du

nomi in e g m

definit in ad, ut

ἐνδραδὶ υἱὸς S.

νασεδὶ γενεῆς

δημιτραδὶ ἀνερί

θυγατραδὶ filiabus

μητραδὶ matribus

πατραδὶ patribus

Reliqua mutant η in ε in genitiuo.

PARADIGMA

ὁ πατήρ

ἦ πατέρος, & per syncopen πατρός.

ἔδ πατέρι, & per syncopen πατρί.

ἐν πατέρα. Nec dicitur πατῆρα pro-

ὦ πατέρ. pter differentiā nois πα-

D. τὸν πατέρα. ἵα quod significat pa-

τρίν πατέριον triam.

S. οἱ πατέρες

τῶν πατέρων

τοῖς πατῆσιν & πατῆσιν. Sic formabis
datiuos huius formæ in ης.

τοῖς πατέρας

ὦ πατέρες

S. ὁ ἀνὴρ

ἦ ἀνδρός, & ε elisa, α ε λ interposita.
propter euphoniā ἀνδρός.

ἔδ ἀνέρι καὶ ἀνδρί.

ἐν ἀνέρα καὶ ἀνδρα

ὦ ἀνδρ.

D. τὸν ἀνέρα καὶ ἀνδρα

DE NOMINE

P. τῶν ἀνέροιν καὶ ἀνδρῶν
 οἱ ἀνέρες καὶ ἄνδρες *Ἄνδρεβι homerus*
 τῶν ἀνέρων ἢ ἀνδρῶν *πολλοὶ δὲ Ἄνδρεβι*
 τοῖς ἀνδράσι ἢ ἀνδρεῶσι *μαχίβει - bellum hi*
 οὗ ἀνέρας καὶ ἀνδρας *vis hinc est*
 ὡ ἀνέρεβι καὶ ἄνδρες.

Υρ υρος, ut

S. ὁ μάρτυρ *Sub* Dicitur aut & ὁ μάρ
 το μάρτυρος τὸς μάρτυρο.
 το μάρτυρα
 ἐν μάρτυρα
 ὡ μάρτυρ

D. τῷ μάρτυρι
 τῶν μαρτύρων

P. οἱ μάρτυρεβι
 τῶν μαρτύρων *μαρτυρεβι*
 τοῖς μάρτυρι *Valimus fit a nominativo γαρ*
 οὗ μάρτυρας *ἴστω ἢ Ἰαττικός μαρτύρο*
 ὡ μάρτυρεβι. *Athenus ἰστω*

I N ωρ

Primitiva gōs faciūt per ωρος, ut φῶρ φῶρ

S. ὁ ἰχώρ *ἰχθῶρ ἰστω* (ρός.
 το ἰχώρος
 το ἰχώρα
 ἐν ἰχώρα
 ὡ ἰχώρ Ut ūs retinet syllabā genitiul

DE NOMINE

- D. τῷ ἰχώρῃ
 τῶν ἰχώροιν
- P. οἱ ἰχώρες τῶν ἰχώρων
 τοῖς ἰχώροις *δύο πλῆθος ἰώ*
 οὗ ἰχώρασ *ἰώ / ἰώ οἱ*
 ὧ ἰχώροσ

Deriuata, adeoq̄ uerbalia τῶν finientia,
 per ορος faciunt gtōs, ut *ἰώ / ἰώ* πολυίστωρ πολυίστω
 ρος. Adde his propria, ἕκτωρ ἕκτωρος,
 μέντωρ μέντωρος, νέστωρ νέστωρ, φά uerbis
 deriuata sunt.

εἴλω
 Vtile est scire
 nomina in ωρ
 propria sunt
 ut sit an alium
 γενεα μεταδ
 in ο, quod est
 videtur in ἰώ
 ο μὲν ἰώ
 nomina propria
 in ἰώ

- S. ὁ ῥήτωρ *ῥήτωρ ἴστωρ ἴστωρ*
 τῷ ῥήτορι
 τοῦ ῥήτορος
 οὗ ῥήτορασ
 ὧ ῥήτορασ
- D. τῷ ῥήτορι
 τῶν ῥητόροιν
- P. οἱ ῥήτορες τῶν ῥητόρων
 τοῖς ῥητορσ
 οὗ ῥητορασ
 ὧ ῥητορασ

I N ειρ

Per ειρ gtōs faciunt, ut χεῖρ.
 S. ἡ

DE NOMINE

- S. ἡ χεῖρ *ἡ χεῖρ*
 ἡ χεῖρος *ἡ χεῖρος*
 τῆ χεῖ *τῆ χεῖ*
 τὴν χεῖρα *τὴν χεῖρα*
 ὦ χεῖς *ὦ χεῖς*
 D. τῷ χεῖρε *τῷ χεῖρε*
 ταῖν χεῖρῶν *ταῖν χεῖρῶν*
 P. αἱ χεῖρες *αἱ χεῖρες*
 τῶν χεῖρῶν *τῶν χεῖρῶν*
 ταῖς χεῖρσιν *ταῖς χεῖρσιν*
 τὰς χεῖρας *τὰς χεῖρας*
 ὧ χεῖρσιν *ὧ χεῖρσιν*

Et diphthongo incisa, poetice.

- ἡ χεῖρ *ἡ χεῖρ*
 ἡ χεῖρος *ἡ χεῖρος*
 τῆ χεῖ *τῆ χεῖ*
 τὴν χεῖρα *τὴν χεῖρα*
 τῷ χεῖρε *τῷ χεῖρε*
 ταῖν χεῖρῶν *ταῖν χεῖρῶν*
 αἱ χεῖρσιν *αἱ χεῖρσιν*
 τῶν χεῖρῶν *τῶν χεῖρῶν*
 ταῖς χεῖρσιν *ταῖς χεῖρσιν*
 τὰς χεῖρας *τὰς χεῖρας*

I N Σ

Litera s mutabilis est, ut & apud Latinos

E

DE NOMINE

Nec enim in declinando manet, perinde atque ν aut ρ . Sed in τ aut λ fere mutat. Nō nunquam abiectam nulla alia consonante mutamus, ut χ αεις χ αίετος, παλλάς παλλάδος, ξ εννύς ξ εννύος. Cum nominibus ν aut ρ desinentibus, fere tantum σ adponatur, ν aut ρ manente, ut τ κιάν τ κιάνος, νέτωρ νέτορος.

As. *As. το α α α*

In α s masculina propria sunt, ut α τλας. Foemina, quae ultimas acuunt, λαμπάς. Neutra, quorum frequentissimus usus est ut κέρας. Masculina & foemina simpliciter declinantur, neutra etiam contrahuntur, ut κέρασ κέρατος, & elisa τ , κέρασ & κέρωσ. De quibus infra in declinatione quinta contractorum.

Masculina propria genitivi per α ντες faciunt, ut α τλας α τλαντες.

χ αεις χ αιν
beneficium
beneficium pa
παλλας
ε. β. ο.

χ ερας χ ερατος
οριον οριον

Ex α ετο χ ετω
οριον οριον

οριον
οριον οριον οριον
οριον οριον οριον οριον
οριον οριον οριον οριον
οριον οριον οριον οριον
οριον οριον οριον οριον
οριον οριον οριον οριον
οριον οριον οριον οριον

S. δ κιας
 το κιαντες
 τω κιαντι
 εν κιαντα
 ω κιαν
 D. τω κιαντε
 των κιαντων

Sic π ας π αντος

remil:

Quæ minime p[er]tinet ad g[en]t[em]
Dualis et pluralis cum
propre[is] ultimâ comp[ar]t[is]

DE NOMINE

P. οἱ ἅπαντες
τῶν ἁπάντων
τοῖς ἁπασιν
ὅς ἅπαντες
ὧ ἅπαντες

In ɛ desinētia τῆν, ap-
ponunt ntō, factura
dativum.

Fœminina in ἄσ per ἄδσ faciunt g[en]t[em],

ut παχιάσ παχιάδσ.

S. ἡ λαμπάσ
τῆ λαμπάδσ
τῆ λαμπάδσ
τῆν λαμπάδσ
ὧ λαμπάσ

Sic φυγιάσ φυγιάδσ

λαμπάσ

omnes casus h[uius]
nominis acinus p[er]
multam ceteris
ntō et h[uius] singula
rebus qui omni-
p[er]tinet

D. τὰ λαμπάσδε
ταῖν λαμπάδων

P. αἱ λαμπάδσ Duo adiectiva μέλασ
τῶν λαμπάδων & τὰ λασ faciunt ge-
τῆσ λαμπάσ nitivus μέλανος τὰ
τὰσ λαμπάδσ λευσ.
ὧ λαμπάδσ.

In ɛ huius formæ non sunt, nisi contracta
primæ declinationis, de quibus suo loco.

In ɛ substantiva masculina. Itē fœminina
regulariter per τῆσ faciunt genitivos, ut

DE NOMINE

λύδης
ὁ λάχης λάχητος
 Laches Lachetis

ἢ ἐλάδης
 ἡμινοὶ ἡμινοῦς
 ἡμινοῦ ἀδιδεῖται
 ἢ οὐ κενε τῆ συλλα
 βα ποσὶτα ἀπὸ ἡμινοῦ
 ἢ καχούος μάχου
 καχούος μάχου
 καχούος ἀδιδεῖται
 ἢ οὐ ἢ καχούος
 καχούος ἡμινοῦ

ἀπὸ οὐκ
ἰφιλότης
 φιλοτήτος
 τῆφιλοτήτι
 τὴνφιλοτήτα
 ὦφιλότης
τὰφιλοτήτε
 τῶνφιλοτήτων
αἱφιλοτήτες
 τῶνφιλοτήτων
 ταῖςφιλοτήσιν
 τὰςφιλοτήτας
 ὦφιλοτήτες.

Ρ.
 κατὰ ἀπὸ κατὰ ἀπὸ
 κατὰ κατὰ ἀπὸ κατὰ
 ἡμινοῦ ἡμινοῦ
 ἡμινοῦ ἡμινοῦ
 ἡμινοῦ ἡμινοῦ

ἢ οὐκ
 κατὰ ἀπὸ κατὰ ἀπὸ
 κατὰ ἀπὸ κατὰ ἀπὸ
 κατὰ ἀπὸ κατὰ ἀπὸ

Nulla terminatio toties uariatur quoties
Comuniter aut tam masculina quam femi-
nina per duas generas faciunt, ut supra
in articulis declinauimus.

SINGV Et uariata masculinorum taliter
 declinatione.

ὁ πάειος
 ὁ πάειος
 ὁ πάειος
 ὁ πάειος
 ὁ πάειος

ὁ πάειος
 τοῦ πάειου
 τῷ πάειῳ
 ἐν πάειῳ

ἰπάειος
 τοῦ πάειου
 τῷ πάειῳ
 ἐν πάειῳ

DE NOMINE

	ὦ πάει	ὦ πάει
D.	τῶ πάειδε	D. τῶ πάει
	τῶν παείδων	τῶν παείων
P.	οἱ πάειδες	P. οἱ πάει
	τῶν παείδων	τῶν παείων
	ταῖς πάεισι	ταῖς πάεισι
	τῶν πάειδων	τῶν πάειων
	ὦ πάειδεις	ὦ πάειας
	ὦ πάειδεις	ὦ πάειας

Nota οἷς οἷς οἷς οἷς, Φθῶις φθῶις φθῶις

*φθῶις φθῶις
bus sunt pe:*

S. ἡ χᾶεις (φθῶις)

ἡ χᾶεις

τῆ χᾶειτι

τῆν χᾶειτα

καὶ χᾶειν

ὦ χᾶεις

D. τὰ χᾶειτε

ταῖν χᾶειτων

P. αἱ χᾶειτες

τῶν χᾶειτων

ταῖς χᾶεισι Poeta saepe dtōs augent

τὰς χᾶειτας epenthesi, ut χᾶειτεσι.

ὦ χᾶειτις

*χᾶειν accusativus
in d. g. s. p. s. p. l. r.
in m. latinū grā
paulus ad eundem
τοῦτου χᾶειτα
χᾶειτων τῶν
χᾶειτων ἢ ἑμῶν
gratia velignū
in nota*

*poeta saepe no
minativus ad d. g.
in d. formatū
ri dānim*

Hic observandum est, varie declinatum

ἑμίς. Sing. ἡ ἑμίς

ἑμῶν ἑμῶν δὲ cōmuniter, ἑμῶν dōrice,

DE NOMINE

& poetice *δεμιςος*, & apposita, ut Homerus

Odyf. B. *λίσσομαι*, ἢ μὲν *ζηνος ὀλυμπίης*, ἢ

λέ *δεμιςος*. Observabis item ὄρνις ὄρνιθος.

Verbalia, ut τάξις τάξιος, & pleraque alia,

quæ facilius observatione & usu linguæ, q̄

regula comprehenderis, ad declinationem

secundâ contractâ pertinent, ut ὄμις ὄμιος

ἴος

In us substantiva gr̄os per vos faciunt, ut

S. ὀβόρυς Sic ἐρίνυς. Excipe *χλαμύς*

το βόρυος *χλαμύδος*, κροκίς κροκίδος

ἔρ βόρυι

ἔν βόρυον Poetice & βόρυα

ὦ βόρυ

D. τῶ βόρυε

τῶν βόρυοιν

P. οἱ βόρυον & βόρυα

τῶν βόρυον

τοῖς βόρυον

τοῦ βόρυος καὶ βόρυα

ὦ βόρυον καὶ βόρυα

In us adiectiva, gr̄o formant per eos, ut

S. ὀιδίς In hūc modū flecte &

τοῖς ὀιδίος neutra, ut ἡδύιλυκύ.

ἔρ ἡδί, & cō Feminina. n. huius

tractim

*fr. misos
videtur prima tabula*

*verba sunt tel
marchi filij d'eglio
ad proob r'ogon
sed or a d'ibus
suis vocant
et in lingua*

*vide abeulid p
ragone de v'p'm
ta declinatione
non verbalid*

*In nro et b'ro plura
tabus omittit' &
In atto vero a*

idea poetica

DE NOMINE

τρακτιμ ἡδέϊ
 θυ ἡδέϊα ἡδύ
 ὦ ἡδύ

formæ, ut ἡδέϊα ἡδύ
 κεία ad secundâ decli-
 natione simplicium

*Ἀπὸ ροίας ἡδέϊα
 ὡδέϊα ἡδύ
 ὡδέϊα ἡδύ
 ὡδέϊα ἡδύ
 ὡδέϊα ἡδύ
 ὡδέϊα ἡδύ
 ὡδέϊα ἡδύ
 ὡδέϊα ἡδύ*

D. τῶ ἡδέε, ἡδύγαρο
 τῶν ἡδέοιν

(pertinent,

P. οἱ ἡδέες, & ἡδέϊσ
 τῶν ἡδέων
 τοῖς ἡδέσι
 τοῦ ἡδέας, & ἡδέης
 ὦ ἡδέες, & ἡδέης
 ος

In ος non finiūt huius declinationis no-
 mina, nisi neutra participia præterita, ut
 πετυπῶς πετυπότας, & quæ in prima cōtra-
 ctorum declinatione recensebuntur, ut
 μέλος χάος

Ως

Nominatiui ως finientes, regulariter
 formant gtōs per ωτος, ut φῶς φωτός
 Propria, ut μίνως, & alia quadam, ut ἥρωσ
 faciunt genitiuos per ωος, ut ἥρωσ ἥρωος.
 τῶς τῶος, ἁμῶς ἁμῶος.

S. ὁ γίλωσ τῶ γίλωπς
 τοῦ γίλωπ θυ γίλωπε
 ὦ γίλωσ

D E N O M I N E

D. τὸ γέλωτε

γέλωτι

*Stus sit a singulari
τ γέλωτι*

P. οἱ γέλωτες

*μεταπλαστικὸν ἔστι
ἐπὶ τῶν γέλωτων ἀπὸ
τῆς ἑλπίδος*

τῶν γέλωτων
τοῖς γέλωσι
τοῦ γέλωτας

S. ἡ γέλωτες

*ἢ γενεῶν ποῖ καὶ
ἢ γενεῶν ποῖ
ἢ γενεῶν ποῖ
ἢ γενεῶν ποῖ*

ἡ ναῦς & νηῦς
ἡ ναός καὶ νηός
& νεός attice

*α μεταπλαστικὸν ἔστι
ἢ μεταπλαστικὸν ἔστι*

τῆς ναί & νηί

*ἢ μεταπλαστικὸν ἔστι
ἢ μεταπλαστικὸν ἔστι*

τῶν ναῶν καὶ νηῶν
καὶ ναῦν

*ἢ μεταπλαστικὸν ἔστι
ἢ μεταπλαστικὸν ἔστι*

ἡ ναῦς, καὶ ναῦ, ἡ νηῦς.

AUS

In aus inter anomala re-
cēsent, quanq̄ regularis
sit declinatio, uariāt aut̄
casus multipliciter, tū
propter cognatarū lite-
rarū α η ε mutationem.

D. τὸ ναε καὶ νηε

*ἢ μεταπλαστικὸν ἔστι
ἢ μεταπλαστικὸν ἔστι*

τῶν ναοῦν καὶ νηοῦν

P. αἱ ναές, νηές, νέες.

τῶν ναῶν, νηῶν, νέων

ταῖς ναοῖσι, νηοῖσι, νέεσσι

τὰς νηῶσι, νέεσσι, ναῦσι, νηῦσι

ἡ ναεσ, νηεσ, νέεσ

AIS

Per genitios faciunt, ut δαίς

S. ἡ δαίς

Neutrum σαῖς σαίτός

ἡ δαιτός

τῆς δαιτί

DEINOMINE

τῆ δαίτι

τὴν δαίτα

ᾧ δαίς

D. τὰ δαίτε

ταῖν δαίτων

P. αἱ δαίτες

τῶν δαίτων

ταῖς δαίσι

τάς δαίτας

ᾧ δαίτες

αὐτοῖς ἡμεῖς ἀγαθοὶ

ἀγαθῶν ἐπὶ δαίται

τῆ δαίτα

ὁ δαίται βοῦν βοσῶν

αὐτῶν ἐπι

ὁ δαίται βοῦν βοσῶν

ὁ δαίται βοῦν βοσῶν

Eis τοῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

In his passim genitivos per ἑνὸς faciūt, ut

ἀφαιρέσις ἀφαιρέοντος. Deme κλείς κλειδός

ἀντήρεις ἀντήρειδος.

S. ὁ χεῖρισ

τῶ χεῖρεν χεῖρι

τοῖ χεῖεντος

In hūc modū & neutra

τῷ χεῖεντι

horū adiectiuorū flectū

τῶν χεῖεντα

tur, ut χεῖεν χεῖεντο

ᾧ χεῖεν χεῖει

χεῖεντι. Observabis in

χεῖεις.

οἷς noia contrahi, ut

D. τῷ χεῖεντε

σιμόεις

τοῖν χεῖενται

σιμοῦς

P. οἱ χεῖεντες

σιμόεντες

τῶν χεῖεντων

σιμοῦντες

ταῖς χεῖεσι χεῖεσι σιμόεντι

D. E. N. O. M. I. N. E

ὅτι χεῖεντας

σιμῶντι

EUS

In **EUS** nomina ad tertiam cōtractōrū classem pertinent, prater unum anomalon, quod formā ordinis utcunq; tuetur, ζεύς.

Ζηνὸς ἢ Ζηνός

hæ tres casus funt a nomine Ζηνὸς

S. ὁ Ζεύς *Jupiter*

τοῦ Ζηνός *Jenis*

Ζηνὸς

Ζηνός

ὦ Ζεῦ

notus fit a nro Sublato ζεύς

hæ litera in qui busdam temporibus vel bono vel malo

Admitte & aliam formam, ζ in Λ mutato pro natura literæ ζ.

ὁ Ζεύς

Ζεύς

Ζεύς

Ζεύς

ὦ Ζεῦ

hæ formæ prioris acris at hæ posterioris prioris

ὁ Ζεύς, uide infra de anomalis

Ous

Multiplex forma est nominum **ous** finitium. Quadam enim genitios per **ους** quadam per **ους**, quadam **ους**, quadam simpliciter in **ous** mutata **ous** diphthongi parte.

S. ὁ Πεύς

τοῦ Πεύος

Πεύος

pey ous ut οδός deus p οδός ut πούς p ούς ut ούς

DE NOMINE

- D. Ἐν πόσει
 ὦ πῶς
 τὸ πάσι
 τοῖν πασίν
 P. οἱ πόσι
 τῶν πασίν
 τοῖσ πασι
 τοῖσ πόσι
 ὦ πόσι
 S. ὁ ὀδύς *deus*
 τοῖ ὀδύτας
 τοῖ ὀδύται
 Ἐν ὀδύται
 ὦ ὀδύς
 D. τὸ ὀδύται
 τοῖν ὀδύταιν
 P. οἱ ὀδύται
 τῶν ὀδύταιν
 τοῖσ ὀδύται
 τοῖσ ὀδύταις
 ὦ ὀδύται
 S. Ἐὖς *unus*
 τοῖ ὠτός
 τοῖ ὠτί
 Ἐὖς
 ὦ ὠς

*Id uero quidam censent
 indeclinabile, & ab eo
 usurpari casus, ἁβ' ὄνας ὄου
 & τας & ὠτός.*

Ἐστὶν ἡ ἀνω ἀδύτο

DE NOMINE

*οὐατα for a pro
οὐατ*

D. τὸ ὄτε
ταῖν ὄταιν

P. τὰ ὄτα & frequens ὄτατα
τῶν ὄτων
ταῖς ὄσι ὄτασι
τὰ ὄτα ὄτατα

Reliqua in οἰς uarie flectuntur, ut in es
mutantia.

*βοὺς ἑπι τῆς
γλιόττις
βοὺς in Amyna*

S. ὁ νοῦς ^{mis} Sic & βοῦς ^{lob} declinabis

τοῦ νόου
τῶ νόῳ
ἐν νόῳ νοῦ
ὦ νοῦ

D. τὸ νόε
ταῖν νόοιν

P. οἱ νόεσ νοῦσ
τῶν νοέων
ταῖσ νοέσι
ἐν νόεσ νοῦσ
ὦ νόεσ νοῦσ

Idēq; nomen sicut & pleraq; alia, ut τῶ νόεσ

*genus et de his uerba
sunt prima o*

S. ὁ νόος & νοῦς contractim.

τοῦ νόου
τῶ νόῳ
ἐν νόῳ νοῦ

*Atque uerba posteriora
o m u*

*part. dictione / namq; alio
τῶ νόεσ
(νοῦς)*

DE NOMINE

ὦ νόε νοῦ
 D. τῶ νόω νῶ
 τῶν νόων νοῖν

P. οἱ νόοι νοῖ
 τῶν νόων νοῶν
 τοῖς νόοις νοῖς
 ὅς νόοις νοῦς
 ὦ νόοι νοῖ

veritas mutata e m u

*τῶ νόω νῶ
 τῶν νόων νοῖν
 οἱ νόοι νοῖ
 τῶν νόων νοῶν
 τοῖς νόοις νοῖς
 ὅς νόοις νοῦς
 ὦ νόοι νοῖ*

Hic obseruabis & ea quæ per contractio-
 nem ex εις in οὐς mutantur, ut ^{πλακῶν}πλακῶεις
^{πλακῶν}πλακῶς ^{πλακῶν}πλακῶντας, sicut & ^{πλακῶν}πλακῶέντας.

S. οἰ ^{αλ}ἄλσ
 τῶ ἄλῶς
 τοῖ ἄλί
 τῶν ἄλας
 ὦ ἄλς

D. τῶ ἄλε
 τῶν ἄλοις

P. οἱ ἄλοισ
 τῶν ἄλων
 τοῖς ἄλοῖς
 ὅς ἄλας
 ὦ ἄλες

S. οἰ μάκαρς

Alias & μάκαρς ἢ μάκαρες

*ὦ νόε νοῦ
 τῶ νόω νῶ
 τῶν νόων νοῖν
 οἱ νόοι νοῖ
 τῶν νόων νοῶν
 τοῖς νόοις νοῖς
 ὅς νόοις νοῦς
 ὦ νόοι νοῖ*

*ὦ ἄλς
 τῶ ἄλῶς
 τοῖ ἄλί
 τῶν ἄλας
 ὦ ἄλς
 τῶν ἄλοις
 οἱ ἄλοισ
 τῶν ἄλων
 τοῖς ἄλοῖς
 ὅς ἄλας
 ὦ ἄλες*

P

D E N O M I N E

μακάριος τινος δεσ
 notione est in
 μακάριοι οι τω
 χοι τω ανωπατη
 θεατι ποταμεντ φη

τω μακαριος & ο μακαριος τ μακα
 τω μακαρι
 δυ μακαριτα
 ω μακαρις &c.

Ns

- S. ο τρυνο
- τ τρυνοσ
- τω τρυνοσ
- δυ τρυνοσ
- ω τρυνοσ

ουρα βανα
 ουρα βανα
 ουρα βανα
 ουρα βανα

In ↓ finientia certa regula comprehēdi
 nequeunt, alia per βος, alia per πος, sed ra
 ra, alia per φος, sed rarissima efferunt, ut

- S. ο άρατ ουρατ
- τω άρατος
- τω άρατι
- δυ άρατα
- ω άρατ

- D. τω άραβε
- των άραβοι

- P. οι άραβοι
- των άραβοι
- τοις άρατοι
- δυ άραβοι
- ω άραβοι

quod modum
 et alia for
 matio de iudic
 formationis in futu
 ris mittunt in q
 φ hāc formatio h
 tuonid prima in noi
 qz beuatur in
 β το ε

αρατι
 her format datione
 pluvale alymudo
 nto 1

gms dualit et plu
 valit amr pemitli
 mod smot nom
 monosyllabum

DE NOMINE

TERTIA

*Quæ in gō mī
funt e no lob,
mīant u dī
fmg nōvō m dī
vt h mae dīet
h mēu dīet
h nabi dīebus*

definentia fere tm̄ apponunt ntō σ, ut
μάκαρος. Quæ excipiuntur, uide supra.

QVARTA

In σ definentia, nominatiuo apponunt
ut ἄσασ ἄσασι.

DE CONTRACTIS

*Contractōvū declinatio
tinetā ē ut vocalē
pōmīng pōmīng
uel m vocalē m
ue m pōmīng
Mīde fērmōdū
Cūlām*

declinationibus.

Satis scio iuuentuti uideri contractorū
flexum difficilem, sed eam uelim obserua
re, primum omnia contracta secundū na
turam suam ad quintam declinationē per
tinere simplicium, ut πολίς πόλιος. De
inde contrahi solere, quia in ipsarum pe
nultimis ac ultimis concurrunt uocales, in
quibus cum hiatum uitare omnes linguæ
soleant, contrahuntur iuxta cognationē
literæ.

Obseruabis igitur in contrahendo liter
rarum cognationem. Cognatæ sunt α ε η
Cognatæ item ε η. Item ε ι. Item ε ι & η.

TERMINATIONES

*χουδ
hms declinatio
mō fūnt nōvā
quæ fūnt a
vōvōl gēny
dēvōvōl vōvōv
zēvōl fūnt*

Mascul. ησ, ut ἄλλοθενος *hevus*

Communis, ησ, ut ἄλλοθης *hevū*

Neutra et adiectiuorum, ut ἄλλοθις *hevū*

*hōr declinatio mīen vōt pōmīng
tōvō mīlts pōmīng dōvōl
māf nōmīna* Neutra λ

χάος

DE NOMINE

*ἄριστοι ποταμοὶ γὰρ οὗτοι
ἔσονται ἡμετέρας ἡμετέρας*

NEUTRA SUB
stantiua.

S. *ἄχος*
τῷ *ἄχῳ*, οὐ
ἄχῳ *ἄχῳ*, εἰ
ἄχῳ
ὦ *ἄχῳ*

*Ἐπιπέδιον ἐπὶ
βαθῶν τῶν ποταμῶν*

D. τῶν *ἄχῳ*, ἢ
τῶν *ἄχῳ*, *ἄχῳ*

*Χεῖρ τῆς χεῖρ
ποῦ ἀνοίξει
ἀπὸ τῆς ἄλλης
ἁρτίας
ἄλλοι ἄλλοι*

P. τὰ *ἄχῳ*, *ἄχῳ*
τῶν *ἄχῳ*, ὧν
τῶν *ἄχῳ*
τὰ *ἄχῳ*, ἢ
ὦ *ἄχῳ*, ἢ

NOTA VARIAM DECLINATIONEM compositorum nominum

*ἄπὸ τοῦ κλέος
Ἡρακλέος*

Singul. ὁ *Ἡρακλέος*

τοῦ *Ἡρακλέος* & *Ἡρακλήος* & *Ἡρακλέος* &
Ἡρακλέος

ἄπὸ *Ἡρακλέος* ἢ *Ἡρακλέος* ἢ *Ἡρακλέος*, & ἰονί
τε *Ἡρακλήος* & *Ἡρακλέος*, secundum synagoge
sim ab *Ἡρακλέος*, & *Ἡρακλέος* ab *Ἡρακλέος*.

τὸν *Ἡρακλέος* & *Ἡρακλέος* & *Ἡρακλήος* & *Ἡρακλέος*
Ἡρακλέος & *Ἡρακλήος*.

DE NOMINE

ὦ ἡράκλεος cōiter, & ἡράκλεις secundū
synæresim, & ἡράκλεος secundū syncopen.

ἢ πρὸς τὸν
γενί / τὴν διου
πρὸς τὴν ἡρακ
πεπλοῖται τῆς
τατ

In duali numero

τῶ ἡρακλέε & ἡρακλέε & ἡρακλῆ
τοῖν ἡρακλεέοιν & ἡρακλεόιν & ἡρακλήοιν &
ἡρακλοῖν

Plurali numero

οἱ ἡρακλέεσ & ἡρακλείσ & ἡρακλήσ
τῶν ἡρακλεέων & ἡρακλέων & ἡρακλήων
τοῖσ ἡρακλέεσι & ἡρακλέσι & ἡρακλήσι
τοῖσ ἡρακλέεασ & ἡρακλείσ & ἡρακλήασ & ἡ
(ρακλήσ,

Vtūs similis est ntō

PER CONTRACTIO-
nem sic flectes

- S. ὁ ἡρακλῆς
τῆ ἡρακλέος, ἡρακλοῦσ
τῶ ἡρακλέϊ, ἡρακλεῖ
ἐν ἡρακλέα, & ἡρακλῆ, & ἡρακλήσ
ὦ ἡρακλῆ & ἡρακλῆσ
- D. τῶ ἡρακλέε, ἡρακλῆ
τοῖν ἡρακλεόιν, ἡρακλοῖν
- P. οἱ ἡρακλέεσ, λεῖσ
τῶν ἡρακλέων, ἡρακλῶσ
τοῖσ ἡρακλέσι
τοῖσ ἡρακλέασ, ἡρακλῆσ

DE NOMINE

Vocatiuus similis est nominatiuo. SECUNDA CONTRA eorum declinatio.

1o mascul. foemin. ac comunium, ut ἡ πόλις. 1 neutrorum, ὁ σίγησι.

S. ἡ πόλις Nolebā adiciere sche

ἡ πόλιος cōiter mata πόλιος πόλη

πόλεως attice πόληα. Ne qd ἀπρὸς

πόλεος ionice δινούσον. Hæc est decli

natio quā operose la

πόλει πόλει εἰς tini tractamus in fle

stendis græcorum uerbalibus in is quæ in hunc ordinem conferto.

τὴν πόλιν εἰς γὰρ εἰς

ὡ πόλι εἰς

DUALITER

τὰ πόλιε πόλεε πόλη. Dixerūt ueteres etiā

τὼ πόλιε mutato genere, sicut τὼ πόλιε

ταῖν πόλιον καὶ πόλειον πόλειον

PLURALITER

αἱ πόλιες πόλις πόλεες πόλεις

τῶν πόλιων πόλειων πόλειων

ταῖς πόλισι καὶ πόλεσι

τὰς πόλιας πόλις πόλεας πόλεις

ὡ πόλιες πόλις πόλεες πόλεις

Sin

πολις
ab hoc mte sum
Composita
πολις
πολιτικός
πολιτικός
πολιτικός

πολιτικός
hoc non mte
multa hnt
ma est
za πολιτικός
hoc est mte
vniuersi

Atticus mte
nisi m
hoc non mte
hnt
quare
mte
mte

πολιτικός
πολιτικός
hi duo mte
hnt eadem
sed no m eadem
ta mte
mte
mte
quia mte

αἱ πόλιες πόλις πόλεες πόλεις
τῶν πόλιων πόλειων πόλειων
ταῖς πόλισι καὶ πόλεσι
τὰς πόλιας πόλις πόλεας πόλεις
ὡ πόλιες πόλις πόλεες πόλεις
Sine

ὁ Ὀδυσσεὺς ἦν ἄβ
ὁ Ὀδυσσεὺς

DE NOMINE

ὁ Ἀχιλλεύς, Λεῖος, Λῆος. Hic Achilles
lis, li. Veteres uero & hic Vlyſſeus, huius
Vlyſſei, Vlyſſeo, vlyſſea declinarūt. Sic ach
illeus achillei achilleo achillea, ut orpheus
orphei orpheo orphea, atq; ex hac declina
tione ſecunda latina ſunt genitiui apud
Virg. Exuuias indurus achillei, cōtraſtim
pro achillei, ut apud Ouid. Iniuria theſei,
pro theſei gētis eſt. Apud Hora. Vlyſſei di
uiſim leges. Itē apud eundē achillea actiū
reperies. Quos caſus in ſecūdā latinorū de
clinat. congere. Hæc ſæpe Priscianus, ſed
ubiq; corruptis. Tantū ſcilicet indoctorū
impudētia potuit, ut optimus author nuſq;
ſit ἀρχαῖος, uide librū eius ſextū. Cate
rum & quosdā græcæ declinatiōis caſus ab
eis latini adſciſcunt. Virg. Orpheī Callio
peia Lino formoſus Apollo. ὄρφεϊ dtūs eſt
græcus. Caue latinū putes caſum. Contra
dixi Vlyſſei latinū caſum eſſe, quippe gētū
qui græcis erat Ὀδυσσεὺς. Itē Ilionea penul.
produ. ἰλιονῆα pro ἰλιονεῖα quod regulare
fuerat, ut orphea. Virgilius. Orpheaq; in
medio poſuit ſyluaſq; ſequentes.

QUARTA CONTRA

ſtorum declinatio.

vii.
ὁ Ὀδυσσεὺς qui in
medio poſuit
ſyluaſq; ſequentes

ὄρφεϊ dtūs eſt
græcus. Caue latinū
putes caſum. Contra
dixi Vlyſſei latinū
caſum eſſe, quippe
gētū

ὄρφεϊ dtūs eſt
græcus. Caue latinū
putes caſum. Contra
dixi Vlyſſei latinū
caſum eſſe, quippe
gētū

DE NOMINE

ὦ. ὡς form. oia sunt ὀξύτωνα, q̄a deriuata.

S. ἡ Ἐπφῶ
 ἡ Ἐπφῶος σαπφῶος
 σαπφῶος
 τῆ Ἐπφῶί σαπφῶί
 σαπφῶ
 τῶν σαπφῶα Ἐπφῶ
 ἰones & Ἐπφῶν
 faciūt, xoles
 Ἐπφῶν
 ὦ σαπφῶ.

Hoc inflectes mō
 pleraq; alia noia
 in ὦ calypso, dido
 &c. latine sic. Hæc
 sapph⁹, h⁹ sapph⁹
 huic sappho, hæc
 sappho, nā quæ ge
 nuina latinorū est
 sappho sapphōis,
 ut Dido Didonis
 infrequens est.

D. τῶ σαπφῶ
 τῶν σαπφῶν
 P. αἱ Ἐπφῶί
 τῶν σαπφῶν
 τῶς σαπφῶίς
 τῶς Ἐπφῶίς
 ὦ σαπφῶί

In duali ei plurali
 fleuitur. p. τῶν σαπφῶν
 postremo o uultu
 sur m v
 hoc noia nō gerunt ὦ πρόδρονδ ἢ
 τῶνδ εἰς οὐρανὸν ἢ εἰς οὐρανὸν
 meytus ἢ εἰς οὐρανὸν ἢ εἰς οὐρανὸν

QVINTA CONTRA

florum declinatio.

As neutrorum est. Παράληγμα

S. ἡ κέρως In hac declinatione ob
 ἡ κέρως σοί serua nō fieri cōtractio
 ter, κέρωςιο nē nisi τ elisa, neq; hia
 nice κέρως attice tus. n. fit nisi τ elisa

F iiii

α ε ι ο
 τ ω φ η θ :

DE NOMINE

ουδεις δυναται δουξει
χειρος δουλευεν
nemo potest dominus
dominis imperare

τις και ταις δυοι
δου και τας και τα δυο.

RELIQVA PLVRA

lia sunt.

φεις

φια

φιδν communiter φιδν neut. generis.

φισι

φισι

φεις

φια

φισι

τεσσαρες τεσσαρων τεσσαρι τεσσαρα cōiter,

τεσσαρες τεσσαρων τεσσαρι τεσσαρα neutri.

τεσσαρα τεσσαρων τεσσαρι τεσσαρα neutri.

τεσσαρες τεσσαρων τεσσαρι τεσσαρα neutri.

Hinc usq; ad centū ἑκατὼν indeclinabilia

ἑκατὼν ἑκατὼν ἑκατὼν ἑκατὼν

sunt, ἄνω τε ἑξ ἑπτά ὀκτώ ἑννέα δέκα. Reli-

ἑξ ἑπτά ὀκτώ ἑννέα δέκα

qua si uoles adiungito. A centū cōposita

ἑκατὼν ἑκατὼν ἑκατὼν ἑκατὼν

flectuntur, ut ἑκατόσσι ducenti &c.

DE NUMERO

græcanico

δέκα εἰκοσι φιάκοντα τετράκοντα πέντεκοντα

ἑξάκοντα ἑπτάκοντα ὀκτώκοντα ἑννέακοντα ἑκα-

τὼν διακόσιοι φιακόσιοι χίλιοι δυχιλιοι φιχι-

λιοι μύριοι

ἑπεροκλιτα, νοῦσ γράουσ, ναῦσ, βουσ &c. re-

peries in terminationibus quinta declina-

tionis. Item poeticas figuras, ut κρη προ-

κρηθον, ut apud Homerum, κρη λυκομ. Itē

λιπα pro λιπαρῶ, ut λιπῶ ἑλαίω. Tu ad i-

ligentia erit lector. F v

DE NOMINE
TRIPLEX DE-

clinatio.

filius
S. ὄνις τὸν ὄνις, ὄνιος
ἔφ' ὄνι, ὄνι θν ὄνια, ὄνια
ὦ ὄνις

D. τῶ ὄνιε, ὄνιε τῶν ὄνιων, ὄνοιον

P. οἰ ὄνιες, ὄνιες τῶν ὄνιων, ὄνοιον
ἕξι ὄνισι, ἅ ὄνισι θς ὄνιας, ὄνιαι
ὦ ὄνιες, ὄνιες

filius ALIAS SIC

u2206
desclmat' pnyre
modum vt sic dicitur
S. ὄνιεύς ἔφ' ὄνιέ, ὄνιέ θν ὄνιέα
ὦ ὄνιεύς

D. τῶ ὄνιέ, ἢ τῶν ὄνιέων, ὄνοιον

P. ὄνιέες, ὄνιέεις τῶν ὄνιέων, ὄνοιον
πῖς ὄνιέσι θς ὄνιέας, ὄνιέισ ὦ ὄνιέες, ὄνιέεις

ALIAS in tertia simplicium.

S. ὄνιος τὸν ὄνιου ἔφ' ὄνι
θν ὄνιον ὦ ὄνι & cetera.

filius
desclmat'
Τέλος Ἰονομάτων
κλίσεως.

Hactenus de nomine. Libet obiter exercendo
rū puerorū gratia & exēpla adiciere, qui-
bus regulæ illustrentur. Carmen Hesiodi e
genealogiis Deorū ad hanc rem delegi.

Ex

in vobis fabulae sunt, ne videtur fabulose
to refert ad ne videtur

DE NOMINE

SCHOLIARUM XI

Plutarchus in libro de audiendis poetis inquit ^{fabulae ad ne videtur} β' τῶν ποιητῶν μὲθ' ὧδε οὐκ ἀφιλοσοφοῦν ^{Id est} εἶν'. Id cū aliis pluribus, tum eo maxime commento, est cernere, quo Musæ adumbrantur. Cuius & hoc uolebam loco pueros admonitos, ne frigide lecturi poemata nugas modo leuiculas agi putēt. Id quod Sophistæ quidam, ^{Id est} οἱ κένταυροὶ, temere per suasum habent. Sed uerum est quod græcus ait, ^{Id est} ὄνουσ' ἐνὶ κένταυροισιν. Itaq; carmē Hesiodi latine sum interpretatus paulo rudius, alioqui græco etiam interpollato. τῶν Ἄνέοις ὠμιλλαν κατασκυβάζω. Scholiis explico quæ & mythologia & grāmatica ratio deposcit, utrunq; in Thersite ac Chely facturus sum uberius. Iam uero a Musis ordiamur, quæ Ioui patri canentes Delectāt magnam mentē intra olympum Dicētes q̄ sūt, quæ erūt, quæq; ante fuerūt Voce cōcina. Ex earū uero ore fluit carmē Suaue, non difficulter, gaudent uero templa patria Iouis tonantis, dearum uoce uirenti.

2vi m m dat mo
b/m p at? p/m
o p o n p to 2v
251
2vi p parayon
p/epo/itio est p/ris
in .o u p/merq
2vi o u m d
m am mo

DE NOMINE

Tasta, insonat & uertex niualis olympi
 Domus immortalium. Ipsæ uero immor-
 talem uoce medentes

Deorum genus uenerabile, primum ca-
 nunt carmine

Musæ olympiades filiae Iouis Aegiochi

Eas in Pieria Saturnio edidit patri com-
 mixta

Mnemosyne, aëos Eleutheris demulcens

Obluione malorum, ac tranquillitatis an-
 xiis curis

Hæc uero edidit nouem puellas cōcordes.

Quibus carmen

Curæ est, in pectore læthū ardorē habētib⁹

Iuxta ipsas Gratia ac desyderium sedes hñt

In floridis, amabilē uero p os uocē edentes

Mulcent. oimq; leges ac mōres inclytos

Immortalīū cōcinūt, amabilē uocē edētēs

Nouem puellæ e magno Ioue satæ

Cleioq; Euterpeq; Thaliaq; Melpomeneq;

Terpsichoreq; Eratoq; Polymniaq; Vra-

niac;

Calliopeq;, ea uero omnium est præstan-

tissima Musarum.

EXAMEN.

DE NOMINE

Ἀρχώμεθα ordiam, uerbū coniunctiū
 est, gtō constructur cū ᾤpositione, ut apud
 Aratū, ἐκ Διὸς Ἀρχώμεθα, Ab Ioue ordia-
 mur. Et Homerus, ἐκ Πρωσάων ἀρχόμεθα
 schematicōs sine ᾤpositione in hac signifi-
 cantia. Μωσάων gtūs doricus est, pro μω-
 σῶν, da nuñ, Musa. Vnde originandarū
 uocū multa ratio gr̄cis est, solentq; & ipsi
 ludere ac ludi Etymologiis. Tamē aliquas
 adnotabo μουσαι ἀμῶσαι uestigare. Nam
 quas poet̄e musas uocant μουσολογικῶς
 animi uis est qua in ueri cognitionem feri-
 mur, hac miramur, hac inquirimus abdi-
 ta naturā. Ergo Mus̄a a μωσαι dicuntur.
 Plato in hac sententiā plurima. Ita s̄ape Ho-
 mer⁹ hoies alpheistas noiat. i. idagatores.

Declina μουσαι, require secundū ordinē
 simpliciū, generis f̄cem, ut eius ordinis oīa
 discernūt. n. gr̄ci genera declinatiōibus,
 atq; adeo id longe facillime. Iam qui uolet
 sibi diuitē parare linguæ supellectilē, adno-
 tet, quæ ex hac uoce μουσαι, ceu e fonte na-
 scunt, uerbū μωσάσθαι, erudiri proprie a
 Musis, quo ego sum usus modo in elegia
 εὐδουλ' ἐπιμωσάσθαι νοῦν φίλ' ἀεὶ ἔγωγε ἔχω.

μουσαι ἰσῆς
δωρῆς

μουσῶν

ἀλφειῶν ἰσῆς
ἰσῆς

μουσάσθαι

DE NOMINE

*πατέρα Ἰσφύλου
ἕνυ πατῶν φράσ*

ὁ πατήρ καὶ πατὴρ, ἔνυ πατέρας νό πατῶν
ὡ πατέρ. Reliqui casus ex his nascuntur,
tu ad analogiam recurre. Dativus pluralis
est πατέσσι quem adiicio, quia formatu dif-
ficilis est.

ὑμῶν

ὑμεῖσσι ntūs participii penultimam in-
flectit, nam α pro breui habetur, ut in fi-
ne prosodix diximus, plurale est.

Varia.

Ab ὑμῶν praesens participium est.

ὁ ὑμῶν ὁμνούντος quint. decl. simp.

ἡ ὑμνοῦσα ὑμνοῦσα secundæ simp.

ὁ ὑμῶν ὑμνοῦντας quintæ simpl.

*participium de
declinatione vultu
modis abulab*

Infra formationem disces, hic te admo-
neo generis ac declinationis, quæ cum no-
minibus participia cōmunia habent. Er-
go ab ὑμνοῦσα scem. singul. est ὑμνοῦσα plu-
ralis ntūs, & pro ὑμνοῦσα ὑμνεῖσα doricum
est. Exempla in promptu sunt Theocritū
legenti. Is in pædicis, cuius carminis est
hoc initium ^{ἄριστος} δίνος ὡ φιλεῖται λέγεται καὶ ἄ-
λαθρα. i. In uino ueritas, sic inquit, ἔνυ πρῶ-
τον λέγειται φιλεῖται ζήταλον ἐθικας pro φιλοῦντα

*οὐ διπλοῦσιν
α ὁμοῖος m ἐν
veritatem*

*ἀλάθρα pro
ἀλάθρα*

*πρῶτον pro
πρῶτον*

*ζήταλον hinc
ζήταλον delentur*

Ceterū hymnus proprie Deorū laus est.
Τέρπνοι delectant, astium plurale præ-
sens

DE NOMINE

lens, ut *τύπῳ* acuit antepenultimam ex
regula. In polysyllaba ultima breui &c.

acutus est in antepenul. uide supra.

*ελαρος alter
ελιός delimito*

Μέγαν ἐτερόκλιτον est.

ὁ μέγας

τοῦ μεγάλου ἀμεγάλος

τῶ μεγάλῳ

ἐν μέγαν

ὦ μέγα. Reliquos casus ἀμεγάλος forma.

Sic & totum foemininum ἡ μεγάλη ἢ τῆ μεγάλη

λησ. In neut. sic τὸ μέγα ἢ τὸ μετᾶλῶ τῶ μεγάλῳ

τῶ μέγα. Plurale ἀμεγάλων περὶ, μέγας

μείζων μέγιστος supra comparauimus. Νό-

ον α νόος νοῦς. Quid α φῶν, θυμός, λόγος dif-

ferat, philosophi uiderint. Tu interim my-

thologiam capta. Musæ magnam mentē

Iouis delectant, Musis, ueri scientia ad de-

os transferimur, Diis similes reddimur, id-

quod pluribus in Theage Plato differit.

ἐνδο intra, aduerbium gto construitur

ὀλύμπου cœlum, ὀλυμπῦ dicimus ὀλωσ

*λαπτοσ α ὄν
σολυμδγ*

καμπύρον, ut est author Theon Arati inter-

pres, nobilis grammaticus.

εἶρθεσαι participium præsens ab εἶρω

εἶρωσιν τῶ εἶροντις quintæ declin.

DE NOMINE

Ab hoc antiquo
 verbo *ἔπειρα* in
 ἔπειρα *ἔπειρα*
ἔπειρα

ἔπειρα τ' *ἔπειρα* secunda declin.
ἔπειρα τῷ *ἔπειρα* quintae

ἐλαχονίζω
ἐλαχονίζω
ἀγο

Et ab antiquo uerbo *ἔπειρα* fuit *ἔπειρα* *ἔπειρα*
ἔπειρα. Ab *ἔπειρα* *ἔπειρα*, ut *ἔπειρα* doricē

ἔπειρα *ἔπειρα*

Ab *ἔπειρα* est *ἔπειρα* dissimulatio, hinc *ἔπειρα*
ἔπειρα dissimulare, Socraticū & *ἔπειρα* ἔπειρα

ἔπειρα *ἔπειρα*
ἔπειρα
ἔπειρα

nia dissimulatio. Cōtra *ἔπειρα* simulators
 ostentator uanus, qui *ἔπειρα* in prouerbis

speciē dicis & *ἔπειρα* uanum ostenta
 torem agere, τὰ τ' ἔπειρα. τὰ articulus

neutri generis. τε coniunctio φ, ἔπειρα
 pro ἔπειρα ab *ἔπειρα*. ἔπειρα, ἔπειρα

sum hac focunda mythos est, Musae, quae
 sunt, quae fuerunt, & quae uetura trahunt

Ioui canūt, hoc est, Musae oīm rerū cogni
 tionē cōplexae sunt, ut Platōici dicūt, *ἔπειρα*

ἔπειρα *ἔπειρα*
ἔπειρα
ἔπειρα

ἔπειρα *ἔπειρα* *ἔπειρα* *ἔπειρα*
ἔπειρα *ἔπειρα* *ἔπειρα* *ἔπειρα*

τε φ. ἔπειρα ἔπειρα.
 φωνῇ uoce, sextus casus est, a φωνῇ ntō

qui finem acuit prater regulam. Et si
 em uerbale facias a φωνῆς, tamen quae se
 cundum eum modū formant scilicet a po
 sterioribus futuris, cōes regulas accētuum
 sequuntur

DE NOMINE

sequuntur, ut a τυπῶ τυπῆς. τόκος, νόμος
 σφενδύη a σφενδύεω. Obiter in mentem
 uenit hystoriae Gygis, quam e Platone M.
 Cicero in tertium Officiorum transtulit.
 Isthic legitur, cum palam eius annuli ad
 palmam conuerteret. Latina uox pala in
 frequens est, qua Cicero σφενδύη quod
 apud Platonem nomē est pro massa, qua
 annuli gemma clauditur, reddidit. Cate
 rum & pala uentilabrum significat, & pala
 cae auri. i. massae leguntur. Quamquā pa
 lathae dici malim, quippe originis graecae,
 unde & palatia, & alia quaedam nomina Iu
 riscons. trahunt, Apud Platonem sic est.

καὶ αὐτῶν οὕτω συμβαίνει, σφενδύητι μὲν ἔισα
 τὴν σφενδύη, ἀδελφῶ πνεύσαι. ἔξω δὲ δὴλω

Declina φωνὴ ut μουσα. uide character

rem supra
 ὀμηρεῦσαι participiū, cōcinentes ab ὀμηρεῶ.
 ὀμηρεῶν.
 ἢ ὀμηροῦσα & ὀμηρεῦσα, ut supra.
 ὀμηροῦν. Qua significatione uerbum

ὀμηρῶ factum existimo, ab ὀμωδς καὶ ἔρωσ.
 τῶν δ' ἀκαματῶν φέει ἀυλὴ ἐκ σωματῶν

ἰδέϊα.

DE NOMINE

Construe sic ἡδὴ ἀυλὴ ρέει ἀκάματον ἐκ στόματων τῶνδ'. Suaue carmen fluit indefesse ex ore illarum. Dii boni quibus uenuste dictum est & fluere carmen, & indefesse. So la enim ea ingenii humani functio optima est, ad quam suapte natura ducitur. Suaue igitur Musarum carmen est, quoniam fluit, hoc est, suaipsius sponte sequitur, Homerus poeta Nestorem insignem oratorem descripturus, inquit, τῶν καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος ἄλκιων ρέει ἀυλὴ. Cuius ab ore fluit uox, melle liquenti dulcior. Tantum refert, quod acturus sis, non repugnante Minerua, ut cum Horatio loquar, obeas. Tum uero indefesse. Nam quid omnium quod & minus molestum sit, & contendamus ardentius, quam id cuius in se uis nobis amore natura. ἡδὴς ἡδῶν ἡδύς. Sic ἄλκιος ἄλκιων ἄλκιος.

Declinatio in heteroclitis. Motio in capite nominis patet.

ἀδύς cano, ἀυλὴ carmen, & prolatis syllabis ἀοιδὴ, e quo reciso α, fit ᾠδὴ pro οἰδὴ. Hinc est compositorum prope nimia copia κωμωδία carmen ioci conuiuialis, φαγῶν.

Εἰ μὴ ἔστιν ἡδὴ ἀυλὴ ρέει ἀκάματον ἐκ στόματων τῶνδ' ἡδύς

*γλῶσσα
ἡδύς mel
ῥέει pro ῥέει
fluat*

*ἡδύς ἡδῶν ἡδύς
α προθετο ἡδύς
ἡδύς ἡδῶν ἡδύς
ἡδύς ἡδῶν ἡδύς
ἡδύς ἡδῶν ἡδύς
ἡδύς ἡδῶν ἡδύς
ἡδύς ἡδῶν ἡδύς
ἡδύς ἡδῶν ἡδύς*

ῥαυδία

DE NOMINE

ἑξαγὼς ἡμεῖς
ἑξαγὼς ἡμεῖς

ἡδὴ carmen tragicum &c. Declina **ἀνδρῶν**
sicut **μοῦσα**.

Mentis adiectivo
τοῦ ἑκαστοῦ ἀνδρῶν
ἡδὴ ἑξαγὼς ἡμεῖς
ad uerbius ἡμεῖς

ῥέω uerbum fluo. **ἀκάματον** adiectiuū
ad uerbii uicem fungēs, non laboriose, in
defesse, ab a priuandi nota, & **κάμνω** labo
ro, quo modo **κάματον** formatum sit, in
fra de uerbalibus leges. Homerus **ἀκάματον**
πῦρ pro uehementi igni dixit ac supra mo
dum efferuescenti. Sunt & alia quadam
particulæ quibus quod citra laborē fit, de
scribimus, ut **ἀνιδρωπί**. Citra sudorem.

ἰδρωθῶν sudor
ἡμεῖς ἀνιδρωθῶν
ἀνιδρωθῶν

ἐκ σωματων, **ὅ** **σώμα** **σώματος**. Neutrum
quintæ declin. simpl. **πάνδε** demonstra
tium pronominis significantia est, quippe
cōpositus articulus ῥοpositiuus **ὅδε** **ἡδε** **τόδε**

ἑλᾶ **δε** **τε** **δῶματα**. **τῶμα** **δῶμα** **δῶμα**

ἑλᾶ δὲ δῶμα
ἡμεῖς ἀνιδρωθῶν
ἡμεῖς ἀνιδρωθῶν
ἡμεῖς ἀνιδρωθῶν

τῶμα exhilarantur, **ἑλᾶ** præfens est neutri
uerbi **κλάω** rideo numeri singularis. So
lent enim græci, Ammonio authore, neu
tris pluralibus dare singularia adposita.

ἡμεῖς ἀνιδρωθῶν

ζηνός a **ζειός**, ut supra.

ἑιδδύπος tonantis, ab **ἑει** augendi par
ticula cōponitur, & **δύπος** sonitus. Nā ful
minum author Iupiter est. **ἑιδδύπος**. **τ**. in
terponitur augēdi tēporis gratia. **ὁ ἑιδδύ**

ἡμεῖς ἀνιδρωθῶν
ἡμεῖς ἀνιδρωθῶν

DE NOMINE

Κρονίδη dtūs, patronymicum a κρόνος ^{κρονος} *κρονος*
 Ita Saturnum uocamus a χρόνος temp⁹ κρο *χρονος*
 νίδης Saturnius, primæ declin. simpl.

Μιγίση participium aoriston. Infra di
 sces formationem.

ὁ μιγίς	μιγίντος
ἡ μιγίση	μιγίσσης
τὸ μιγίον	μιγίντων

*vide desinationem
 plurimorum genit
 omnia tribula*

Μνημοσύνη declin. secundæ simpl. Memo
 ria, artes peperit, eleganter hoc, quantū
 ad μυθολογίαν attinet, a Plutarcho in con
 uualibus quaestionibus agitur. Habemus
 & nos ad hanc rem suauissimos Laberi uer
 ficulos.

Sophian me uocāt Graii, latini sapientiæ
 Vfus genuit pater, mater pepit Memoria.

κρονίσην seminibus. Quos ego uidi Hesi
 odi libellos τὸ κρονίσην a superiori sententia
 distinguunt. Itaq; & ego in eum modum,
 sed e ratione mythologia, supra uerti. Ló
 ge uero præstat, quantum conicio sic in
 terpretari. Quas memoria iuncta semini
 bus Ioui patri, peperit, delectans Iouē, Mu
 sas inquam peperit, obliuionem malorū
 & curarum tranquillitatem, ut hic uersicu

D E N O M I N E .

Ius appositione cum superioribus cohaere
at. Facit constructio uerbi μέδω, ut hunc
ordinem probem. γυνός semen, uis foecū
da, tertiæ declinat. simplicium.

*Athen ex multis
verbis hystoribus
seruati & syllaba*

Μεδέσσε participium a μέδω antiquo,
curo &c. μέδων μέδισσε μέδον.

ἐλευθερός ab ἐλευθερ^{liberati} quintæ declin. sim
plicium Iouis epitheton, & apud Pausaniã
cernes, libertatis titulus est.

*Λουμοσύνη pr
prie fit a verbo
λύω latro*

Λουμοσύνη obliuio, ἀλανθάνω, quomo
do ueniat hinc, docebo alio loco. Musæ
animū tranquillat, affectib. liberant, ut
ex instituto Pythagorico intelliges, & Cly
temnestræ historia, quæ tum demū uiola
ti pudicitia suã passa est, cum musicū sustu
lisset. Plurima ad hæc apud Athenã lege

*μυθος subula
mysticis ut*

Alio si lubet & hanc mython trahe, nil di
gnum parari musis, nisi tranquilla & recte
constituta mente. ἀμπνεμα uerbale neu
trum, sicut γράμμα. Μερμαιράων curarū
anxiarū. Id. n. uel μερμαίρα uel μέεμνα
signifi. utrunq; secun. declin. simpl. μέ

*νευtra uerbalia
quanta sunt dati
nominis*

εμνα usitatus est. Theocr

*διοφαντε διονομ
μόνα p νόμ
οξείνα κελμαί
παρρησι υλκον
εξ ιδιωτα το
αυτα προ αυτη*

διονομω διοφαντε μονα τας τεχνας εχει
κατα το μοχαιο διοσκια λος ουδε ε εουσει
αυτα προ αυτη του μοχαιο p μοχου
αυτα προ αυτη

D E N O M I N E

ἡγοαλινὸς ορενα

^{hivis} ^{αρεταρη} ^{παιδι} ^{παρθενη} ^{αγγελου}
αὐδραῖον ἐστὶν κλασι κακὰ πρέχοντι μεριμνα
Paupertas diophante sola artes excitat
Ipsa laboris magister est. Neq. n. dormire
Viris opatoribus mala præbent angustia

Huius significatiæ est & μεμνήστω uerbū.
solicit⁹ anx¹⁹ cogito, ei⁹ usus est in Psal. 37.
καὶ μεμνήστω ἕπερ τ' ἀμαρτίας μου & anxius
seu sollicitus ero pro peccato meo. Cōmo-
dū reddidit græc⁹ emphasin uocis hebrææ
אנתן latine cogitabo legimus, quod uir
des q̄ non respondeat plenæ significantiæ
uerbis. μεμνήστω אנתן

ὁμόφονος ab ὁμῶς φονεῖν, æquis legibus
conueniunt Musarū cantilenæ, id est, Tū
demū recte artes tractant, cū aliæ aliis iun-
gunt, Choris gaudet Musæ. Dialectica rhe-
torib⁹ usui est, geometria astronomis, po-
etā philosophia, philosophū poetica com-
mēdat, atq; id est quod ἐγκυκλιον uocam⁹
παιδείαν. Declina ὁμόφον, τοῖ ὁμόφονος

iuxta analogiā quintæ simpl. ω in o mutat.
Regula. Cōparatiua, uerbalia & quæ a
uerbis decōposita sunt, ω in o mutant κρείσ-
των κρείστος. συμφάλλων συμφάλλον. Θ.
ὁμόφων ὁμόφονος. Reliqua in ω, ω seruat.

uis
παρέρχοντι προ
παρέρχουσι. Θο
νὸς δαμο γη
ῆ. Συγγλυοδίν
ἡνι ἕκαστ' ἕνα
ἕνα ἕνα ἕνα

ῥοοειω

γὰ ἡννα
ἡρα ἡσῆμα
ἄσῆον ἡσῆ
ἡσῆον ἡσῆ

ἡν ἡν ἡν ἡν
ἡν ἡν ἡν ἡν
ἡν ἡν ἡν ἡν

ἡν ἡν ἡν ἡν
ἡν ἡν ἡν ἡν
ἡν ἡν ἡν ἡν

DE NOMINE

magis urbano ac comi esset. Absit ergo
 a Musis liuor, absint omnes illiberales affe-
 ctus. Id quod uolebat Aristoteles inquit, *φιλόσοφος, φιλόκαλον ειν. ἰμῶρος, τ' ἰμέ*
φιλοσοφίας καὶ φιλοκαλίας ἰσορροπία
 ρος. Desyderium recte faciendi, laudis a-
 mor. *πῶς καὶ χλιὸν ἀνδρῶν ἐκ ὀλίγου*
καὶ ἐπιθυμίας ἀνδρῶν ἐκ ὀλίγου
 κλέος ἐσθλόν, ἐν ἀνθρώποισιν, ἀρετῆς οἰκός
 οἰκίον diminut. *ἐν θαλίῃσιν pro θαλίαις.*
καὶ ἐπιθυμίας ἀνδρῶν ἐκ ὀλίγου
 δάχλειον florere. *νόμος καὶ ἠθεὶς κέλνα κλεί*
 αν, celebrant leges & mores immortalium,
 Respublicæ & legibus bonis, & bonis mo-
 ribus constant, oportet. Hæ artes dignæ
 laude sunt, quæ mores ornant, & bonas le-
 ges confirmant. Sed immortalium, ait. He-
 roas si lubet intellige. *ἐπιφάντων ἰδιόερα*
ἐπιφάντων ἰδιόερα
 amabilem *προφερέσατη* compara. *προ*
προφερέσατος
 φερίσ προφερέσιρος προφδέσατος &c. No-
 mina Musarum apud Plutarchum in sympo-
 siacis explicantur. Est & Pharnuti liber in
 omniū manibus, quo malo ingenium expe-
 riare tuum, quàm his nugis meis tenere diutius.

F

I N I

S

De Nomine.

DE VERBO

Apollo adflixit. Nil addebat definita ratio ^{τοσ βύ βον γ}
 temporis, & huic sententiæ ^{οὐ λέσσω μέγα} ^{μεγαδύλω μαγ}
 λιτοει ^{δύμω} εἴξασ. i. cum tu impotenti ani ^{νομίμβ}
 mo, ac furori tuo paruisses. Nam si lubet ^{εἴξασ}
 cum pareres, indefinitū participiū ^{εἴξασ}
 exponito. At referebat tēporis ^{εἴξασ} modus hoc ^{εἴξασ}
 loco, ^{εἴξασ} ἔξων δ' εἰν ^{αἰα} ἰση ^{τε} ^{πικότες}, cū signi ^{εἴξασ}
 ficaret poeta nouo malo iam labefactatos
 principū animos. Lógius forsan immo-
 ror huic disputatiōi q̄ ferat ^{δ' αὐρο} ^{χενά} ^{αζω}.
 Sed uisum est precium operæ id, q̄ scio his
 nonnunq̄ labyrinthis temporum græcorū
 pueros turbari, præsertim re latinis igno-
 ta. Itaq̄ Prisciani uerba adiiciam, quo sci-
 ant quid inter latina & græca tempora in-
 terfit. Sic ille. Sciendum tamé, q̄ Roma
 ni p̄tō perfectō non solum in re completa
 modo utūtur, in quo uim habet eius quod
 apud græcos ^{πράκειμος} uocatur, quem
 Stoici ^{τελειον} ^{εἰς} ^{ωτα} nominauerunt. Sed
 etiam pro ^{αοει} ^{σφ} accipitur, quod tempus
 apud græcos tam modo perfectam rem q̄
 multo ante significare pōt. Et sicut apud il-
 los indefinitum tempus adiectiōe ^{τω} ^{αζπ}
 aduerbii, ^{εἰν} ^{πράκειμον}, id est, adiacens tē

DE VERBO

In uersandis est
 istis. Substantiis in
 actus. non aliter
 propriis. aliter
 sequitur uersatio
 quia uelociter uerbi
 primo uersat. cum
 uersat. rari aut
 quod uersat

scianus de ptō latino. Vides ^{μαρτυρῶν} αοριστῶν id sig
 nificare quod ptñ latinū, hoc est, in disci
 minatim, id quod modo transit. ^{μαρτυρῶν} Παρα
 κειμένων uero certo id quod modo p̄terit
 Caeterū duos aoristos copia fecit. Nam idē
 uterq; significat. ^{μαρτυρῶν} μέλλων χρόνος. Futurū
 tempus, id quod latinis significat, λέξω di
 cā. Duos ^{μαρτυρῶν} μέλλοντας copia fecit. Idē uterq;
 significat. Est autē atticis ^{μαρτυρῶν} μετ' ὀλίγου μέλλ
 ων Mox futurū, quod latini propemodū
 sic reddimus Vicero, dum is se expediat.
 Vide Prisci. & Erasμū in copia uerborū.
 Modos, p̄sonas, nūeros ipse obseruabis.

Non enim sequitur
 sed futurorum. et
 go dicitur sicut an
 ty e uerbi uel
 paulo post futurū
 no fit nisi a seculo ven
 to passio sicut in p̄ter
 itis

CONIVGATIO.

Diatheſes uerborum tres sunt ω. μα passi
 uum, μα mediū. Ex diatheſi ω reliquæ na
 ſcuntur, quapropter cuius ordinis cōiuga
 tionum ω est, eiusdem & passiuā & media
 sunt. Nam a singulis actiuis media nascū
 tur, sicut & passiuā. Diatheſis uero actiua
 triplici caractere constat. Aut ω βαριτό
 νω, id est, uerbi quod penultimā acuit, ut
 πθῶ pono. Aut ω circumflexo, quod a na
 rytonis nascitur, ut πθῶ. Aut μι, quod a
 circumflexo oritur, ut πθῶμι.

βαριτόν est quod
 nu 53. autē in t̄li
 ma

ὁρθῆς ἰσοκύβητος
ἢ ἰσοκύβητος ἢ ἰσοκύβητος
ἢ ἰσοκύβητος ἢ ἰσοκύβητος

DE VERBO

Triplex est ergo coniugatio. Aut uari-
tona in ω. Aut circumflexa in ὦ. Aut eorū
quæ μ desinunt. Iā cuiq; sua passiuā & me-
dia accense. Primum ergo de uarytonæ cō-
iugationis ordinibus dicemus, quoniam
ex eis genera coniugationum alia fluunt.

ἕξ ἰσοκύβητων
ὀρθῆς

ORDINES VARYTONÆ coniugationum sunt sex.

ἕξ ἰσοκύβητων
ἕξ ἰσοκύβητων
ἕξ ἰσοκύβητων

Discrepant literis formatiuis quæ χ ρακ-
^{ἰσοκύβητων}τῆσιν uocantur. Est autē litera formati-
ua, quæ ω proxima anteit, ut τὴν ω est pri-
mæ coniugat. quia habet formatiuam πῆ.

PRIMVS ORDO CONIV- gandi Varytona, ubi est ante

ἄνω ἴσο
ἄνω ἴσο
ἄνω ἴσο

^{ἰσοκύβητων}ω presentis
β Hæ literæ mutant in futuris & præteri-
tis, in cognatas sibi, futurum $\downarrow$, para-
cimenon φ hēt, τὴν ω τὴν ω τὴν ω.

SECUNDVS ORDO VBI est ante ω presentis

ἄνω ἴσο
ἄνω ἴσο
ἄνω ἴσο
ἄνω ἴσο

κ Futurum ξ format. Paracimenon χ
ut λέξω λέξω λέξω.

ἕξ ἰσοκύβητων ἰσοκύβητων ἰσοκύβητων
quarternam ἰσοκύβητων

Tertius

DE VERBO

TERTIVS ordo coniug. habet

λ Futurum ζ. Præteritum κ, ut

αὐτὸ αὐτὸ κκα.

QVARTVS habet

ζ futurum plerunq; σ habet, πρῆ κ, φά
 ζω φάσω φακα. ω uel τῆ attico more
 plerunq; ξ futurum πρῆ χ format, πρᾶτῶ
 πρᾶξω πᾶπραχα.

QVINTVS habet

λ Hæ literæ imutabiles dicunt, quia in
 κ futuris nō mutāt, φάλλω φαλλω, κείνω
 κεινώ, nec in declinatiōibus mutātur
 φάλλμων φάλλμωνος. νέστω νέστωρος.
 Ne manent, cum aliæ consonantes exi-
 mantur, ut αἰας αἰανρος, λίφ λιβός. Hæc
 coniugatio per κ πρῆ facit, φαλλω ἐφά-
 κα. αἰείρω ἐαίερα.

SEXTVS ordo

Est qui ω purū definit, id est, ante quod nō
 est cōsona c futuri. κ p̄teriti formatiua.

μύω	ωδέω	πιάω	ἰπάω
μύσω	ωίησω	πιήσω	ἰπήσω
μέμωκα	πεώηκα	τεπιήκα	ἰπέηκα

Atq; hæc est coniugatio, e qua & circun-

H iii

Commuten binnub
 οεούσω vnde Ath
 η formā οεούτω
 ποίω
 αβστ vno fit ωω
 ζ ιω
 hnt φάλλω
 φάλλω κεινω
 futuru bey βουω qm
 τε vntelant κ
 hnt βυπηροω
 τωφιλανω
 εω m πωωly a liquefit
 vnt m t. ut m
 ποιε ἡματό. Dieb
 ησαε μω αλο
 De ta nō p̄teriti
 p̄teriti m p̄teriti
 artine habet κα. ω
 m futuro artine
 βω δω m p̄teriti
 De ta Coniugatio
 nō abissima ē vnt
 et que p̄teriti
 vnti, que hnt vocale hē
 εφ αβστ vnt ω fm α

DE VERBO

flexa & quæ μ, desinunt, deriuantur.

DA PARADIGMA. τὴν ἴω.

Sex ordines cōiugationū unico hoc utun-
tur paradigmate, uariatis p̄teritis & futuris
iuxta singularū characteristicas. Atqui spe-
ciabīs in paradigmate, quō tempus e tem-
pore oriat, ut a τὴν ἴω ἐτύλα. Item q̄ multi-
plex uariatio uerborum, alia principii, alia
ἐκλήσεως seu finis, ut τέτυφα a τὴν ἴω de-
sciuit, non solum sine mutato ἴω in φα,
sed etiam principio τὸ in τετὺ.

P̄t̄n̄ imperfectum
Aoriston primum Pariter initio uariant
Aoriston secundum

Characteristica preteriti plusq̄perfecti a
perfecto petiit τέτυφα ἐπέτυφεν, φ in utroq̄
est characteristica aoristi a futuro τὴν ἴω ἐ-
τύλα. Fines ergo per characteristicas futu-
ri ac p̄teriti uariant. Fac characteristicarū
rationem prudens colligas, ut singulis or-
dinibus singulos characteras atq̄ adeo co-
gnatas literas deputes. B cum ω cognata
est, ergo eiusdem sunt coniugationis.

φ cum κ nihil conuenit, alterius est igit̄
ordinis κ, alterius φ. Iudicii hæc sunt, &
acri

In quibus uerbis
seu amissionem
nulla e diuersitas
in fine temporis
aliquibus consonantibus
varient

Imperfecti forma
fuit a p̄teriti
fuit a p̄teriti
Indefinitum p̄terit
a futuro p̄teriti
Indefinitum secundum
a futuro p̄teriti
Plusquamperfecti
a p̄teriti
In uerbis Indefinito
huiusmodi uariationem
ob omnes p̄teriti
indefinito p̄teriti
a futuro p̄teriti
p̄teriti a modo p̄teriti

hæc huiusmodi
quædam inueniuntur
ab e. p̄teriti
duo futuri habet
eandem litteram
Cum uerbi e habent
eandem litteram
et p̄teriti forma
fuit habet eandem
memoria huiusmodi
na p̄teriti q̄ in p̄teriti
p̄teriti p̄teriti
p̄teriti e. ut dicit
p̄teriti p̄teriti
p̄teriti e
χαρακτηριστικὸν ἔστι τὸ π̄teriti ἴω ἐπετύφεν ἢ ἐτύλα

DE VERBO

S.
D.
P.

^{ἔρχομαι}
ΤΥΨΕ

^{ἔρχομαι}
ΤΥΨΕΤΩ

^{ἐλ}
εὐχριστός κτ' αὐτῶν

ΤΥΨΕΤΩΝ

^{ἔρχομαι}
ΤΥΨΕΤΩΜ

εὐχριστοὶ ὀφθ

ΤΥΨΕΤΕ

^{ἔρχομαι}
ΤΥΨΕΤΩΣΕΜ

^{ἔρχομαι}
ΕΥΚΤΙΚΩΝ ΕΝΕΣΩΣ

S.
D.
P.

^{ἔρχομαι}
ΤΥΨΟΙΜΙ

ΤΥΨΟΙΣ

ΤΥΨΟΙ

^{ἔρχομαι}
ἔρχομαι ἔρχομαι

ΤΥΨΟΙΤΩΝ

ΤΥΨΟΙΤΗΜ

ἔρχομαι ἔρχομαι ἔρχομαι

ΤΥΨΟΙΜΕΝ

ΤΥΨΟΙΤΕ

ΤΥΨΟΙΕΝ

ἔρχομαι ἔρχομαι ἔρχομαι

Παρακείμενος

S.
D.
P.

ΤΕΤΥΦΟΙΜΙ

ΤΕΤΥΦΟΙΣ

ΤΕΤΥΦΟΙ

ἔρχομαι ἔρχομαι ἔρχομαι

ΤΕΤΥΦΟΙΤΩΝ

ΤΕΤΥΦΟΙΤΗΜ

ἔρχομαι ἔρχομαι ἔρχομαι

ΤΕΤΥΦΟΙΜΕΝ

ΤΕΤΥΦΟΙΤΕ

ΤΕΤΥΦΟΙΕΝ

^{ἔρχομαι}
ΛΟΙΣΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

S.
D.
P.

ΤΥΨΑΜΙ

ΤΥΨΑΣ

ΤΥΨΑ

ἔρχομαι ἔρχομαι ἔρχομαι

ΤΥΨΑΤΩΝ

ΤΥΨΑΤΗΜ

ἔρχομαι ἔρχομαι ἔρχομαι

ΤΥΨΑΜΕΝ

ΤΥΨΑΤΕ

ΤΥΨΑΕΝ

ἔρχομαι ἔρχομαι ἔρχομαι

καὶ αἰολικῶς καὶ ἀττικῶς

ΤΥΨΕΑ

ΤΥΨΕΑΣ

ΤΥΨΕΑ

ἔρχομαι ἔρχομαι ἔρχομαι

ΤΥΨΕΑΤΩΝ ΤΥΨΕΑΤΗΜ

ἔρχομαι ἔρχομαι ἔρχομαι

ΤΥΨΕΑΜΕΝ ΤΥΨΕΑΤΕ ἄχρηστα ἄλλ' ἀττικῶς

S.
D.
P.

καὶ τυψείαν ἡ ὄντως ἐν ἑτέροις.

Λοῖσος δεύτερος

S.
D.
P.

ΤΥΨΟΙΜΙ

ΤΥΨΟΙΣ

ΤΥΨΟΙ

ἔρχομαι ἔρχομαι ἔρχομαι

ΤΥΨΟΙΤΩΝ

ΤΥΨΟΙΤΗΜ

ἔρχομαι ἔρχομαι ἔρχομαι

ΤΥΨΟΙΜΕΝ

ΤΥΨΟΙΤΕ

ΤΥΨΟΙΕΝ

Μέλλων πρώτος

H V

DE VERBO

*finitum in nominibus
finitis pro x minime
finito in imperio in
imperativo et
subiunctivo*

S. **τύφοιμι** **τύφοισ** **τύφοι**
D. **τύφοιταν** **τύφοίτην**
P. **τύφοιμεν** **τύφοιτε** **τύφοιεν**

μέλλων β. β. β. β.

*μαλλων
hoc secundum finem
xw ubiqz h3 per se
finitum per se
in forma finita*

S. **τυποιμι** **τυποις** **τυποι**
D. **τυποιταν** **τυποιτην**
P. **τυποιμεν** **τυποιτε** **τυποιεν**

Υποτακτικων

*υποτακτικω subiunctivo
primo singularis et
primo pluralis et
in forma finita
et in forma infinitiva
h. d. d. secundum
in forma singulari et
in forma plurali*

S. **τύληφ** **τύληφς** **τύληφ**
D. **τύληφταν** **τύληφτην**
P. **τύληφμεν** **τύληφτε** **τύληφεν**

Παρακειμενος α.

*hoc ubiqz in forma finita
in forma finita et
in forma infinitiva*

S. **τετύφω** **τετύφης** **τετύφη**
D. **τετύφωταν** **τετύφητην**
P. **τετύφωμεν** **τετύφητε** **τετύφωσι**

*primo plurali
subiunctivo, et in forma
infinitiva per se
et in forma infinitiva
et in forma infinitiva
et in forma infinitiva
et in forma infinitiva
et in forma infinitiva*

S. **τύφω** **τύφης** **τύφη**
D. **τύφωταν** **τύφητην**
P. **τύφωμεν** **τύφητε** **τύφωσι**

Αόριστος α.

Αόριστος β.

S. **τύπω** **τύπησ** **τύπη**
D. **τύπωταν** **τύπητην**
P. **τύπωμεν** **τύπητε** **τύπωσι**

Ενεσως τυπην *παρακει.* *τετυφεναι*
Αοριστος α. τυφα *Αορι. β.* *τυπειν*

DE VERBO

Syllabicū, ubi syllabæ nume
Augmentū ro uerbū crescit, τὴν ἴσιν ἐτοκρ

τὴν ἴσιν
ἢ ἐστὶ γινώσκω ὁμοίω βραχὺ
ἔχει τὸ ἄλλο

Téporale, ubi tépore τῆν πρι
ma uerbi syllaba crescit.

QVAE VARIANT

initio.

ἐλέω τὸν σκεῶν ἡμῶν ἢ πικρῶν
ἐλεῶ τὸν πικρῶν ἡλεῶν ἡμῶν
ἢ πικρῶν ἡλεῶν

Mutabili α ε ο augetur tpe,
ut ἄλω ἡδον. ἐλεῶ ἡλέω,

ὄνομα εἶναι
ὄνομα εἶναι
ὄνομα εἶναι

Voca ὀνομάζω ὀνόμαζομ.

ὄνομα εἶναι
ὄνομα εἶναι
ὄνομα εἶναι

li Immutabili η ι υ ω, nec syl
laba, nec tépus accrescit tali
uerbo, ut ἰσχυρῶς ἰσχυρομ.

ὄνομα εἶναι
ὄνομα εἶναι
ὄνομα εἶναι

Ome uer
bū incipit

Mutabili αι αυ οι auget, ut
αἰρω ἡρον, αὐλέω ἡλεον, οἰκ
τεῖρω ὠκτεῖρον.

ὄνομα εἶναι
ὄνομα εἶναι
ὄνομα εἶναι

Diph hil muta, εὐδω εὐδον. Saepe
thō transitu literarū, symboli
go co tamē ἡδον leges, sic ex εἰ

ὄνομα εἶναι
ὄνομα εἶναι
ὄνομα εἶναι

δω ἡδω, ut infra in Thersite
uidebis.

ὄνομα εἶναι
ὄνομα εἶναι
ὄνομα εἶναι

Consonante. De hoc regula est.
Adsciscere syllabā ε οἶα uerba quæ
a consonantibus ordimur, idq̄
syllabicum est augmentum.

ὄνομα εἶναι
ὄνομα εἶναι
ὄνομα εἶναι

Atq̄

DE VERBO

^{καταλεγειν} καταλέγειν κατέλεγον
^{αυαβαλλω αυεβαλλον} αυαβάλλω αυεβαλλον
^{καθαιρω καθηρον} καθαιρω καθηρον
^{μερικω μετωκον} μερικω μετωκον
^{πρασινωματιζω πρι} πρασινωματιζω πρι
^{λειγματιζον} λειγματιζον

Idé dixeris etiā si plu-
 res in cōpositiōe sūn-
 t p̄pōnes, ut πριξινυλα-
 μένος νοῦς turbatus a-
 nimus, metaphora
 est a turbatis lingu-
 lis tibiārum.

καταλεγειν κα' αυα
 In 2° 2° verbis verbis
 in cond' exempli a
 p̄pōnes
 δι' αυε βαλλων
 ενδ' εν πριπτον
 δι' αυε βαλλων
 postpositū est
 πρι αυε βαλλων ad nez
 εν τῶνα ex τῶνα

^{των προ η' πρι} των προ η' πρι
^{λω προεβαλλον} λω προεβαλλον, οε in ου sape cōmutatur, fit
^{προεβαλλον} προεβαλλον obijicio, propono significat. Vn
^{de προβλημα} de προβλημα est quod proponit. Ita ex οε, οῦ
 fit, & alius uerbis. ^{πυλοκοκκυζω πυλοεκοκκυ} πυλοκοκκυζω πυλοεκοκκυ-
 ζον. Sic Aristophanes ^{πυλοεκοκκυσα κοροακα} πυλοεκοκκυσα κοροακα

uocales nō elidunt, ut προβά-
 λω προεβαλλον, οε in ου sape cōmutatur, fit
 προεβαλλον obijicio, propono significat. Vn
 de προβλημα est quod proponit. Ita ex οε, οῦ
 fit, & alius uerbis. πυλοκοκκυζω πυλοεκοκκυ-
 ζον. Sic Aristophanes πυλοεκοκκυσα κοροακα

καταλεγειν κα' αυα
 εν τῶνα ex τῶνα
 πρι αυε βαλλων
 ενδ' εν πριπτον
 δι' αυε βαλλων
 postpositū est
 πρι αυε βαλλων ad nez
 εν τῶνα ex τῶνα

Est aut ut hoc ceu auctariū και παρόρρη
 adiiciam, Cordax comica saltatio, eneruis
 ac indecora, cuius opinor aliquā speciē in
 Atellanis mansisse. Ad eam alludit in Adel-
 phis Terent. Tu inter eas restim ductās sal-
 tabis, i. κοροακισμὸν agens. Vide Athenæū
 in xiiii. lib. Et nos alias pluribus, parū eī
 ad rem attinent quæ istic a Donato, si mo-
 do γνήσια sunt, scribuntur.

πυλοεκοκκυσα κοροακα
 εν τῶνα ex τῶνα
 πρι αυε βαλλων
 ενδ' εν πριπτον
 δι' αυε βαλλων
 postpositū est
 πρι αυε βαλλων ad nez
 εν τῶνα ex τῶνα

S E X T A

Δις & βλ non mutant, ut
 δυσαρεςω δυσηρεςουρ.

δυσαρεςω δυσηρεςουρ
 δυσαρεςουρ δυσηρεςουρ

DE VERBO

Cave obliuiscaris eorum quæ initio non variant, ut in tabella supra uidisti.

ἄνω μνηστέον ἄνω μνηστέον

ἡ χω *ἡ χου* *ἡ χου* *ἡ χικα*
ἰωεύω *ἰωβου* *ἰωβου* *ἰωβικα*
 ἔτεύφειν unde ?

Hyperlyntelicon a paracimeno deriuatum, α postremo paracimeni mutato in ει.

Variat initio

Auges enim uocali ε supra paracimennon, si a consonante uerbum incipit, secus si a uocali, ut

ἄδω *ἡκου* *ἡκα* *ἡκείν*
 τυφω unde ?

ἄνω μνηστέον ἄνω μνηστέον ἄνω μνηστέον ἄνω μνηστέον

Futurum primum est, sola characteristica mutata, alia est cuius coniugationi futuri characteristica, ut supra in discernendorum ordinum typis uideri licet.

Quinta coniugationis uerba, quia characteristica consonante prout non mutant, futura discrimine accetus nota, ut κείνω κείνω. Itē

aliquoties penultima uocalis passioe quæ ut breuis sit, fit ε *ἴαλλω ἴαλλω*, ε *απείρω απείρω* *φαίνω φαίνω*, *σέλω σέλω*, *καμνω καμνω*.

De anomalis nihil precipio, ut *καίω καίω* *σάμειω σάμειω*, & atticum est *νομίζω νομίζω* *νομίω*, hęc huius formæ similia afficiuntur.

ἄνω μνηστέον ἄνω μνηστέον ἄνω μνηστέον ἄνω μνηστέον

DE VERBO

Τυπῶ unde?

Secundū futurū significando a primo nō differt, uariat ab eo sola characteristica cōsonāte mutata. Fit autē secūdi futuri character e primi futuri formatiua, si mollescat.

PRIMA REGULA

Mutatur ergo characteristica sic, si præsens duabus consonantibus finit, transfer in futurum secundum eam consonantem quæ est coniugationis propria.

^{primæ} τυπῶ π & ε primæ cōiugationis propriæ sunt, non τ.

Si fuerit in præsenti duplex consona ζ in futuro primo, secundo ε facies. Idē sit uerbis in ωσ: aut ζ habet σ in futuro primo, scis em̄ ambigū primū futurū quartæ coniugationis esse, secundo λ facies.

κραζῶ κραξῶ κραγῶ
 ὄρυσσω ὄρυξῶ ὄρυγῶ
 φάζω φάσσω φαλῶ

SECUNDA

Si unica præsenti consona in fine sit, ante quam diphthongus sit, intercide diphthōgum consona manente, ut φένω φονῶ

λείπω λιπῶ, ἐλευθῶ ἐλυθῶ, οἰκτεῖρω οἰκῶ
 ε in futuris & secundis fere omittit. ἀνταρῶ
 quoties uero in e mutatur

futurū dicitur semper
 seruat consonantibus
 presentibus dicitur
 presentem. Quæ
 dicitur in eo quod
 uis uidentia sunt
 per uarietatem in
 dicitur futurū tunc

Quæ uero in futuris
 ro secundo habet
 tet dicitur sed
 tenet in ueritate
 in p
 uerba quæ in
 ζω quæ habent
 ζ in futuris
 habent τ in post
 τωτι. uide uerba quæ
 in uerbu in ζω
 in futuris primi ha
 bent φ in post
 uis habent δ
 uide φραζω

In uerisum dicitur
 dicitur dicitur dicitur
 dicitur dicitur dicitur
 dicitur dicitur dicitur

DE VERBO

παρῶ, φθίρω φθαρῶ παύρω παύρῶ. Sic de
aliis quintæ conjugationis ἑτάλω ἑταλῶ.

Et φθίρω φθαρῶ παύρω παύρῶ
verbis quibus in se
modo futuro ver
tuur ma

Sin uocalis unica consonam præit, lon
gam in breuē transforma. *ἔγω γέγωκα, ἔγεις γέγεκα, ἔγειρας γέγερας*, un
de *ἑτάλω ἑταλῶ*, i. bellaria quæcūq; esu apta.

et uerbis in a
modo uerbis in a
impleo

Quod si uocalis per sese breuis est, haud ra
ro simile est secundum futurum præsentis,
ut λέγω λέγῶ, internoscet tōno, γράφω γρά
φῶ. Item *ἔγω γέγωκα*.

et uerbis in a
modo uerbis in a
formae futuri si
mili præsentis.

De impuris iniquies uerbis hæc tantum.

habentibus a sonantē
in uerbis præsentis

Igitur & purorum uerborum secunda futu
ra statuo.

PRIMA REGULA

Disyllaba circūflexa nec secunda futura,
nec secundos aoristos faciunt, ut *ποιῶ, &*
similia, quæ ante ᾧ consonantē nō habet.

quæ ante ᾧ ᾧ
in præsentis
flexa quæ ante ᾧ
in præsentis

SECUNDA

Reliqua inflexa ante ᾧ consonantē ha
bentia, admittunt secunda futura & secun
dos aoristos. Quamq; & hæc eis tēpora non
sunt sequentia admodum.

non omnia uerba
in præsentis
in præsentis
in præsentis

ἔδωκα
ἔδωκα ἔδωκα
ἔδωκα ἔδωκα

Pura non inflexa sic forma, ut *πέσομαι πέσομαι*

DE VERBO

ἔτοτα unde?

Aoriston primum est, prateriti signifi-
catio, ut superioribus liquet. Formatur
futuro τῷ τω, ω in α mutato, & augmento
paratatici adiecto.

α. ἕνα μιγά μα
mit m'abz

γράφω γράτω ἔγρατα.

ἄω ἄσω ἄσε lado. Homerus ἄσέμε Δαίμονος

ἄισε κακῆ. α littera integra manet, cum in

pro regula mutetur. Grammatici uerbi

hoc exceperunt κέρω, futurum κέρσω extra

comunem regulam. Aor. ἔκρσα. Gregori

us Nazanzenus disertus theologus. ἄλλοίη

Λ' ἄλλος ἔκρσε τύχη. i. Variam aliq incidit

fortunam. Subiicio integros uersiculos, q̄

& pauci sint, & mirum in modum suaves.

ὄψε βλέπον ἄνω χρονίων Λ' ἐπιλήθεο πάντων

μηδέ σε νικήσῃ πρὸς κακότητα δέμας

τυτθός μὴ βίος οὐρσ' ὄλ' ὄλβιος, ὡς ἐν ὄνειρσ'

τέρπειται. ἄλλοίη Λ' ἄλλος ἔκρσε τύχη

μούνκ' Λ' ζῶης καθαρῆς βίος ἐμπεδός αἰεὶ

κεῖ πόλις, ὃν ζῶειν ὄσιν ἀρείοτερον.

Eos non infœliciter quidem ad Iohan-

nem Oecolampadion Theolo-

gum latine tute sic.

Mens bona tollere hamo, terrestriaq; ex-

cute curis

χρῆτα
Bemmelin ritem re
gulem faceret
χρῆτα
Τύχη fortuna
ἄθονος ἀνεπίθ
βασίς τιμῆς
ἔλεος δικαιο
ἐπιλήθεο πάντων
ἐπιλήθεο πάντων
ἐπιλήθεο πάντων
α τ η . et ου ἀποθ
τυτθός μὴ βίος
νικαίω ὄνειρος
μονός η ου τιμῆ
τιμῆ προ ο ἄβ ου
ζῶης καθαρῆς α ου
καθαροῦ ἢ καθαρῶ

lest me demons
Homerus ἄσέμε Δαίμονος
Gregori
us Nazanzenus
disertus theologus
Variam aliq incidit
fortunam
Subiicio integros uersiculos
& pauci sint
& mirum in modum suaves
ὄψε βλέπον ἄνω χρονίων
ἐπιλήθεο πάντων
μηδέ σε νικήσῃ πρὸς κακότητα δέμας
τυτθός μὴ βίος οὐρσ' ὄλ' ὄλβιος
ὡς ἐν ὄνειρσ' τέρπειται
ἄλλοίη Λ' ἄλλος ἔκρσε τύχη
μούνκ' Λ' ζῶης καθαρῆς βίος
ἐμπεδός αἰεὶ κεῖ πόλις
ὃν ζῶειν ὄσιν ἀρείοτερον

DE VERBO

Necte carnis amans, saeva libido uehat.
 Incertum 'st quod uinitur & breue, somnia
 quosdam

Forte beant, alios undiq; casus agit.

Vnius est uitæ fors integra, libera perpes *subbaio. rnt rnt h*

Quæ positis mundi sordibus excolitur. *Ex 660*

κίωω κίωωω εκίωωω lasciuus concupi-
 sco. Pro concipio græcus interpres Psalmi
 quinquagesimi usurpauit, quo hebraismū
 exprimeret significantiæ paulū immode-
 sta *אִמְרֵי הַמַּתְנִי* quippe Genesis capite
 trigesimo, de accenso libidine pecore uer-
 bi *אִמְרֵי* est usus aliquoties. Ita *κίωωω* *Αί-
 χου* *ἰδι* *τῶν* *γυναικῶν* significat. Vnde &
κίττα pica, grauidæ mulieris morb⁹ apud
 Aristotelem & Galenum. Latinus inter-
 pres incōmode emphasin tā hebrææ quā
 græcæ uocis reddidit, cuius obiter pium
 Lectorem uolebam admonitum, q̄ myste-
 rio tractando mire conueniat. In Horariis
 quæ passim excusa habentur in Psalmo
 Miserere, male legitur *ἐκίωωω* pro *ἐκίωωω* *ΕΥΕΩ* *τοῦτο*
α; hic. Et in peccato concepit me mater
 mea. Nam si *α κωω* sit, *ἐκίωωω* legendū est,
 fideles libri *ἐκίωωω* habent.

DE VERBO

Atq; hæ sunt indicatiui formulæ, si quæ reliquæ personæ analogia, quanti toties tibi commendo, aberrant, in examine spectabis. Nam curæ mihi est, q̄ potest fieri paucissimis regulam absoluerè.

τύποι formationum.

verbu τευη
λυαλο

Præsens	τύπῳ	λέγῳ	πέισῳ
Imper.	ἔτυπῃον	ἔλεγῃον	ἔπεισον
Perfec.	τέτυφα	λέλεχα	πέπεικα
Plusq̄per.	ἔπετύφην	ἔλελέχην	ἔπεπέκην
Futu. a.	τύψω	λέξω	πέισω
Futu. b.	τυπῶ	λεγῶ	πεισῶ
Aor. a.	ἔτυψα	ἔλεξα	ἔπεισα
Aor. b.	ἔτυπον	ἔλεγον	ἔπεισον
Præsens	φάζω	πράτῳ	ψάλλω
Imper.	ἔφασον	ἔπραττον	ἔταλλον
Perfec.	πέφακα	πέπραχα	ἔταλκα
Plusq̄per.	ἔπεφάκην	ἔπεπράχην	ἔταλκην
Fut. a.	φάσω	πράξω	ψαλλῶ
Fut. b.	φασῶ	πραγῶ	ψαλλῶ
Aor. a.	ἔφασα	ἔπραξα	ἔψαλα
Aor. b.	ἔφασον	ἔπραγον	ἔταλλον
Præsens	μύω.	Imper. ἔμυον.	Perfec. μέμυκα
Plusq̄per.	ἔμεμύκην.	Fut. a. μύσω.	Fut. b. μυσῶ
Aor. a.	ἔμυα.	Aor. b. ἔμυον.	

DE VERBO

Sex coniugationum typos tradidi, quartæ
 coniugationis duplicem, propter duos ei⁹
 characteres præteritorū ac futurorum. Eni
 tatur puer, ut quæcunq; occurrant verba,
 hoc modo per indicatiui formulas demeti
 atur, nihil maiore commodo in re gram
 matica faciet. Nam ex his reliquam cōiu
 gationem facile cōiiciet. Quid inquires de
 circūflexis? cur adhuc illa latent? Equidē
 & in hæc includam paradigmata, ut uide
 bis, atq; adeo satisfaciam tibi prorsum in
 uariādo diathesi & unius τὸ πῶ inflexiōe.

De indicatiuo satis. Exigit fides mea ut
 non nihil in alios adnotē modos. Quanquā
 facile illi quidē, quippe ex indicatiuis for
 mantur, tamen ut compendio puer om
 nia sequatur, mihi curæ est.

τὸ πῶ analogiam sequere. τὸ πῶ aoristō
 futurum est, non p̄t̄m a τῷ πῶ. & in ον, sic
 de aliis, frequens enim hoc futurum est,
 ἐλένησθαι ἐλένησον.

Fortasse miraris, quæ nā sint huius mo
 di p̄t̄a. Audi Priscianū in viii. lib. sic scri
 bentē. Apud græcos etiā præteriti tēporis
 sunt imperatiua, quæ ipsa quoq; ad futuri
 rem

in omni verbis in
 quibus verbis
 ex n habent quæ
 unum

quæ non habent
 futura in omni
 catum sed
 vno tempore
 finis præteriti
 dicere in futuro

Εἰς ὅς ταντοῦ

DE VERBO

ἡμεῖς μοι ἠμφισβησάμεθα
ὁβριεῖα τῆς ἰσοφροσύνης

ἐπὶ τὸ δὲ καλὸν ἀκρόαζον ὅσιν ἀοιδῶν
βουδ' ὁἰος ὅλ' ὅσι θεοῖς ἐναλιγκίος αὐδῶν. Is
Honestum est audire cantorem talem qua
lis hic est similis Diis, ἀκρόαζον ab ἀκρόασι
ναα pro ἀκούειν, ut ἐμμεναε pro εἶναι, sed de
hoc infra.

Hactenus diathesis ω qua flectes actiua
& neutra, puerorum causa statim & iis par
ticipia adiiciam.

ἡ ἀκρόασις ἔστιν ἡ
ἐκ τῆς ἀκρόασις ἔστιν ἡ
ἀκρόασις ἔστιν ἡ
ἀκρόασις ἔστιν ἡ

Terminationes actiui participii sunt ω
ως ἄς. Solū prateritū perfectū participiū
augetur iuxta uerbi sui augmentum. Reli
qui ut aorista nequaquam augetur.

ἡ ἀκρόασις ἔστιν ἡ
ἀκρόασις ἔστιν ἡ
ἀκρόασις ἔστιν ἡ

ἡ ἀκρόασις ἔστιν ἡ
ἀκρόασις ἔστιν ἡ
ἀκρόασις ἔστιν ἡ

ἡ ἀκρόασις ἔστιν ἡ
ἀκρόασις ἔστιν ἡ
ἀκρόασις ἔστιν ἡ

ἡ ἀκρόασις ἔστιν ἡ
ἀκρόασις ἔστιν ἡ
ἀκρόασις ἔστιν ἡ

- Part. pra. ὁ τυπῶν ἡ τυπῶντος gnt. sim.
- ἡ τυπῶσθαι ἡ τυπῶσθης sec. sim.
- ὁ τυπῶν ἡ τυπῶντος gnt. sim.
- ὁ τυπῶσθαι ἡ τυπῶσθης sec. sim.
- Part. para. ἡ τετυφῶν ἡ τετυφῶντος gnt. sim.
- ὁ τετυφῶσθαι ἡ τετυφῶσθης sec. sim.
- Fut. pri. ὁ τυφῶν ἡ τυφῶντος quintae
- ἡ τυφῶσθαι ἡ τυφῶσθης secundae
- ὁ τυφῶν ἡ τυφῶντος quintae
- Fut. sec. ἡ τυφῶσθαι ἡ τυφῶσθης secundae
- ὁ τυφῶν ἡ τυφῶντος quintae

DE VERBO

^{ἡν ἔτι ἴστανται} ὁ τυλάσ ^{αἰγ ἡν ἔτι ἴστανται} τὸ τυλάστος quintæ
 Aor. pri. ἡ τυλάσα ^{ἡν ἔτι ἴστανται} ἡ τυλάσσης secundæ
^{ἡν ἔτι ἴστανται} Ἔ τυλάσ ^{αἰγ ἡν ἔτι ἴστανται} τὸ τυλάστος
^{ἡν ἔτι ἴστανται} ὁ τυπῶσ ^{αἰγ ἡν ἔτι ἴστανται} τὸ τυπῶστος quintæ
 Aor. sec. ἡ τυπῶσα ^{ἡν ἔτι ἴστανται} ἡ τυπῶσσης secundæ
^{ἡν ἔτι ἴστανται} Ἔ τυπῶσ ^{αἰγ ἡν ἔτι ἴστανται} τὸ τυπῶστος quintæ

Curæ sit puero in formâdis participiis spe-
 stare uerbi characterem, unde & ipsum de-
 ducitur, ut a τυπῶσ τυπῶστων, πῆ presentis cha-
 racter, τυπῶστων a τυπῶσ, † futuri character
 est, †ασ enclisis Aoristi. τετυφῶσ. φ πια-
 teriti character est.

PASSIVORVM AC DEPO

nentiam commune paradigma

τῶν δεικτικῶν ἐνεσῶσ

S. τυπῶμαι τυπῆ τυπῆται
 D. τυπῶμεθον τυπῆσθον τυπῆσθον
 P. τυπῶμεθα τυπῆσθε τυπῆσθαι

pro ἡ secundæ πο-
 μα ἡν ἔτι ἴστανται
 et ἄλλοι ἐν ἰστανται
 pro μεθὰ ἡν ἔτι ἴστανται
 ἡν ἔτι ἴστανται

^{ἡν ἔτι ἴστανται} Παρατατ.
 S. ἐτυπῶμην ἐτύπῆσ ἐτύπῆσθαι
 D. ἐτυπῶμεθον ἐτύπῆσθον ἐτυπῆσθαι
 P. ἐτυπῶμεθα ἐτύπῆσθε ἐτύπῆσθαι

ἡν ἔτι ἴστανται
 resoluitur in εἰ
 et docuit in εἰ
 ἡν ἔτι ἴστανται
 in εἰσα

^{ἡν ἔτι ἴστανται} Παρκεί.
 S. πέτυμμαι πέτυφα πέτυπῆσαι
 D. πέτυμμεθον πέτυφθον πέτυφθαι

DE VERBO

Ἰῶν προσηκτικῶν

oo d'ap' h'ong'ns
 jont' verhtu mfo
 dant' dno m' oo

- ἐνεσως*
 S. *ἐνέσως* *ἐνέσως*
 D. *ἐνέσων* *ἐνέσων*
 P. *ἐνέσων* *ἐνέσων*

Atfri d'ar hie ver
 tmt m v

- Παρακεί.*
 S. *τέτοφο* *τέτοφο*
 D. *τέτοφων* *τέτοφων*
 P. *τέτοφων* *τέτοφων*

- Λόελ. α.*
 S. *τύφθητι* *τύφθητι*
 D. *τύφθητων* *τύφθητων*
 P. *τύφθητων* *τύφθητων*

- Λόελ. β.*
 S. *τύπητι* *τύπητι*
 D. *τύπητων* *τύπητων*
 P. *τύπητων* *τύπητων*

Ἰῶν ὀκτικῶν ἐνεσως.

- S. *τύπτοιμι* *τύπτοιμι* *τύπτοιμι*
 D. *τύπτοιμι* *τύπτοιμι* *τύπτοιμι*
 P. *τύπτοιμι* *τύπτοιμι* *τύπτοιμι*

In h'ara p'lm'ah
 jont' verhtu m' v
 m' a. d' d'ant
 low' zoi'olo

- Παρακεί.*
 S. *τέτυμμενος* *είλω* *είλω* *είλω*
 D. *τέτυμμενος* *είητων* *είητων*
 P. *τέτυμμενοι* *είημεν* *είημεν* *είημεν*

DE VERBO

verbo est Λόγ. α.

S. τυφθίην τυφθείς τυφθείη
 D. τυφθίην τυφθείην τυφθείτην
 P. τυφθίην τυφθείτη τυφθείσθην

verbo est Λόγ. β.

S. τυπίην τυπέεις τυπέειη
 D. τυπέην τυπέειην τυπέειτην
 P. τυπέειην τυπέειτη τυπέεισθην

verbo est Μέλλω α.

S. τυφθισίμην τυφθισίο τυφθισίτη
 D. τυφθισίμην τυφθισίδον τυφθισίδη
 P. τυφθισίμην τυφθισίδη τυφθισίτη

verbo est Μέλλων β.

S. τυπκισίμην τυπκισίο τυπκισίτη
 D. τυπκισίμην τυπκισίδον τυπκισίδη
 P. τυπκισίμην τυπκισίδη τυπκισίτη

verbo est ΜΕΤ' ΟΛ· ΜΕΛ.

S. τετυφοίμην τετύφοιο τετύφοιτη
 D. τετυφοίμην τετύφοιδον τετύφοίδη
 P. τετυφοίμην τετύφοίδη τετύφοιτη

Των ἑποτακτικῶν

verbo est ἐνέσωσ.

S. ἐάν τύπῳμαι τύπῃ τύπῃται
 D. τυπῳμην τυπῳσον τυπῳσον
 P. τυπῳμην τυπῳσθαι τυπῳσθαι

Παρακεί.

*In hoc verbo
 futuri forma
 principalis non est
 y desinit in α*

DE VERBO

βιβλιακῶς
S. Παρακεί· ἔαν τετυμμένος ὦ ἦς ἦ
D. τετυμμένος ἦτον ἦτον
P. τετυμμένοι ὦμεν ἦτε ὦσιν

βιβλιακῶς
S. ἔαν τυφθῶ τυφθῆς τυφθῆ
D. τυφθῆτον τυφθῆτον
P. τυφθῶμεν τυφθῆτε τυφθῶσι

βιβλιακῶς
S. ἔαν τυπῶ τυπῆς τυπῆ
D. τυπῆτον τυπῆτον
P. τυπῶμεν τυπῆτε τυπῶσι
 τῶν ἀπρεμφάτων ἐνεσῶσ

τύπῃσαι
 Παρακεί· τετύφθα *βιβλιακῶς εἰ*
 ἄοι. ἄ. τυφθῆσαι *βιβλιακῶς α*
 ἄοι. β. τυπῆσαι *βιβλιακῶς ε*
 μέλλων α. τυφθῆσεσθαι *βιβλιακῶς ια*
 μέλλων β. τυπῆσεσθαι *βιβλιακῶς ιβ*
 μετ' ὀλιγ. μέλ. τετύφθεσθαι *βιβλιακῶς ιγ*

ANNOTATIONES IN

passiuam coniugationem.

Indicatiui præsens est τύπτομαι. Nam ut latini actiuo r adiicimus formaturi passiuū, ita μαι graeci. Interim obseruet puer & hęc

DE VERBO

aei diphthongus
in tercia longae
sed habetur pro
breui. si diphthongus
longa, amanda
fieri penultima

et reliquorū
praesentium in fin
finitis u. p. r. s. t. z.
finitis
quidam amō hinc
finitis mōm eī
ἀπόμοι

passiuorū diphthongon longi quidē tem-
poris pro breui haberi, q̄ non τὴ πῶμαι in
x̄ta regulam, sed τὴ πῶμαι pronuncietur,
τὸ πῆ, si soluas ionice τὸ πῆσαι fiet. Ita lice-
bit facias & reliquis secūdis personis passi-
uae diatheseos ἢ finientibus. Idem fit in me-
diis uerbis, ut Homer. πῆ ἄμμι φιλοσσαι,
pro φιλοσσαι, reliqua κατ' ἀναλογίαν exequire.
ἐτὸ πῶμαι parataticon, duabus literis
superat actiui parataticon μκ. Sic ergo for-
mabis omnibus literis actiui imperfecti ᾤ-
teriti manēribus ὡ postremo μῆ antepones
ἐτὸ πῶν ἐτὸ πῶμαι, ἐλέξαν ἐλεσμαι. Nolo
schemata persequi, quibus nōnunq̄ apud
poetas augmentū tollitur, aut litera qua-
riam exciditur, ut σῆν τ. II. Iliados in Thra-
ce Thamyri. σῆν τ. ἢ δὲ χόμβρος νικεσμαι. a
σῆσμαι paratat. ἐσῆσμαι, & tertia persona
ἐσῆσο, tolle augmentum, & systole uocalē
penultimam excide fit σῆν τ. Hic oportet
admoneri puerum semper actiuam fingat
uocem, coniugaturus huius dispositionis
uerbum quodcunq̄. Ita enim facile tem-
pora omnia & modos formabit.

νικεσσαι pro
νικεσσαι
by b. e. l. e. p. o. t. u. s. s. y. n.
p. r. e.

τὸ πῶμαι unde ē
Pm̄ perfectū est pass, ab actiuo. Regula.

DE VERBO

Quaecumque est actiui p̄teriti terminatio φα κα χε, eam in ^{κα}μαι uertito, & habebis passi uum paracimenon. Est ergo ^αα τὸ πρῶτον τὸ φα, hinc φα in ^{μα}μαι uerso, fit τὸ τριτοναι.

Porro qui fit ut & alterum ^μadiicias? In causa est, quod oportet penultimas passiuui p̄teriti lōgas esse, quare ante ultimam hanc ^μmai inflexionem uariant uerba.

PRIMA REGULA

Primae cōiugatiōis oīa ^τμαι ^μanteponūt, ^ε uerbatim p̄teriti, ^μ per se uerbo passi uis uerbo ^{μα} uerbatim. Nota quae uocalē mutant, ^εισαμα, ^εισαμα, ^εισαμα. Sic ut uideat:

SECUNDA

Secundae coniugationis omnia ^αadiiciūt ^ωμαι, ^αλέλεχα ^αλέλεγμα. ^{χα} pro ^{γο}

TERTIA

Omnia tertiae coniugationis ^ε adpo nunt, ut ^ππέπικα ^ππέπεισμα. ^ε per prima passiuui ^ε φαίνεται a d. paulo

QUARTA

Cōiugatiōis quartae quae in ^{κα} p̄t̄m actiuū faciūt ^ε ^ωμαι addunt, ut ^ππέφακα ^ππέφασμαι. Quorum uero actiuo p̄t̄o ^{χε} est, per ^γ passiuum format, ^ωρωχε ^ωρωγμα. ^ε per uerba huius sunt quartae si uerbatim ^ε φαίνεται et finitima sunt sermōe

QUINTA

In ^{ρω}λω quintae coniugationis ^ε λ retinet ^ε in uerbo p̄teriti ^ε φαίνεται

DE VERBO

^{ἔπαρμαι} ab ^{ἔπαρκα}

^{ἔταλμαι} ab ^{ἔταλκα}

Nō uariat, aut enim anteit thematis cha-

racterem syllaba breuis; ut κείνω, nec exte-

ditur ptm̄ passiuum contra supra positam

regulam, ut κέκευμαι. Ant anteit longa,

tum fiet & passiuum ptm̄ longum, φαύνω

πέφαυμαι, κάμνω κέκάμημαι

aliunde petium.

S E X T A

In sexta coniugatione, si ptm̄ actiuum κα-

longa penultimat, nihil adde ^{ωδ}μαι, ut

πέποικα πεποίημαι, πέπολιτευκα πέπολί-

τευμαι. Excipe κέκα κέκομαι. Sin breui pe-

nultimat ^σ adde, ut μέμοκα μέμνημαι, τέ-

τέλεκα τέτελεσμαι.

Et hæc de prima persona p̄teriti passiuī,

in quo formādo uerfabor diutius, q̄ ex eo

longe plurima uerbalia nomina oriātur.

Τέτυλα unde ε̄

Secūda persona paracimeni passiuī cha-

racticam futuri sibi adlerit per omnes

coniugationes, ut

γίγασθε ^{ἔπεισε} ^{ἔπεισε} ^{ἔπεισε}

λέλειθε ^{πέφασθε} ^{πέποισθε}

Quinta

*ἴσθαι ἴσθαι ἴσθαι
ἴσθαι ἴσθαι ἴσθαι
ἴσθαι ἴσθαι ἴσθαι*

*A lunde petiu
ἴσθαι ἴσθαι ἴσθαι
ἴσθαι ἴσθαι ἴσθαι*

*In sexta
ἴσθαι ἴσθαι ἴσθαι
ἴσθαι ἴσθαι ἴσθαι
ἴσθαι ἴσθαι ἴσθαι*

*Charactes futuri
ἴσθαι ἴσθαι ἴσθαι*

DE VERBO

Quinta coniugatio uariat quæ λω aut ρα
desinunt, λ & ρ seruant, ac σαι addunt.

ἔταλμαι ἔταλσαι
ἔταρμαι ἔταρσαι

Quæ uero finiunt quorum ptā actiua lon-
ga penultimant γ, ut φαίνομ^ω πεφάγμαι, πῆ
Φαμμαι πεφάνομαι. Reliqua γ tollunt, κέκε-
κα κέκεσαι. Nondum, inquires, quidquā
de μω desinentibus. Aliunde uero ea sibi
ptā adsciscūt, in sextā coniugationē defle-
siunt, ut νέμω νέμεμαι κκα νέμεμαι κκα νέμενομαι.

τέτυπμαι unde ε

Tertia persona parac. passiui ται desinit.

PRIMA

Coniugatio π ante ται statuit, γέγραπται

SECUNDA

Coniugatio κται facit, λέλεκται.

TERTIA

Coniugatio σαι, ut πέπισαι.

QUARTA

Verbis σω futurum habentibus, σαι fa-
cit, ut πέψασαι. ξω uero κται dat, ut εωρο-

κται, ut apud Homerum, πῆρ' ἀτάφον ὄρο-

κτιν. Nam uerbale ὄροκτος ab ὠροκται est

QUINTA

DE VERBO

Q V A R T A

Quibus ^{οω} futurum est actiuū ^ο dabis aor.

φάζω ^{διω}

(passiuis)

φάσθω ^{διω}

ἐφάσθω ^{διω}

Quibus ^{ξω} futurū est, aoriston passiuū per

ὀρύσσο

σείαζω

(χ faciet)

ὀρύξω

σείαξω

ὠρύχσω

εσειάχσω

Q U I N T A

Ab ^{λω} ^{ρω} ^{λα} & ^ρ manent, ut ^ε ^{σα} ^{λω}

ἐπαρθω. In ^{νω} cuius praeteritum actiuum

longa penultimar, ^υ manet.

φαίνω

μορφαίνω

πέφαγα

μεμώραγα

ἐφάνθη

ἐμώρανθη, ut ad Roma. pri.

φάσκοντες εἰν σοφοὶ ἐμώρανθησαν. Cum se sa-

pientes crederent, stulti facti sunt. Supra

meminimus ut uariant uocales. Id & huc

referas. Sin ^{νω} breui penultimar in ^{πτό}, ut

κέκεκα ἐκείθη.

De poeticis schematibus nihil praecipio

diligens per sese puer uenabitur, adiutus

regula analogica, ut apud Callimachū in

Delo. ἐκλίθη pro ἐκλίθη, ἀπὸ δ' ἐκλίθη εἶος

ἐμπαλιν ὁμοίως.

θαβρω

DE VERBO

ἐτίθη, tolle augmentū, & in σμαι trans-
fer, τυφοισμαι, ἐλέχλω λεχοισμαι.

τυπισμαι unde .s

Futurum secundum secundi aoristi cha-
racterē constat, λεισομαι

τετυσομαι unde .s

Paulo post futurum, quid significet su-
pra commonui, a secunda persona paraci-
meni passivi, α in ομαι uariata, λέλεξα
λελέξομαι.

INDICATIVI PASSIVORVM

τυποι, quibus omnia facile tempora
& modos reliquos formabis

Ρῆς	γραφομαι	πλέκομαι	πειθομαι
Imp.	ἐγραφομην	ἐπλέκομην	ἐπειθομην
Perf.	γέγραμμαι	πέπλεγμαι	πέπεισμαι
Plusq̄.	ἐπεγράμμην	ἐπέπλεγμην	ἐπέπισμην
Ao. a.	ἐγράφην	ἐπλέχην	ἐπίθην
Ao. b.	ἐγράφην	ἐπλάκην	ἐπίθην
Fu. a.	γραφισομαι	πλέχσομαι	πηθισομαι
Fu. b.	γραφισομαι	πλάκισομαι	πηθισομαι
Pa. p. f.	πεγραφομαι	πεπλέξομαι	πεπίσομαι
Præs.	βασανίζομαι		
Imp.	ἐβασανίζομην		
Perf.	βεβασάνισμαι		

Handwritten notes in the left margin:
 1. *ἴστω*
 2. *ἴστω*
 3. *ἴστω*
 4. *ἴστω*
 5. *ἴστω*
 6. *ἴστω*
 7. *ἴστω*
 8. *ἴστω*
 9. *ἴστω*
 10. *ἴστω*
 11. *ἴστω*
 12. *ἴστω*
 13. *ἴστω*
 14. *ἴστω*
 15. *ἴστω*
 16. *ἴστω*
 17. *ἴστω*
 18. *ἴστω*
 19. *ἴστω*
 20. *ἴστω*

Handwritten notes in the left margin:
 1. *γράφω*
 2. *γράφω*
 3. *γράφω*
 4. *γράφω*
 5. *γράφω*
 6. *γράφω*
 7. *γράφω*
 8. *γράφω*
 9. *γράφω*
 10. *γράφω*
 11. *γράφω*
 12. *γράφω*
 13. *γράφω*
 14. *γράφω*
 15. *γράφω*
 16. *γράφω*
 17. *γράφω*
 18. *γράφω*
 19. *γράφω*
 20. *γράφω*

DE VERBO

Plusq̄. ^{βασιλεύω} ἐβασανίσμῳ

Ao. a. ἐβασανίδῳ

Ao. b. ἐβασανίδῃ

Fu. a. βασανιδήσομαι

Fu. b. βασανιδήσομαι

Pa. p. f. βεβασανίσομαι ^{καταπύου}

Præs. ἀλατίζομαι φθαρίζομαι ^{χρῖομαι}

Imp. ἡλατίζομην ἐφθειρόμην ^{ἐχρῖομην}

Perf. ἡλάτῃμαι ἐφθάρθῃμαι ^{κέχρῖσθαι}

Plusq̄. ἡλάτῃμῳ ἐφθάρθῃμῳ ^{ἐκέχρῖσθαι}

Ao. a. ἡλάτῃσιν ἐφθάρθῃσιν ^{ἐχρῖσθαι}

Ao. b. ἡλάτῃσι ἐφθάρθῃσι ^{Sunt, n. 12}

ra puris uerbis aorist. & futura secunda.

Fu. a. ἀλαχθήσομαι φθαρήσομαι ^{χρῖσθήσομαι}

Fu. b. ἀλαχθήσομαι φθαρήσομαι (μοι)

Pa. p. f. ἡλάτῃσομαι ἐφθάρθῃσομαι ^{κέχρῖσθαι}

τύπος

Imperatiuus est, & in eo soluitur, ut κρατέειμι ^{imperare} ^{χεαίω & impero}

Ἄ' εἰθίζεο τῶν δε, περὶ μὲν πρῶτα καὶ ὕπνα

λαγνείῃσ τε ἢ θυμοῦ. i. Imperare assuesce iis.

uentri primum & somno, Luxuiq̄ & iræ.

Philolai sunt in Pythagoricis institutis, &

est εἰθίζεο pro εἰθίζε.

Estq̄ a prima syllaba, ut hoc πᾶρξος ad

moneā, aucto tempore, cū pro uerbi ἐτυ

DE VERBO

διαλλάξει Aor. b. Imper.

Reliqua tempora modofq; analogiæ cōmendo, & facile tu cuiufq; deriuandi rationem tenebis, fi character curæ fit. Vnde ἐπιτέτυλο nisi ab ἐτέτυλο. Vnde τυφθίην nisi ab ἐτύφωλω. Idem fac obserues in aliis coniugationibus.

PARTICIPIA PASSIVA

Duabus finiunt ἐκλίσεις ος & εις. ος fleſte, ut λόγος, uaria ος. η. ον. Solum paracimenon paſſiuum augetur.

*paracimenon m ob
fms hnt declina
n ſecunde. 2. 6. 3. 4. 5.*

Præſens ὁ τυπόμενος ἢ πῆτις character ἢ τυπόμενη hoc præſentis participium indicat.

Pr. perf. ὁ τετυμμένος ἢ τετυμμένη μμ πῆτι character

*Præſentis i. dur. bonu
xatm. et quocunq;
qnti.*

Aor. a. ὁ τυφθείς ἢ τυφθείσα ἢ τυφθέντος φθαορι character

*χ τ character e
verberand ſecunde.*

ἢ τυφθέντος ἢ τυφθέντος racter

Aor. b. ὁ τυπείς ἢ τυπείσα ἢ τυπέντος

ἢ τυπέντος ἢ τυπέντος

Futu. a. ὁ τυφθησόμενος φθησόμεμι fut. pri character

ἢ τυφθησόμενη ἢ τυφθησόμενον

DE VERBO

^{επιτελει ομιλιαν}
 Fut. b. ὀτυπῶσόμενος
 ἢ τυπῶσόμενῃ
 Ἐπιτελει ομιλιαν
 ὀτε τυπῶσόμενος α τετύπωμα παυ
 Paulop. f. ἢ τετύπόμενῃ lo post futuro
 Ἐπιτελει ομιλιαν

MEDII VERBI

coniugatio.

ΜΕΣΩΝ ὀΒΙΣΤΙΚΩΝ

^{επιτελει ομιλιαν}
 S. τυπῶμαι τυπῆ τυπῶμαι
 D. τυπῶμεθον τυπῶμεθον τυπῶμεθον
 P. τυπῶμεθα τυπῶμεθε τυπῶμεθα

Παρατατ.

S. ἐτυπῶμαι ἐτυπῆ ἐτυπῶμαι
 D. ἐτυπῶμεθον ἐτυπῶμεθον ἐτυπῶμεθον
 P. ἐτυπῶμεθα ἐτυπῶμεθε ἐτυπῶμεθα

Παρακεί.

S. τέτυπασ τέτυπασ τέτυπασ
 D. τετύπασθεν τετύπασθεν τετύπασθεν
 P. τετύπασθε τετύπασθε τετύπασθε

Ἐπιτελει ομιλιαν

S. ἐτετύπειν ἐτετύπεις ἐτετύπειν
 D. ἐτετύπεισθε ἐτετύπεισθε ἐτετύπεισθε
 P. ἐτετύπεισθε ἐτετύπεισθε ἐτετύπεισθε

DE VERBO

In hoc modo domini
nomi w et h

Μέσων ἑποτακτικῶν ἐν ἐξῶς.

S.	ἔάν τυπώμαι	τύπη	τύπηται
D.	τυπώμεθον	τύπησθον	τύπησθον
P.	τυπώμεθα	τύπηθε	τύπωνται

Παρακεί

S.	ἔάν τετύπω	τετύωμῃς	τετύωῃ
D.		τετύωητον	τετύπητον
P.	τετύωμῃ	τετύωητε	τετύωσι

Ἄορ. α.

S.	ἔάν τυψώμαι	τύψῃ	τύψηται
D.	τυψώμεθον	τύψησθον	τύψησθον
P.	τυψώμεθα	τύψηθε	τύψωνται

Ἄορ. β.

S.	ἔάν τυπωμαι	τύψῃ	τύπηται
D.	τύψώμεθον	τύψησθον	τύπησθον
P.	τύψώμεθα	τύψηθε	τύπωνται

Μέσων ἀπὸ ἐμφατικῶν ἐν ἐξῶς.

τύπησθαι Fortasse puero difficile

Παρακεί. τετύωμαι est internoscere hos in

Ἄορ. α. τυψάσθαι finitios a passivis, cha

Ἄορ. β. τυπέσθαι racterē sequat indicati

Μέλ. α. τυψέσθαι ui, ut aoristus indicatiui

Μέλ. β. τυπιέσθαι passiuorū ἐτυφθῆν est, sic

passiuū infinitū τυφῆναι aoristō indicatiū

mediū est, ἐτυψάμην, sic passiuū τυψάσθαι

ἡ ἀποδοξία ποιεῖ
ἐν τῇ ἐπισημῇ ἐπισημῇ
ἐν τῇ ἐπισημῇ ἐπισημῇ

DE VERBO
PARTICIPIA MEDIA

- ^{υποκειμενη}
 Praesens ὁ τυτόμενος . νου
 ἢ τυτομένη . νης
^{υποκειμενη}
 ὁ τυτόμενον . νου
^{υποκειμενη}
 Πτυπώσ, πόρος Formatur⁹ εα,
 Præteritū τετυφῦια, ὕιασ nō est ut anxie
 τετυπώσ, πόρος labores, uides
 χαρακτήρα τυτόμαι, fac ἐγκληρον termina
 tionem τυτόμενος. Sic de aliis.
^{υποκειμενη}
 ὁ τυτάμενος
 Aor. a. ἢ τυταμένη
^{υποκειμενη}
 ὁ τυτάμενον
 Aor. b. ὁ τυτώμενος
 Fut. a. τυτόμενος
 Fut. b. τυπούμεθα.

INDICATIVVM MEDIO
rum uerborum notio

Supra te puer admonui, non esse eadē
 media uerba, & deponentia seu cōmunia
 Deponētia analogiam passiuorū sequunt^r
 ubiq; prorsum, ut μάχομαι, πτό μεμαχόμε
 ναι, id quod esse passiuæ uocis agnoscis, de
 inde quæ formandi ratio passiuus est, eadē
 & deponētibus est, afficta si lubet uoce acti
 uæ, perinde ac e superioribus accepisti.

Media

το ποσημενος
 τυσοτημενη
 τυσοτημενον

huc preteritū ma
 χασομαι πο π
 τετυφῦια εν βεβαι
 τσι a verbo μαχο
 μεν . quod dicitur
 εἶναι εν τυτανο
 μαχ . si μαχο
 μεν τετυφῦια εν
 ποσημενος εν
 βεβαι μεμαχουμαι

DE VERBO

Media uerba, sic uocant, q̄ & actiue & pas-
sive significant, & coniugando partim uo-
ce actiua, partim passiuā uariant. Plura ad
hanc rem in cōstructionibus nobilis gram-
maticus Apollonius. Obseruabis ergo p̄tā
uoce actiua efferri, aorista, futura & p̄sen-
tia uoce passiuā. Omnia modorū omniū
p̄sentia itē indicatiui parataticon, mutuae
mediū a passiuis, τὸ π̄ομαι ἐ τὸ π̄ομαι.

τέ το πα unde

Paracimenon medium, ab actiui para-
cim. indicatiuo formatur, sola caracte-
ristica prateriti mutata. Cæterum & aug-
mentum & enclisis mediū prateriti cū
actiui conuenit, ut

λέλεξα

πέφακα

λέλοχα

πέφασθε

Quæ uero est mediū prateriti characteristi-
ca? Ea quæ futurum actiuum secundū for-
mat, id quod regulis supra duabus egi.

PRIMA

Mediū prateriti character a p̄senti in-
dicatiuo actiui sumitur. Ergo quæ unā cō-
sonantem & non duplicem ante ω habet,
eandem faciunt prateritum medium.

In omnibus hinc
uocibus mediis
e uoce passiuā p̄
hæc quæ in p̄senti p̄
fuit et plusquand
fuit. hinc e uoce
fuit.

Quæ uero est forma
prateriti in mediis
actiui secundū
formam eandem cū
prateriti mediū: id

regula optima

DE VERBO

*Alimbi pectus
mnda mndmēb qmē
habent pignitōm
presentiū vī pēpōi
da pēpōi sūm pū
tempō - zōxa
stōi pō tō
ōidā sūm vī pōi
pō sūo
zōidā solūtū sūm
pō solō
zōxa
zōixa dōmō mē
tō pōt sūm sūm
pōmō pōmō
zōixa sūm mē habet*

ἀδω
λείβω
πείβω
ἴδα
λέλοιβα
πέπειδα

Obiter admoneo,

quibus uerbis ε in futuri penultima est, id
solere in ο transire in medio pto.

λέβω *λελοβα*
απειρω *απερω* *εωρω*
πειρω *πεπειδα*
ζειρω *τερω* *πε*
ανρω *ανρω* *ηνω*

Viden' ita & ε diph
thongon uariari, ε
δω οιδά εικω οικά, un
de est εοικα atticū, ne
mini nō frequēs pti

Sunt qui inde trahūt ε *πενηνοδε* apud Ho
merum secundo Iliados in Thersite. *λενω*
δ' επενηνοδε λαχη. Rarus autem defloruit
capillus, ut sit e tribus compositum uerbū
ειδεν δε ανρω. In hunc modum & ε in θ
transit, ut *φαινω πεφνα*.

SECUNDA

Sin duæ cōsonantes præcesserint ω altera
atq; ea quæ cōiugatiōi est genuina manet

κόπω *κέκοπε*
καλυπω *κεκαλυβα*

β pro π usurpat.

Ita & pauculis aliis fit. Sin una duplex ζ α
quæ ξ futurum faciunt, r habent pro me
dii præteriti caractere, ut *κραξω κέκραγα*

Quæ σ futurum habent, λ medio pto int
parti

*β pro π
bimē alia resba p
mē pōmōiōis que
m pēpōiō mēdō lō
pō pō hōmō habet
β mēdō. uel e
pōtōd vī βλατō
βεβλαβα. pōpō mōi
κερωω pēpōba
αβρωω. βρατō
zōixa pōdō*

DE VERBO

Accipitres accipitribus, Mihi uero musæ
& cantio,

Qua mihi omnis sit plena domus. Neq̄
enim somnus

Neq̄ uer subitum suauius, neq̄ apibus
Flores, q̄ mihi Musæ sunt charæ, Illæ
quos tuentur

Si gaudent, eos neq̄ potione læserit Circe,

Δηλήθη Aoriston mediū est, abiecto
augmento, id quod sæpe fit, nō in poe ma
tis tñ, sed in soluta quoq̄ orōne. ἔδηλησάμην
μὲν ἔδηλήσω ἔδηλήθη. Hinc δηλήσεται of
fenderit ut ἀν particulā interponas. Estem

sententia, Quibus benignæ musæ sunt, qui

amore studiorū tenent, solis a Circe uene

nis, id est, a fœda lue uoluptatū esse immu

nibus licere. Adnotet hic puer πέρεργος ἀγὰ
uariationes doricæ, γηθοῦσιν cōe fuerat, γα
θῦσιν doricū est, τῶς pro τῶ, μῶσαι pro μῶ

τύποι INDICATIVO (σαι

rum Mediorum

Præs.	κόπιμαι	λέγμαι	πείθομαι
Imp.	ἐκοπήμην	ἐλεγόμην	ἐπειθόμην
Perf.	κέκοπα	λέλοπα	πέπειθα
Plusq̄.	ἔκεκόπων	ἔλελόγην	ἔπειπίθειν

Aor. 47

*ποῦτ' μὲν γὰρ
σοφιστικῶς αὐγὰν
τῆς ἐπιπέτης καὶ ἄλλων
δὲ δὲ τοῦ ποῦτ'
δὲ δὲ τὰ νοσητῶν*

Gerahms

*ἴσως, ποῦτ' οὐκ
ἀπὸ ἁπλοῦς ἐν ἐπιπέτῃ
πρὸς τὴν ἐπιπέτῃ
ἀπὸ τῆς ἐπιπέτῃ
νεῖς, ὅτι ἡ ἐπιπέτῃ
μὲν τὸ ἐπιπέτῃ
ἢ ἐπιπέτῃ*

*χοπῶμαι 1
λέγωμαι 2
πειθομαι 3
επειθομαι 4*

DE VERBO

ἑστίνως ἡστικῶτα ἐν τῷ ἐφ' ἡ
 νῶ ἄθενετ ἡσπῶ πρὸς ῥήματα
 Ἀκουσῆς ἑστίνως ἡσπῶ ὄν ἡστικῶτα
 ἡστικῶτα. 2

- Ao. a. ἐκοτάμω ἐλετάμω ἐπειτάμω
- Ao. b. ἐκοτόμω ἐλετόμω ἐπειτόμω
- Fu. a. κότομαι λέτομαι πειτομαι
- Fu. b. κοτώμαι λετώμαι πειτώμαι
- Præs. κραζομαι ζέλομαι ἀκονομαι
- Imp. ἐκραζόμην ἐζελλόμην ἠκούομην
- Perf. κέκραζα ἔελλα ἠκράατ. ἀκήκοα
- Plusq̄. ἐκεκράζην ἐζέλλω ἠκούειν
- Ao. a. ἐκραξάμην ἐζελλάμην ἠκασάμην
- Ao. b. ἐκρατόμην ἐζελλόμην
- Fu. a. κράξομαι ζελοῦμαι ἀκούσομαι
- Fu. b. κραζώμαι ζελοῦμαι
- Præsens φάζομαι. Imper. ἐφάζομην. Perf. ἐφασάμην.
- Plusq̄. ἐπεφάλην. Aor. a. ἐφασάμην.
- Aor. b. ἐφάλομην. Fut. a. φάσομαι.
- Fut. b. φασώμαι. Reliqua tempora purorum uerborum rara sunt.

πρὸ κραζομαι το
 γοῦτο ζελοῦμαι
 φησὶ κραζο
 μαί, ἡσπῶ ἐπὶ το
 γοῦτο κραζομαί
 πρὸ ἐφάσα
 ζε ζελοῦμαι
 κραζα ἐπὶ ζελοῦ
 μαί, ἐφά
 ζεων ἐφάκραζα
 τοί κραζε. ἐ πρὸ
 τῆσδε ῥήματι ἀδ
 κ. εἰστικῶτα

ἡσπῶ ἡστικῶτα
 ἡσπῶ ῥήματα ἡστικῶτα
 ἐν ἡσπῶ ἡστικῶτα
 πρὸ ὄν ἡστικῶτα
 ἐφάσιν ἐφάσιν
 ἐφάσιν ἐφάσιν
 ἐφάσιν ἐφάσιν

Ex his indicatiui formulis facile & aliorū
 modorū tpa formabis, ut a λέλοσθ fac im-
 peratiuo λέλοσθ. Optatiuo λελοσθίμι. Subjū
 ctiuo λελόσθω. Infinitiuo λελοσθῆναι, sic de si-
 milibus. Atq; hæc est simplicis encliseos ra-
 tio, iam circūflexa persequar, eaq; paucis.
 q; in eandem superioris formulæ regulam
 cogi posse uideantur.

DE VERBO

De Circumflexis uerbis.

Ex arto uentis permittit
 et gram submissio m^{te}
 tima fit uocabitur
 hexa rōm gatio
 multo p hūo hūo
 emp hūo hūo
 telqm omittit

Sexta coniugatione nascuntur circumflexa uerba, quæ sic uocamus, q̄ contracta syllaba elisa uocali inflectatur, ^{Abno,} ποιέω ποιῶ.

Coniugationes tres sunt. Prima ex έω ᾶ facit. Secunda ex ᾶω ᾶ facit. Tertia ex ᾶω ᾶ facit. Subeunt enclises superiorum paucis uariatis. Nam sola presentia & paratatica contrahi possunt, de præteritis, aoristis futuris, prorsum positas regulas sequere. Presentia & paratatica uariant sic in prima coniugatione.

ποιέω	είω	εἶ	εο	εε	εσ	εοι	εη
ου	ει	ου	ῆ	ου	οι	η	

In singulari in
 mixto & eliditur
 In duali geminum
 ee uerbitur in ei
 In prima plurali
 ei, ea uerbitur
 In secunda plurali geminum
 ee uerbitur in ei
 In huius
 plurali & uerbitur
 In imperatiuo
 uerbitur in ei
 In optatiuo & elidit
 itate in subiunctiua
 In imperatiuo
 et huius plurali
 & uerbitur in ou
 Idem fit in prima plurali
 In uerbitur in ou
 In uerbitur in ei

EXEMPLVM

ποιέω	ποιῶ	ποιέεις	ποιεῖς
ἐλεέω	ἐλεῶ	ἐλεέεις	ἐλεεῖς

IN SECUNDA coniugatione.

ᾶω	ᾶ	ᾶε	ᾶο	ᾶσ	ᾶοι	ᾶη
ᾶ	ᾶ	ᾶ	ᾶ	ᾶ	ᾶ	ᾶ

EXEMPLVM

βοάω	βοᾶῶ	βοάεις	βοᾶσ
ὄραω	ὄραῶ	ὄραεις	ὄρασ

IN TERTIA coniugatione.

In uerbitur
 present b̄
 in aīo in p̄
 singulari qua
 plurali et hūo
 In aīo h̄
 In imperatiuo
 uerbitur in a
 In optatiuo aīo
 uerbitur in ω
 In uerbitur

DEVERBO

Quæ uerba paulo aliter q̄ ω desinentia
 flectuntur, quanq̄ magna parte iisdem cha-
 racteristicis, ut τίπρω τίπτες, ἴδωμι ἴ-
 δως, ἀκούω ἀκούς, ἴδωμι ἴδωκα. Id uo-
 lo diligens puer animaduertat, ut quæ res
 patitur, in unum ὃ τίπρω πᾶλειμα refe-
 rat aptissime uerborum uariationes. Dein
 de suum cuiq̄ in μι coniugationi paradig-
 ma datur. Mihi sat uidetur uno egisse, ne
 pueri paradigmatum turba sese obrui hor-
 reant. Iam & unius enclisis omnibus ser-
 uiet, solo caractere distinctiuo cōiugatio-
 nis mutato, ut infra dicam.

CONIUGA

ΘΕΛΗΤΙΚΩΝ ΕΝΘΥΜΗΤΙΚΩΝ ΕΙΝΕΣΤΩΣ.

S:	ἴδωμι	ἴδως	ἴδωσι
D:		ἴδωτον	ἴδωτον
P:	ἴδωμεν	ἴδωτε	ἴδωσθε

Sic τίθημι τίθης τίθησι, solo ω uariato
 quod formatiua tertia coniugat. est, ut
 ex e prima, & ex α secunda.

Παρατατ.

S:	ἔλιδων	ἔλιδως	ἔλιδωσι
D:		ἔλιδωτον	ἔλιδωτον
P:	ἔλιδωμεν	ἔλιδωτε	ἔλιδωσθε

Παρακεί.

tantot sermitas
 sonat uo uolub
 uabi m u et di
 diob uerli m ni
 g pber e m fme
 ηαυχα et sedo
 xoc habint α m
 fme

Deba m m m
 ynlaria habent alk
 enton uorale u uel u

In duali et plurali
 u uerba m m m
 o z uel α

vide sextam et post
 rema tabulam

ἴδωσι
 hny hny plny u
 uerit aliquot u a
 et m ἴδωσι u
 si u m ἴδωσι
 ponn u uerit m a u u

In singulari duali
 u u m m alyb u
 In duali et plurali
 u m o uerit u u
 In alyb u m u uel α

DE VERBO

ἴδωχα ἰσσοῦ
 ἢ τῆσφα

S.	^{doct} ἴδωκα	ἴδωκας	ἴδωκε
D.		ἴδωκατον	ἴδωκατον
P.	ἴδωκαμεν	ἴδωκατε	ἴδωκασι

Vides & prateriti characterem e sexta conjugatione barytona regularem.

^{doct} ἴδωσι

S.	ἴδωκεν	ἴδωκεσ	ἴδωκεσ	conjugat' ἢ τῆσφα
D.		ἴδωκεσιν	ἴδωκεῖτω	ἴδωσιν
P.	ἴδωκαμεν	ἴδωκατε	ἴδωκασιν	ἴδωχα

^{doct} ἴδω. α.

S.	ἴδωκα	ἴδωκας	ἴδωκε	ἴδωσιν ἢ τῆσφα
D.		ἴδωκατον	ἴδωκατω	ἴδωσιν ἢ τῆσφα
P.	ἴδωκαμεν	ἴδωκατε	ἴδωκαρ	ἴδωσιν ἢ τῆσφα

Aor. hic characterē prateriti recipit, nō ut supra solebant uerba futuri, sic ἴδωκα. Hefiod. ἴδωκα ἀρετῆσ ἴδωκα θεοὶ προπαροὶ θεὸν ἴδωκαν ἀθανάτοισι. Sed ἴδωκα ab ἴδωκα a futuro pro cōi regula fit, ἴδωχα item uariat.

^{doct} ἴδω. β.

S.	ἴδω	ἴδωσ	ἴδω	ἴδωσιν ἢ τῆσφα
D.		ἴδωσιν	ἴδωσιν	ἴδωσιν ἢ τῆσφα
P.	ἴδωμεν	ἴδωτε	ἴδωσιν	ἴδωσιν ἢ τῆσφα

^{doct} ἴδω. γ.

S.	ἴδωσ	ἴδωσιν	ἴδωσιν
D.		ἴδωσιν	ἴδωσιν
P.	ἴδωσμεν	ἴδωσιν	ἴδωσιν

DE VERBO

Συνθεσις ἢ ἰσὺς ἰσῶν
εἰδῶν ποτε
εἰδῶν ἴσῶν
ἔστιν ἰσῶν
ἔστιν ἰσῶν
ἔστιν ἰσῶν
ἔστιν ἰσῶν

ἰσῶν ἰσῶν
ἰσῶν ἰσῶν
ἰσῶν ἰσῶν

Προσакτικῶν ἐνεσῶσ.

S.	ἰδῶσι	ἰδῶτω	Sic ἰδῶσι α
D.	ἰδῶτων	ἰδῶτων	ἰδῶσι, sed
P.	ἰδῶτε	ἰδῶτωσαν	extēla syllā

Παρακεί.

S.	ἰδῶκε	ἰδῶκετω
D.	ἰδῶκετον	ἰδῶκέτων
P.	ἰδῶκετε	ἰδῶκέτωσαν

Ἄδει. α.

S.	ἰδῶκον	ἰδῶκῶτω
D.	ἰδῶκῶτον	ἰδῶκῶτων
P.	ἰδῶκατε	ἰδῶκῶτωσαν

ἰσῶν
ἰσῶν

Ἄδει. β.

S.	ἰδῶι ἢ ἰδῶς	ἰδῶτω
D.	ἰδῶτον	ἰδῶτων
P.	ἰδῶτε	ἰδῶτωσαν

ἰσῶν ἢ ἰσῶν
ἰσῶν ἰσῶν
ἰσῶν ἰσῶν
ἰσῶν ἰσῶν

Ὑκτικῶν ἐνεσῶσ.

S.	ἰδῶιν	ἰδῶις	ἰδῶιν
D.	ἰδῶίντων	ἰδῶίντων	ἰδῶίντων
P.	ἰδῶίντω	ἰδῶίντε	ἰδῶίντων καὶ

Παρακεί.

S.	ἰδῶκοιμι	ἰδῶκοις	ἰδῶκοι
D.		ἰδῶκοίτων	ἰδῶκοίτων
P.	ἰδῶκοιμῶ	ἰδῶκοίτε	ἰδῶκοίτων

Ἄδει. α.

ἰσῶν ἰσῶν
ἰσῶν ἰσῶν
ἰσῶν ἰσῶν
ἰσῶν ἰσῶν
ἰσῶν ἰσῶν

(ἰδῶίντων)

DE VERBO

de se

S.	Λώκαμι	Λώκαις	Λώκαε
D.		Λώκαιτον	Λώκαίτην
P.	Λώκαμεν	Λώκαυτε	Λώκαεν

Somerus
 Ταύτα θεοί ἀνεπί
 δια θείων
 her dei vrita.

de se

Λόει. ε.

S.	Δδίνω	Δδίνω	Δδίνω
D.		Δδίντων	Δδίντην
P.	Δδίνμεν	Δδίντε	Δδοίεν ηυδδίν-

προ θειωναν θειων
 her προ θειωναν
 βλαειν

Gen. Hæc propria diphthongus oi haud raro in impropriam transit, ut Λώκη - προ δοίω

Μέλλων.

de se

S.	Λώσομι	Λώσοις	Λώσοι
D.		Λώσοιτων	Λώσοίτην
P.	Λώσομεν	Λώσοιτε	Λώσοιεν

Λωοτακτικων ενεσως.

S.	Ξάνθω	Ξάνθος	Ξάνθω
D.		Ξάνθων	Ξάνθων
P.	Ξάνθωμεν	Ξάνθωτε	Ξάνθωσ

το δε λωοτακτικον ο οφθαλμος
 frequenter sonat hinc
 omnia signa i fuerit
 Futurum, ut
 ξανθον κυριον
 ο θρος βωθνησαν
 det nobis somnate
 solentem
 οτι η
 her τι θω ηβ η
 ξω εθ ε

Παρακει.

de se

S.	Ξάνθω	Ξάνθω	Ξάνθω
D.		Ξάνθων	Ξάνθων
P.	Ξάνθωμεν	Ξάνθωτε	Ξάνθωσ

Λόει. α.

S.	Ξάνθω	Ξάνθω	Ξάνθω
D.		Ξάνθων	Ξάνθων
P.	Ξάνθωμεν	Ξάνθωτε	Ξάνθωσ

DE VERBO

διδάσκει

	<i>διδάσκω</i>	<i>διδάσκω</i>
	ὁ δάσκει	τὸ δάσκοντος
Fut.	<i>διδάσκω</i>	<i>διδάσκω</i>
	ἡ δάσκουσα	τὸ δάσκουσης
	ὁ δάσκει	τὸ δάσκοντος

Actiua uerborū in μι formulā passiua se
quif. Ad unū δίδασκω aduincas, reliqua
secundū hoc uerbū ita cōiugaturus, ut ha
beas rōnem sui cuiusq; characteris, ut δίδα
σκω δίδασκει. Sic τίθεμαι τίθεσαι. Nam ut
actiui δίδασκω in e passiui δίδασκω uerti
tur. Ita κ actiui τίθημι in e passiui τίθεμαι, κ
actiui ἵσχυμι in e passiui ἵσχυμαι, sic deinceps

ἢ ἡ ἰσχυρῆ ἰσχυοῦσα
ἢ ἡ ἰσχυρῆ
ἢ ἡ ἰσχυρῆ
ἢ ἡ ἰσχυρῆ

Οριστικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ

S.	δίδασκω	δίδασκει	δίδασκω
D.	διδάσκου	διδάσκου	διδάσκου
P.	διδάσκου	διδάσκει	διδάσκου

Παρατατ.

S.	ἔδιδάσκω	ἔδιδάσκει	ἔδιδάσκω
D.	ἔδιδάσκου	ἔδιδάσκου	ἔδιδάσκου
P.	ἔδιδάσκου	ἔδιδάσκει	ἔδιδάσκου

παρατατ
ἢ ἡ ἰσχυρῆ
ἢ ἡ ἰσχυρῆ
ἢ ἡ ἰσχυρῆ

Παρακεί.

S.	δέδωκα	δέδωκε	δέδωκα
D.	δέδωκα	δέδωκα	δέδωκα
P.	δέδωκα	δέδωκε	δέδωκα

Ἰσχυοῦσιν.

S.	ἰσχυοῦμαι	ἰσχυοῦμαι	ἰσχυοῦμαι
----	-----------	-----------	-----------

παρακεί
ἢ ἡ ἰσχυρῆ
ἢ ἡ ἰσχυρῆ
ἢ ἡ ἰσχυρῆ
ἢ ἡ ἰσχυρῆ
ἢ ἡ ἰσχυρῆ
ἢ ἡ ἰσχυρῆ

v. 42. m. 19. 3. h. m. p. v. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 7. 8. 9. 10. 11. 12. 13. 14. 15. 16. 17. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 30. 31. 32. 33. 34. 35. 36. 37. 38. 39. 40. 41. 42. 43. 44. 45. 46. 47. 48. 49. 50. 51. 52. 53. 54. 55. 56. 57. 58. 59. 60. 61. 62. 63. 64. 65. 66. 67. 68. 69. 70. 71. 72. 73. 74. 75. 76. 77. 78. 79. 80. 81. 82. 83. 84. 85. 86. 87. 88. 89. 90. 91. 92. 93. 94. 95. 96. 97. 98. 99. 100.

DE VERBO

D. *ἐδεδόμθον* *ἐδέδωτο* *ἐδέλοστω*
 P. *ἐδέδωθα* *ἐδέδωδε* *ἐδέδωχῃ* *ἐδέ*
δωσον *λόει. α.* *(λόει)*
 S. *ἐλόθη* *ἐλόθησ* *ἐλόθησ* *Σικ ἐτέ*
 D. *ἐλόθηρον* *ἐλόθητην* *(θη)*
 P. *ἐλόθησα* *ἐλόθητε* *ἐλόθησαν*

60. ἐτέθη

δωσον *Μέλλων*
 S. *δωσάμαι* *δωσάσῃ* *δωσάσεται*
 D. *δωσάμενον* *δωσάσειον* *δωσάσειον*
 P. *δωσάμεθα* *δωσάσεθε* *δωσάσονται*

ΜΕΤ' ΟΛ. ΜΕΛ.

δωσον
 S. *δελοσάμαι* *δελοσάσῃ* *δελοσάσεται*
 D. *δελοσάμενον* *δελοσάσειον* *δελοσάσειον*
 P. *δελοσάμεθα* *δελοσάσεθε* *δελοσάσονται*

προσθητικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.

πρόσθητικῶν παθητικῶν ἐνεστώσ.

S. *δέδοσκει* *δέλασ* *δέλοστω* *Σικ τίθεσθ*
 D. *δέδοσκειον* *δέλοστω*
 P. *δέδοσκει* *δέλοστωσαν*

Παρακεί.

S. *δέδοσο* *δέλοστω*
 D. *δέδοσον* *δέλοστων*
 P. *δέδοσθε* *δέλοστωσαν*

Λόειστος

S. *λόθητι* *δωθήτω*
 D. *λόθητων* *δωθήτων*
 P. *λόθητε* *δωθήτωσαν*

DE VERBO

παθητικῶν *passivo*
 ἄντικων παθητικῶν ἐνεσῶς.

S.	ἀδδίμω	ἀδδίω	ἀδδίτω
D.	ἀδδίμθον	ἀδδίωθον	ἀδδίωτω
P.	ἀδδίμθα	ἀδδίωθε	ἀδδίωτω

παρθε Παρθε

S.	ἀδδίμω	ἀδδίω	ἀδδίτω
D.	ἀδδίμθον	ἀδδίωθον	ἀδδίωτω
P.	ἀδδίμθα	ἀδδίωθε	ἀδδίωτω

ἀδδει ἀδει. α.

S.	ἀδδειν	ἀδδεις	ἀδδειν
D.		ἀδδειντων	ἀδδειντω
P.	ἀδδειμθω	ἀδδεινθε	ἀδδεινθω (θειν)

ἀδδθ ΜΕΛΛΩΝ *hab*

S.	ἀδδθσιμω	ἀδδθσιω	ἀδδθσιτω
D.	ἀδδθσιμθον	ἀδδθσιωθον	ἀδδθσιωτω
P.	ἀδδθσιμθα	ἀδδθσιωθε	ἀδδθσιντω

ἀδδ ΜΕΤ' ὀλί. μέλ.

S.	ἀδδσιμω	ἀδδσιω	ἀδδσιτω
D.	ἀδδσιμθον	ἀδδσιωθον	ἀδδσιωτω
P.	ἀδδσιμθα	ἀδδσιωθε	ἀδδσιντω

ἄντικων παθητικῶν ἐνεσῶς

S.	ἐάν ἀλῶμα	ἀλῶ	ἀλῶται
D.	ἀλῶμθον	ἀλῶθον	ἀλῶθον
P.	ἀλῶμθα	ἀλῶθε	ἀλῶντα

Σίε πῶμα τῶν

M

DE VERBO

Παρακεί:

S.	ἐάν δελώμαι δελω̄	δελώταε
D.	δελώμεθον δελω̄σθον δελω̄σθον	
P.	δελώμεθα δελω̄σθε δελώνταε	

Λόει.

S.	ἐάν λοθῶ	λοθῆσ	λοθῆ
D.		λοθῆσταν	λοθῆσταν
P.	λοθῶμεν	λοθῆτε	λοθῶσθε

Απὸ ἐμφάτων παθητικῶν

ἐνεσῶσ δέλοσθαι	Παρακεί. δεδῶσθαι
Λόει. λοθῆσαι	Μέλλων λοθησῶσθαι

ΜΕΤ' ὀλιγ. μέλλων δελόσθαι

PARTICIPIA

passiva.

Praesens	Γό δελομένος. νου
	ἢ δελομένη. νης
Præteritū	Λε δελομένον. νου
	ἢ δελομένη. νης
Aorist.	Γό λοθείς. θέντος
	ἢ λοθεῖσα. σης
Futu.	Λε λοθησόμενος. νου
	ἢ λοθησόμενη. νης
	Λε λοθησόμενον. νου

DE VERBO

Paul. p. f. ^{λογη} ὁ δεδδοσόμενος . νου
 ἢ δεδδοσμενη . νης
 Ἔ δεδδοσόμενον . νος

Supereft medii uerbi formula, eorū quæ
 mi definunt. Huius item præsentia & para-
 tatica adsciscimus e passiuâ coniugatione.

MEDIORVM INDI

catiorum ἐνεσώσ.

Sing. ^{το δε δεδδοσ} ἴδδμαι ἴδδσαι ἴδδται, perinde ut su-
 pra, pete cū præsentis tum paratatici for-
 mulam e passiuis. ^{ἴδδμαι} ἴδδμαι ut supra. Dein
 de quia purorū uerborum media præteri-
 ta pauca formantur, ut supra in mediis di-
 ximus, & his uerbis in μι defunt.

^{ἴδδ} ἴδδαι.

S. ἴδδμαι ἴδδσαι ἠ ἴδδται. Sic ἐθε-
 D. ἴδδμεθα ἴδδσθε ἴδδντο (μω
 P. ἴδδμεθα ἴδδθε ἴδδντο

μέλλω

S. ^{ἴδδ} ἴδδμαι ἴδδσαι ἴδδται
 D. ἴδδμεθα ἴδδσθε ἴδδντο
 P. ἴδδμεθα ἴδδθε ἴδδντο

Πρόσθηκτικῶν μέσων

ἐνεσώσ.

S. ἴδδμαι καὶ ἴδδσαι ἴδδται, ut in passiuis

DE VERBO

Λόει.

S. ^{λοει} Λόσο και Λού Λόσιω Sic θίσο θού

D. Λόσιων Λόσιων

P. Λόσιτε Λόσιωσαν

S. ^{δοει} Εὐκτικῶν μέσων ἐνεσῶς
 Λοίμω ut in passivis.

Λόει.

S. Λοίμω Λοίο Λοίρω Sic θείμω

D. Λοίμθον Λοίσιον Λοίσιω

P. Λοίμθα Λοίσιτε Λοίσιτω

Μέλλων

S. ^{λοει} Λώσιμω Λώσιο Λώσιτω Sic θησιμω

D. Λώσιμθον Λώσισιον Λώσισιω

P. Λώσιμθα Λώσισιτε Λώσισιτω

S. ^{λοει} Ἐάν Λώμω ut in passivis.

Λόει.

S. ^{λοει} Ἐάν Λώμω Λῶ Λῶται Sic θῶμω θῶ

D. Λῶμθον Λῶσιον Λῶσιω

P. Λῶμθα Λῶσιτε Λῶσιτω

Ἀπτεμφάτων μέσων

ἐνεσῶς ἰσῶσιαι

Λόει. ἰσῶσαι

Μέλλων ἰσῶσιαι

PARTICIPIA MEDIA.

Præteritum

DE VERBO

Præfens ὁ ἄδμενος

Aoriston ὁ ἄδμενος

Futurum ὁ ἄδμενος.

Atq; hæc est formula regularis & analogica coniugationis $\mu\iota$, puero exempla experiendi causa obijciantur, ut $\epsilon\delta\alpha\lambda\epsilon\iota\delta\upsilon$ $\mu\omega$ $\theta\eta\kappa\epsilon$ $\mu\epsilon\lambda\omicron\varsigma$ $\kappa\epsilon$ $\delta\alpha\rho\sigma\sigma$. i. Telemacho in aio Pallas posuit ardorem ac audaciam. Dic $\theta\eta\kappa\epsilon$ unde $\epsilon\alpha\tau\iota\theta\eta\mu\iota$, aoristō $\epsilon\theta\eta\kappa\alpha$ $\epsilon\theta\eta\kappa\alpha\varsigma$ $\epsilon\theta\eta\kappa\epsilon$. Poeta augmentum sustulit, sic $\lambda\omicron\kappa\epsilon\mu\iota$ & pleraq; alia. In Horariis græculis, quid em̄ nō & ista proferam? quippe ludicra puerorum, in hymno Quem terra, legitur $\gamma\alpha\rho\varsigma$ $\epsilon\iota\sigma\epsilon\delta\upsilon$ $\kappa\iota\beta\omega\tau\omicron\upsilon$. Ventr̄is subiit arcuā Dic $\epsilon\iota\sigma\epsilon\delta\upsilon$ unde ϵ Compositum est ab $\epsilon\iota\sigma$ & $\delta\upsilon$. Hinc $\lambda\upsilon\mu\iota$, sicut a $\lambda\epsilon\gamma\eta\upsilon\omega$ $\lambda\epsilon\gamma\eta\upsilon\mu\iota$. Coniuga ut $\lambda\iota\delta\omicron\mu\iota$, sed suo caractere scilicet υ . Est $\epsilon\iota\sigma\epsilon\delta\upsilon$ aoriston secundum indicatiui actiui $\epsilon\iota\sigma$ præpositio, ϵ augmentum sequens præpositionem. Nam uerbum non præpositionem augeri oportet, ut supra. $\delta\upsilon$ uerbi radix, ut $\delta\omega$, $\epsilon\delta\omega\eta$ $\epsilon\delta\omega\varsigma$ $\epsilon\delta\omega$. Sic $\epsilon\iota\sigma\epsilon\delta\upsilon\eta$ $\epsilon\iota\sigma\epsilon\delta\upsilon\varsigma$ $\epsilon\iota\sigma\epsilon\delta\upsilon$. Sunt aliæ anomala uerborum $\mu\iota$ coniugationes, eorum scilicet quæ ab $\eta\mu\iota$ & $\eta\mu\iota$ sunt, res est multi ne

DE VERBO

gocii, & ego in libro constructionum aliquid eius attingam.

Præsens $\epsilon\mu\iota$ $\epsilon\sigma\iota$ $\epsilon\sigma\iota$. i. Mitto seu iaculo, sicut $\tau\theta\eta\mu\iota$. Hinc & $\alpha\phi\iota\mu\iota$, unde $\alpha\phi\theta\epsilon$.

Paratat. $\epsilon\mu\iota$ $\epsilon\sigma\iota$ $\epsilon\sigma\iota$.

Parac. $\epsilon\mu\iota$ &c.

Aoriston $\eta\kappa\alpha$. Sic saepe leges $\alpha\phi\eta\kappa\alpha$ dimisi, ab $\alpha\lambda\epsilon$ & $\eta\kappa\alpha$, o elisa, & ω in ϕ uersa ob sequentem aspirationem.

Præsens $\epsilon\mu\iota$, eo.

Ptm perfectum $\epsilon\iota\alpha$, & apud Homerum $\eta\iota\alpha$.

Plusquamperfectum $\eta\kappa\epsilon\iota\nu$ & $\eta\epsilon\iota\nu$.

Aoriston a. $\epsilon\iota\sigma\alpha$.

Aoriston b. $\epsilon\iota\sigma\alpha$ &c.

Futurum $\epsilon\iota\sigma\omega$.

Imperatiuo $\epsilon\sigma\iota$. i. $\epsilon\iota$. Hinc $\alpha\pi\theta\iota$. i. abi, ut $\eta\pi\theta\iota$ & $\alpha\pi\theta\iota$, Aut bibe aut abi. $\pi\theta\iota$ ex $\pi\iota\epsilon$ factum est schematicos. Sic $\epsilon\sigma\iota$ ex $\epsilon\iota$, & $\alpha\pi\theta\iota$ compositum est ex $\alpha\lambda\epsilon$ & $\epsilon\sigma\iota$ ab & $\epsilon\iota$. $\pi\theta\iota$ bibe simplex est.

DE VERBO SUBSTANTIVO

$\epsilon\mu\iota$.

Indicatiui præsens.

S. $\epsilon\mu\iota$ $\epsilon\mu\iota$ $\kappa\alpha\iota$ $\epsilon\iota\sigma\iota$. D. $\epsilon\sigma\iota$ $\epsilon\sigma\iota$.
 P. $\epsilon\sigma\mu\epsilon\nu$ $\epsilon\sigma\epsilon$ $\epsilon\iota\sigma\iota$ $\epsilon\nu\tau\iota$ doricum. Theocritus in

In praeterea
 minima legimus
 καὶ ἀφ' ἑσ' ἔμιν
 τὰ ὀφειδύματα
 ἡμῶν. xcmite no
 fib debua uska

εἶρα
 Coniuga ut τολορα
 ηκα
 Coniuga ut τολορα

πῶθι
 εἰς ἑσ' m w
 πῶθι bibe ab εἰ
 πῶθιον bibe frequē
 hssim vsud o mgt
 nesi

DE VERBO

δ ε ι λ λ ο σ γ ι ν δ ι κ τ ο ο ν ι α ι α β ε λ ο σ η δ ι
 tus in Odæporica. *μ η μ ε υ λ ο β α σ η δ ι τ α σ*
 ἀμπελός, ἐντὶ Ἰάβαι .i. Ne ladite uites,
 meas, sunt em̄ teneræ. *μ η λ ο β α σ η δ ι p r o*
 λωβήσῃτε coniunctiuum aoriston mediū.
 ἀμπέλω *s y s t o l e p r o ἀ μ π έ λ ω σ d o r i c o a c t ō*
 ab ἀμπέλωσ, ἐντὶ pro εἰσί.

*βοι σαρτωρ σαβιτω ε
 σαρτωρ σαβιτω ε
 σαρτωρ σαβιτω ε
 σαρτωρ σαβιτω ε
 σαρτωρ σαβιτω ε*

Παρατατ. και

Πῶσκει.

S. *κ υ κ η* & attice ἐν ἑης & c.
 D. *κ υ κ η τ ο ν κ η τ ω*
 P. *κ υ κ η τ ε κ υ κ η σ α ν*

Μέλλω

S. *ε σ ο μ α ι ε σ η & ε σ ο α ι & ε α σ ε α ι ε σ ε τ η κ ω ε σ α ε*
 D. *ε σ ο μ η θ ο ν ε σ ε α σ ο ν ε σ ε α σ ο ν*
 P. *ε σ ο μ ε θ α ε σ ε α θ ε ε σ ο ν τ α ε*

IMPERATIVVM

Præsens

S. *ε σ τ ω ε σ τ ω*
 D. *ε σ τ ο ν ε σ τ ω ν*
 P. *ε σ τ ε ε σ τ ω σ α ν*

OPTATIVVM

Præsens

S. *ε ι ω ε ι η σ ε ι η*
 D. *ε ι η σ τ ο ν ε ι η τ ω*
 P. *ε ι η σ τ ε ε ι η σ α ν*

M iiii

DE VERBO

Μέλιον

S.	ἔσοιμι	ἔσοιο	ἔσοιτο
D.	ἔσοιμῶν	ἔσοιδον	ἔσοιδίτω
P.	ἔσοιμθα	ἔσοιδτε	ἔσοιντε

Coniunctivum praesens

S.	ἔάνω	ἦς	ἦ
D.		ἦτον	ἦρον
P.	ῶμεν	ἦτε	ῶσιν

INFINITIVUM

Praesens εἶν, id quod dialectis uariat, Doros ἐμῆναι & ἔμμεναι faciunt, ut supra τῦπην τυπῆμεναι, & Iones ex ἐμῆναι ἐμῆν, ut apud Homerū Iliados ἱ. Φάσ' ἐμῆν ἀπὸ λείμων δ' ἀνά λκισα, & uerso e in η, ἡμῆν. Theocritus ἀπαρθενον ἡμῆν.

Futurum ἔσεσθαι

PARTICIPIA

Praesens	ὄων	όντας
	ούσα	ούσης
	όν	όντος

ὄεσόμενος. του

ἡέσομεν. της

ἔεσόμενον. του

Verbum Φημι praesens

Φημι Φῆς, unde Φάσ, Φησι

D. Φασθ

DE VERBO

D. φατόν φατόν
 P. Φαμὸν φατέ φασί
 Futurum φησὼ &c.
 Aoriston a. ἔφησε
 Aoriston b. ἔφην, & ἀφηρέσι φῆν &c.
 Infinitium φάναι.

Congeriem uerborum anomalorum & impersonalium libro Constructionum ad iiciam, ideo hæc satis duco paucis hoc attigisse loco. Participia inter uerba reposuimus, supersunt e uerbis noia uerbalia.

DE NOMINE VERBALI

Verbale nomē est quod a uerbi modo statim deflectitur. A p̄teritis aut uerbaliū formæ cadunt medio & passiuo. Sed formam do augmēta concidit. A medio sunt substantiua, ut a τῦ π̄σω τέ τῦ πα, sit τῦ π̄σω augmēto dempto, & facta nominis terminatione, λέγω λέλογα λόγος, σέλω ἔσωλα ὄσλο. σολῆ stola uestis. Itē σέλω ἔσωλα mitto, σόλος classis, ἐπέσω ἔσωλα ἔσωλο- λῆ, ἀπόσω ἄσωλα ἀπόσολος legatus, σέσω ἔσωφα σσωφη.

Adnotet hic puer accentus uarietate, & definitia communem regulam sequunt.

DE VERBO

^{ἀνω} **Ὡλῶ** ^{παθητὸς ἴσως} **πεφίλημαι** ^{ῥητικὸς} **Ὡλήμην**

A prateriti passivi secunda persona maxime in *ισ* foeminina uerbalia cadunt, ut

^{γενεαίω} γένησθαι	^{ἴσως} πέποιθα	^{ῥητικὸς} πέποιθα
^{ῥητικὸς} ποιεῖν	^{ἴσως} μυροφωσάμην	^{ῥητικὸς} μυροφωσάμην
^{ἴσως} αἰετοῦμαι	^{ἴσως} λέξασθαι	^{ῥητικὸς} λέξασθαι

Corrid hinc hinc. uerbaliu dabit m. hinc hinc hinc hinc hinc

A prateriti passivi tertia persona plura sunt uerbalia q̄ numerari queant, τὸς adiectiua. **παράκαλῶ** **παράκέκληται**, tolle augmentum, & fac nominis terminationē **παράκλητος**, simplicia omnia fines acuit, composita tonum transferunt.

Cum adnotarem τὸ παράκλητος tonū, uenit in mentem magni cuiusdam Disputatoris, qui nuper cum Haganoæ essemus, Dii boni, quo supercilio pro contione falsi, dein & impietatis criminabatur pronunciantem latino more paraclētus, oblitus opinor grammaticæ, dum intensiōes formarum arguatur, quas mirum utridi cule plebi uulgabat.

^{ῥητικὸς} χρῖω	^{ἴσως} κέχρησται	^{ῥητικὸς} χρησὶς
^{ἴσως} διαλέξμαι	^{ἴσως} διαλέλεκται	^{ῥητικὸς} διάλεκτος

Vnde **διαλεκτικός**.

DE PRONO

MINE.

Ronominis uari⁹ mul-
tisque usus apud Græcos
est, ut Priscianus latin⁹
author cōmeminit, &
ego in Constructionib.
ne quid desit *ὡς λέγειν*
conabor. Hic præter fle-

*Ἐπὶ ἀποδοτικῶν
ἔλλαν γενεῶν ἴσται
ἔλλαν*

xum nihil tractabo. Id unum pueri obser-
uent esse eis pro possessiuo primitiuu usum
ut *πάτηρ μου*, pater mei, pro pater meus.
Gellio longa est de hac re disputatio. Pro
nominum alia prima sunt; alia possessiua
alia demonstratiua, alia relatiua, alia com-
posita.

*ἔχον τὸ ἴδιον ὅπως
ἔστιν ἰσχυρὸν ἰδιότητος
ἰδιότητος ὡς ἰδιότητος
ἰδιότητος ἰδιότητος
ἰδιότητος ἰδιότητος
ἰδιότητος ἰδιότητος
ἰδιότητος ἰδιότητος
ἰδιότητος ἰδιότητος*

PRIMA ΕΓΩ ΕΓΩ

S. *ἐγώ*, & adscita *γέ*, *ἐγώ* *μου*; *ἐγώ* *μου*; *ἐγώ* *μου*
ἐμοῦ, & ablata *μου*, & *ἐμὸς* *ἐμοῖο* *ἐμεῖο* *ἐμῶν*
ἐμοί *μοι*
ἐμῆ *μῆ*
D. *ἐγὼ* *ἐγώ*
ἐγὼ *ἐγώ*
P. *ἐμεῶν* *ἐμῶν*
ἐμεῖς *ἐμεῖς*

*ἔτι ἀδ' ἄλλοις ἀποδοτικῶν
ἀποδοτικῶν ἀποδοτικῶν
ἀποδοτικῶν ἀποδοτικῶν
ἀποδοτικῶν ἀποδοτικῶν
ἀποδοτικῶν ἀποδοτικῶν
ἀποδοτικῶν ἀποδοτικῶν
ἀποδοτικῶν ἀποδοτικῶν
ἀποδοτικῶν ἀποδοτικῶν*

ἐμῶν

DE PRONOMINE

Mentid pronomi τοτο
 i nro, arto mntat
 w prionis m a
 ταυροδ
 δουτ χείροδ mntat m
 ταυροδ

Neu. S. οὗ D. τούτω P. ταύτω

ούτου τούτω ρύτων
 ούτω τούτω
 ούτω τούτω

Et esse mentid bz dicitur
 m smt p d nō p m
 bu ex iurot dca bz mnt
 hnd p o nō p ov
 bu d nōd almd
 nomid bz p o
 nō p ov smt qd
 almd apnd hnd
 nō p m sed p d
 p m artus d p
 solus, qui fleget
 nō p m sed p d
 p m artus d p

ἐκείνος Vt adiectiua nominum
 ἐκείνη flecte, saepe ἐκείνος, e au
 ἐκείνο fertur κείνος

RELATIVVM VNUM.

ΑΥΤΟΣ ΑΥΤΗ ΑΥΤΟ. Ipse, flecte ut nominis ad
 iectiua. Viden' & tenuē αυ esse, & in poste
 riorem syllabam tonum ferri. Quod si αυ
 asperum uideris, tonumq; in fine, ut αυτ
 scias esse compositum pronomen recipro
 cum ab εαυτ' sui ipsius. Nota μιν pro αὐτόμ

COMPOSITA TRIA

ἐμαυρῦ σαυτῶ εαυρῦ. Mei ipsius. Tui ipsi
 us. Sui ipsius noiatiuis carent. Varia sic.
 ἐμαυτοῦ ἐμαυτῆς ἐμαυρῦ
 ἐμαυτῶ ἐμαυτῆ ἐμαυτῶ plu. caret & rectis
 ἐμαυτῶν ἐμαυτῆν ἐμαυτό
 σαυτῶ σαυτῆς σαυτῶ
 σαυτῶ σαυτῆ σαυτῶ plu. rectisq; caret
 σαυτόν σαυτῆν σαυτό
 εαυτοῦ εαυτῆς εαυτοῦ
 εαυτῶ εαυτῆ εαυτῶ horū sequūt plia
 εαυτόν εαυτῆν εαυτό

DE ADVERBIO

ἑαυτῶν ἠσφῶν αὐτῶν
 ἑαυρὶς κῆσφισιν αὐρὶς Affinge te. & neutra
 ἑαυτῶν ἠσφῶν αὐτῶν

DE ADVER
 BIO.

Atenus partes, quæ
 declinabiles uocant,
 compendio tractau.
 Superfunt indeclina-
 biles, Aduerbiū, Præ-
 positio, Coniunctio.
 Interiectionem græci

sub aduverbio comprehendunt. Quid enim
 aliud est interiectio q̄ uerbi ^{ἡ ἐπιρρησις} ἡ ἐπιρρησις ^{ἢ ἐπιρρησις} ἢ ἐπιρρησις
 nota, & quasi declaratio. Aduerbiū igitur
 est, quoniam uerbi nota.

Aduerbiū ἐπιρρησις quod uerbo adie-
 ctum ipsum definit. Id significationibus ad-
 uerbii fit. Accidit ergo aduverbio significa-
 tio. Nam alia sunt loci ἐνταῦθα hic. Alia
 temporis, ut σήμερον hodie. Alia qualita-
 tis, ut ἠδύως iucunde &c. Variationes sig-
 nificationem quandoquidem proprie ad-

Quod adiectum est
 substantiæ. hoc ad
 uerbum fit.

ἡ ἐπιρρησις
 ἢ ἐπιρρησις
 ἢ ἐπιρρησις
 ἢ ἐπιρρησις

Aduerbia qualitate sunt omnia **N**
 plurima.

DE ADVERBIO

Idiomata pertinent, superfluum uidebat
hicoēs recensere. Sed de localibus attin-
gam paucula, quo gratum pueris faciam.

Aduerbia localia aut sunt genuina τῶς
ἀκλίρις, ut ἐκεῖ ἔξω. Aut a noibus trahunt.
τῶν γνησίων facilis notio est, qm̄ definita
sunt numero, quid significēt in loco ne an
de loco, an ne ad locum. Quæ a noibus tra-
hantur, sic discernimus.

Ἐξ ἀκλίριος in loco significāt, ut ἀγροῦ
in agro. Ideo ἀγροῦ penul. acuit, quia ab
ἀγρος acutæ ultimæ cadit, Tenes em̄ regu-
lā, haud fere excedere tonū syllaba quæ re-
cti acuti finis est, tu faxis pariter & de aliis
iudices. Ἄξιον antepen. acuit, quia ἄξιον
primā, nō ultimam, sic de aliis. Ἀθηνῶν in
Athenis, desinunt em̄ ο quæ a pluralibus
nominibus cadunt, similia datiuus suis.

Ἐξ ἀκλίριος ad locū, ἀγροῦ & ἀγρόν, ut sit noīs
aliqua in eo species, sic ἀθηνῶν & pro ο & ε fa-
ciunt huiuscemodi pluralium παρὰ γῆρα.
Ἐξ ἀκλίριος de loco. ἀθηνῶν, ex Athenis, οὐρανό-
θεν ex caelo. Accidunt aduerbio item com-
positio, ut παλάμη παρὰ παλάμη, & compara-
tio, σοφῶς σοφώτερον σοφώτατον.

γνήσιος legitur
in meo germinis

Ἐξ ἀκλίριος in ob
uicis plerumq̄
non aduerbia, sed
aduerbia q̄q̄ q̄q̄
fina om̄, et
οὐρανός, οὐρανῶν
ὄρανον, ὄρανον
ἀθῆναι ἄξιον
ἀθῆνας, ἄξιον
ἀθῆνας

Comparatio ad
οὐρανόν et παλάμη
ἴσην & ὀρθῶς
ἴσην ἴσην
παράλληλον et ἴσην
ἴσην ἴσην

ἀκλίριος
ἐκεῖ ἔξω
τῶν γνησίων
ἀγροῦ
ἀγρος
ἀξίον
ἀθηνῶν
παρὰ γῆρα
ἀθηνῶν
οὐρανό-
θεν
παλάμη
παρὰ παλάμη
σοφῶς
σοφώτερον
σοφώτατον

ὁ ἄριστος ἄνθρωπος
ὁ ἄριστος ἄνθρωπος
ὁ ἄριστος ἄνθρωπος
ὁ ἄριστος ἄνθρωπος
ὁ ἄριστος ἄνθρωπος
ὁ ἄριστος ἄνθρωπος
ὁ ἄριστος ἄνθρωπος
ὁ ἄριστος ἄνθρωπος
ὁ ἄριστος ἄνθρωπος
ὁ ἄριστος ἄνθρωπος

DE PRÆPOSITIONE

uagatur. Nos uel hoc faciemus modo, ut puerum sollicitum in obseruanda notandaq; præpositionum syntaxi reddamus.

Accidunt præpositiōi, Tonus & Casus. Quæ tonis insigniuntur, acuta sunt posteriori syllaba ἀπό ὑπό περί. Perinde ac latinorum προθεσις contra Troiam sita Tenedos. Transferunt tonum in priorē syllabam si casum sequantur, εἰρήνης πέει. Sic & Latinis in more est, Italiam contra &c. Tenues omnes sunt a uocali cœptæ, præter ὑπό & ὑπερ. Omnia enim ab ὀ incipiente aspera sunt.

Casus tres habet præpositio, genitiuum, datiuum & accusatiuum. Præponi casui solet, ut apud latinos ἀναλογικῶς. Cæterum ornatus loco habetur & in soluta oratione præpositionem casu anteuorti, ut Διονυσίου μὴ πέει πολλὸς λόγος, Ἡρακλέους Δεῦρον πολλός. De Baccho mentio crebra, de Hercule infrequens, ut ille in fluentem luxu gratiam dixit.

Omnes præpositiones græcorum apponi, componiq; possunt. Sunt autem aliæ monosyllabæ, aliæ disyllabæ.

DE PRAEPOSITIONE

DE CONSTRUCTIONE

& significantia mono-

syllaborum.

Εν, in significat cum ablatiuo constru-
 tum, soli datiuo ^{ἐν τῷ} *ἐν τῷ* ^{ἐν τῷ} *ἐν τῷ* ^{ἐν τῷ} *ἐν τῷ*, ut *ἐν οἴκῳ*.
Προ ἐν ἐνι faciunt, ut ἐνι *ὄσμῳ*. **Hom**erus **ἐν**
 & *δοῦ* & *ἀλλ* non sunt huius ordinis atticae
 eclipses, qualis haec **Liuii** est, ad **Murtia**,
 aut **Terenti**. ad **Diana**. **Composita** non
 in ablatiuo modo, sed & in accusatiui fig-
 nificat, *ἐμὲ* & *ἄλλω* iniitio.
Εἰς & *εἰς* attice, in accusatiuo constructū
 significat, solum accusatiuum exigit, *εἰς*
ὕδωρ & *ἄλλω*. In aquam scribo. **Motum** ad
 inanima significat. Ne dicito *ἴθι εἰς πατέρα*
ρα, Vade ad patrem, sed *ἴθι εἰς ἀργεάν*, in
 forum. Itaq; localibus familiaris est, ut *εἰς*
κόρακας, Ad coruos, qui locus suppliciorū
 in **Thessalis** fuit, unde factum est uerbum,
σκορακίζειν & *σχίμα πικρῶ* addito, quod
 profligare, eiicere, damnare significat.
Interpres **Psal. xxvi.** eo usus est, *βοηθός μου*
ἦν, *μη ἀποσκορακίσῃς με*, quo hebraismū
 cōmodius redderet, non est enim uti nos
 legimus sine emphasi, **Adiutor** meus esto,

DE PRAEPOSITIONE

ne derelinquas me, sed ne odio persequere
 ne profliga me ^{אין} ^{אין} ^{אין} quale & hoc
 est, timor Dei odit malum, excutit, pro/
 pulsat &c. Composita in accusatiui signifi-
 cationem habet, ^{εἰσα} ^α ^{λομαι} in silio.

^{εξ}, quae & ^{ἐκ} dicitur, ex significat, soli gto
 construit, ^{ἐξ} ^{ἀμάξιν}, e plaustro, locū tem-
 pus causamq; notat, ^{ἐξ} ^{ἡδονῆς} & ^{δυσυχίης}.
 E uoluptate miseria, Cōposita auget, ^{ἐκ} ^{φάγω}
^{ἐκ} ^{φάγω} edo exedo. Sic ^{τῆκω} liquefacio, ^{ἐκ}
^{τῆκω} tabefacio, ut Psal. xxxviii. ^{καὶ} ^{ἐξ} ^ἐ ^{τῆ}
^{ξας} ^{ὡς} ^{ἀραχνῶν} ^{τὴν} ^{ψυχὴν} ^{αὐτοῦ}. Et tabefe-
 cisti ceu araneam animam eius. Quo loco
 miror cur Hieronymus, posuisti, mutarit,
 cum Hebraeis sit ^{שמת} quādo quod sequi-
 tur pro, animā eius, desyderabilia eius nō
 incōmode reddidit, est em̄ illic ^{המת} &
 ni fallor apte quadret sententiā. Est enim
 psalmus hic cōfessio eius, q; a domino cor-
 reptus uindicem agnoscit & poenam fert.
 Ergo inquit, corripuisti me, & tabefecisti
 desyderia mea, i. cōrudisti effrenem uim
 & gliscentem concupiscentiā meā ardorē.
 Alioqui ^{ἐξ} cōposita ^{ἐξ} quoq; significat, ut
^{ἐκ} ^{βάλλω} eiicio, extra iacio, ^{ἐκ} ^{φω} desipiēs

εἰσα *α* *λομαι* *in silio*

εξ *ἀμάξιν*

ἐξ *ἡδονῆς* *δ* *δυσυχίης*
εὐφροσύνη

DE PRAEPOSITIONE

^{copulatiua} Σύν, ξύν, cum copulatiuā significat, libet em cum Prisciano loqui, dtō construi, auxiliā, coniunctionēq; designās, ^{ἔν} ξύν χαιρεῖν, cum gratiis. Idem & cōposita potest, ^{ἔν} ξυμμάχου σύμβολα.

πρός. Constructione uariat significatiōnem. Etō iuncta ab notat, exitum a persona, ^{ἀγαθὸν ἢ κακόν} πρὸς θεοῦ τ' ἀγαθά. i. a Deo bona. Est & iurandi nota, ^{ἡ ἀγαθὰ} πρὸς χερῶν. Per gratias. Perinde ac si latine dicas, Per te, per, qui te talem genere parentes.

^{τοῦ ἐπι} Item coram, ^{ἐπι} πρὸς τῶν ἐπισκόπων. Coram ^{ἐπι} episcopis, & officium, ^{ἐπι} οὐ πρὸς φιλοσόφου ^{ἐπι} ἀληθινῶν. Non est philosophi uoluptati indulgere. Quanquam Demosthenes in oratione cōtra Aeschinē & ^{ἐπι} πρὸς ἐμέ hac significatione usurpat, ad me pertinens. Est & iunctura casus, qui passiuo construitur, ^{ἐπι} ἑκράτησ ἡλεῖται ^{ἐπι} πρὸς λαίμονα.

Datiuo supra & prope, erga, ^{ἐπι} πρὸς ἀπαύσιον Demosthenes.

Accusatiuo iuncta, tum demum propterea significationis est, ut Manuel Moscopulus grammaticus omnium, ni fallor,

DE PRÆPOSITIONE

Πρὸ ante. Genitiui solius est, loci temporisq; nota. Prisciano teste, πρὸ πόλεως, ante portam. Composita præ significat, πρὸβάλλω præpono, πρὸβλημα. Nōnunq̄ αὐτὶ significat, γῆν πρὸ γῆς, terra pro terra

DE DISYLLABARVM

Constructione

Πρὸ Genitio datiuo & accusatiuo cōstruitur, sed alia significatione. Genitio idem quod πρὸ signans exitum a persona. Βοηθία μὲ πρὸ καθεύς. Auxilium meū a domino. Sic Plato in Phædro. πρὸ λυσις τῶ σόκρατες. Hac item præpositione passiuū uerbum casui aptatur, ut aduersus imperiū Lucianus. ἔλαβον τὰ τῶ δουκυλίδου ὅσα πρὸ τῶ δημοδένου, καὶ αὐτὰ ὀκτακίς μετέλαβον. Nactus Thucydida opera, eaq; quæ a Demosthene octies descripta sunt &c. Significat & supra genitiui syn taxi, ut θεὸς τῶ μέγιστου τῶν ἀειθερῶν ὑπεροχῆ, πρὸ τῶν ἐγγυτάτων, id est, Deus, maximi numerorum excessus supra proximos numeros est. Athenagoræ uerba sunt in oratione, qua legatus ad Antoninos Cæsares circiter annum salutis instauratæ centesimæ

DE PRÆPOSITIONE

diuinæ naturæ spiritibus traxit. Tempero mihi, ne longius extra septa euehar, ut dici solet, q̄ si quis mihi continget lector studiosus mysteriorum philosophiæ, hæc pro ingenio suo uberius agat.

Ὁτὼ πρὸς ^{καὶ τὸ πρὸς τὸν} cōstruitur, prope uel iuxta significans, πρὸς θεὸν ^{καὶ κυριώτερος} κλειώελεος, Apud Dñm misericordia. Locorū ac personarum est, Aristoteles in Eudemiis moralib⁹ πρὸς θεὸν ^{καὶ} εἶπεν dixit, pro a Deo.

Accusatiuo morū ad rem signans, πρὸς αὐτὸν ἰσχυρῶς, ad ipsum eamus. In Parmenide Platonis, πρὸς πόρον βακχύνειν. Insanire ad pocula. πρὸς πάντα εἴν χέρονον. Demosth.

Circa omne tempus. Et hac cōstructione prope significat, Homerus. πρὸς τὰ φθὸν ὄρον κλίνῃ. Iuxta fossam. Causam item notat ut πρὸς εἴν ζῆν εἰ κλειός. Gloria est, eo q̄ bene uiuatur. Item circa, πρὸς τὰ ἀδικήματα.

Demosth. Item præter, πρὸς πρὸς τὴν, Præter decorē. Composita aut minuit, ut παραοσιμὸς ῥήτωρ. Malæ monetæ. i. adulterinus orator, apud Demosth. Aut prope seu iuxta signi. ut παρακολεθεῖν, prope seq̄ seu subsequens affiduū adesse. Ita Simplicius magni nois

*καὶ τὸ πρὸς τὸν
καὶ κυριώτερος
καὶ*

*Fossa erat
ορεῖσθω ποταμὸν
καὶ τὸ πρὸς τὸν
καὶ τὸ πρὸς τὸν
καὶ τὸ πρὸς τὸν
καὶ τὸ πρὸς τὸν*

DE PRAEPOSITIONE

ἐπιμαρτυροῦν
ἐπιμαρτυροῦν
ἀπογραφοῦ
Χρυσόμας ὅτι

peripateticus in praefatione sua in Catego-
gias. ἐπιμαρτυροῦν λέε, ὡς οἷος τε ἴν, τοῖς ἰαμ
βλιχοῦ πᾶκολλοθῶν ἀπερχατάμω, ἡ αὐτῆ
πᾶχαχοῦ τῆ λέξι τῶ φιλοσόφου χρυσόμας
.i. Qua uero potui diligentia, lamblichi cō-
mentariis inhians, eos transcripsi &c. In
quam sententiam accipiendum uidetur,
quod est apud Lucam cap. primo, πᾶκο-
λλοθῶν ἰνhiare τοῖς αὐτοπῆαις narrantibus
solito, e quibus rem omnem didici &c. Cō-
gere acervos compositorum a πᾶ, specta-
turus duplicem eam significationem, mi-
nuendi, aut prope seu iuxta. Minuit πᾶ-
λεῖμα πᾶζω. prope significat, πᾶεμβάλλω
prope infodio. Graeci hoc uerbo significāt
id quod latini dicimus uallum ducere, ual-
lo munire, uallare, Psal. xxiiii. πᾶεμβάλλει
ἄγγελος κυρίου κυκλῶ τῶν φοβουμένων αὐτοῦ
καὶ ῥυσσεται αὐτούς. Nostri uerterunt, Immit-
tet angelus domini, in gyro timentium eū
& eripiet eos. Quanto praestabat, uallabit
aut uallo muniet, quando id & graeca & he-
braica sonant Πᾶ & πᾶεμβάλλει. Nam
futurum est hoc πᾶεμβάλλω πᾶεμβάλλω ut
ατάλλω ατάλλω. Et nescio quorsum nostri
huius

ἴδα ἀποβαλεῖν
Erasmi et uideo
ἀδελφῶν ἡσ
ὁσῶν ἡσ

ἡσ ἡσ ἡσ
ἡσ ἡσ ἡσ

ἡσ ἡσ ἡσ
ἡσ ἡσ ἡσ

ἡσ ἡσ ἡσ
ἡσ ἡσ ἡσ

DE PRAEPOSITIONE

huius uersiculi interpretes, Chrysoftomus in nobili illa Panegyri de Angelis, ad coelestium spirituum munia refert, sic inquit,

Ἡ ἀγγέλων τοῖς ἀξίοις ἐκ πειρασμῶν λυτῶσις
πρεμβαλεῖ γὰρ φησὶν ἄγγελος κυρίῳ κυκλωτῶν
τῶν φοβημένων αὐτὸν, καὶ ῥύσεται αὐτούς.

Ἀνὰ per loci aut temporis, accusatiui solius est, ἀνὰ ὅλον χρόνον. Per omne tempus Schematicos ἔτῳ, ut ἀνὰ μέστων ὁρέωμ. Per medios montes.

Composita significat quod re latinis sollet, ἀναμάθω redisco. Caue putes ab ἀνὰ composita esse, quæ priuandi significantia usurpamus, ab ἀ si sequentis dictionis initium uocale fuerit, ἢ interposita, ut ἀνὰ ἄργυρος ἀνὰ τοῖς ἀργείοις.

Διὰ genitiuo iuncta per instrumentum signat, διὰ πειρασὸν συχνῶς. Per frequens studiū. Est & cum locum tempus ue notat, διὰ δακτύλις δὲ στέλκω δῖνοι, Per annulū apud Aristophanem.

Accusatiuo propter, διὰ φόβον, propter timorem. Homerus superioris constructionis significantiam hoc casu extulit, νυκτὶ ἀμβροσίην.

DE PRÆPOSITIONE

Composita dis significat, διαρτᾶν, diu-
dere, διατάρχειν, per uices psallere. διά-
ταλμα, uicissitudo psallendi.

κατὰ. Ἐὶ ἰυνκτα, accusandi nota, λό-
γος τῶν πρῶτων κατὰ χριστιανῶν. Cōtra Chri-
stianos progressum de re quapiam indicat
κατ' ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ. Apud Homerum de
excelsa rupe, & κατ' ὄλυμποιο κάρηνων, De
olympi uertice. Odyls. pri. Propemodū ta-
le est, κατὰ πέτρων ἀπέριων. In petras semino.

Acculatiuo secundum signat, κατὰ τυ-
πὸν, secundum typum, κατὰ ῥάβδον, apud
Isocratē, ad uirgulam, κατὰ ῥάβδον ἔφα-
σι, Ad uirgulam pronunciauit, id est, sartū
carmē cecinit. Temporis item nota est, ut
κατ' ἡμᾶς ἐνδοξος ἀνὴρ ὄστιν ἰωάννης ὁ καπνίων.

Composita aut deorium significat, ut κα-
ταβαίνω descendo. Sic καταλέγω ordine di-
co, & quasi deduco deputoq; dicendo. Ho-
merus, οὐτι φεύδος ἐμάσ' ἀπὸς κατέλεξας.
unde fit κατάλογος. Ita fit ut κατὰ propemodū
dis significationē obtineat, ut apud
Theocritum edyllio v. μὴ πταμῆσ' τὴν χεῖ-
ρα κατὰ πρίων ἔκκυσινον. Ne incidas manū
dissecans cumiaum. Paræmiacon est, un-

de&

μεντι τωτω φωνη
παρτατασθις τω τω τω
τω τω τω τω τω τω
δραττων τωτω

αεινιλιε αχρτω
ουλυπασιο γιν
ολυμπου
κατ' ολυμπου
κατ' ολυμπου
κατ' ολυμπου
κατ' ολυμπου

εσαγγελιον κατ
μαθων
κατ' ολυμπου

αεινιλιε αχρτω
ουλυπασιο γιν
ολυμπου
κατ' ολυμπου

DE PRÆPOSITIONE

εξ ημιου
δωκεν οδωκεν
τηναιω honore

excellentiæ nota est, ut Homerus ^{προσθη} σκηπτερο
μεντοι δωκε τε τιμηθαι ^{προσθη} παντων. Scer-
tro dedit honorari te præ omnibus.

δωκεν pro δωκεν
εργων οπως
επισταται pro
περιχαλιδος
εσνεσθη
αρετην μεν

Deo pro, ulum, comodum notat. Ho-
merus Odys. vii. ^{προσθη} παντι γαρ σφισι δωκεν αρετην
νηερα επισταται ^{προσθη} περικαλλεια εφρασεν ^{προσθη} εδωκεν
De mulieribus phæacum, pro eis dedit Mi-
nerua opera scire egregia, & bonam habe-
re mentem.

τειχος μικροβ
εχθος η ον

Accusatio circa, locum, causam, tem-
pus, ^{προσθη} παντι τειχη, ^{προσθη} παντι πολιτειαν, ^{προσθη} παντι ωραμ
εκτω, circa horam sextam, ut Actuum x.

νοσθ θεολοσ

Quin & cum actio excellere designat, ^{προσθη} ος
παντι μω νοσθ βροτων. Qui superat metes
hominum. De Vlyffe Odys. pri. Vna ex
præpositionibus omnibus ^{προσθη} παντι tralato to-
no, aduerbialicit, ut apud Homerum Ili-
dos primo ^{προσθη} τυδε ιδη, ^{προσθη} πεει μω πολεμω ενι κω
περος εωσι. Tydide admodum in bello stre-
nuus es, ^{προσθη} παντι εγει egregie eximie.

γροκωσ αποειω
πολαμοσ δυνη
max porro bella
ενι pro ay
αββ pro ει

Composita circum significat, ut ^{προσθη} παντι πα
πεω, obambulo.

παδωσ μω
παροσ ελω ηι
διασ παδαλο
καλλισ γυμναστω

Item excellentiam, ut ^{προσθη} παντι καλλισ admo-
dum uenustus, ^{προσθη} παντι πεειμω antecello præsto,
quæ significatio ^{προσθη} παντι αλωλογκωσ gtm̄ exigit.
Aristo

DE PRÆPOSITIONE ἐπιθετὸν ἄλλο

Aristophanes per accusatiuum extulit, ut

ἄλλοφρονῶ ἐν ἡλίῳ.

Ἐπι, gr̄o iuncta circa significat, ut Demosthenes, ἐμοὶ ἄλλο ἢ πᾶντα ἐν χρόνῳ χρόνος tempus
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἔυνοκν ἐν ἡλίῳ. ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
Ἐπιθετὸν ἀγωνῶν τῶν χρόνῳ ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
τέρων ἡλίμμεσιον. ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
Mihī uero quam superioribus certaminibus expertus sum beneuolentiam, & nunc indulgete &c. ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
Item

tempus, id quod mirum in modum frequens est, ἡλί κρονος, ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
Regnante Saturno,

Temporibus Saturni. D̄to propter & super. ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
Propter, ἡλί ἀποθῶ παρὶ ἐπαυνηθῆς υἱῶς.

Super, ἡλί κρηπίδι πειχος. ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
Super fundamento murus. ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
Item in ablatiui, ἡλί βιβλίῳ.

In libro. ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
Accusatiuo, motus ad rem exponit, ut ἡλί νῆας.

In naues. ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
Aduersum seu contra, ἡλί κηδέασεν ἐπ' ἐμὲ δ' πνεύμα μου.

Anxiatus est aduersum me spiritus meus, Demosth. ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
Ἐπιθετὸν, propterea &c.

Composita accusatiuo in seu super significat, ἐπιγράφω, ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
inscribo.

Ἀμφι, prorsum idem quod ἄλλο construendo significandoq; potest. ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
ἐπιθετὸν
Pro saepe significat, ut περὶ ἄλλὰ μοὶ ἀμφ' ὀδύσασθι ἑκάστω.

ὁδοὶ ἐκείνου ἐκλήθησαν
ὁδοὶ φρονιῶν ἄλλων
ἐπὶ τοῦ οὐροῦ

DE PRAEPOSITIONE

φρονιῶν λέγεται ἡ τὰρ. Pro Vlyffe angor.

ὁ πατὴρ ἰδοὺ
ἰδοὺ ἰδὼν ἢ ἰδὼν

Composita circum significat, ἀμφιβάλλω
circumūcio. Hinc ἀμφιβολὸν ἀμφιβολία.

Ἀπὸ γενιτιῖ ἰδὼν ἔστι, motum a loco, re,
persona, circumstantia, nec motum mor-
do, sed & absentiam significat, ἀπὸ πατρὸς
δοσ, A patria. ἀπὸ τῆς οὐσίας. Ex aquis
uiribus.

Composita iisdē significationibus usur-
patur. ἀπογράφειν describere, ab alio ex-
plari scribere. Historicum uerbū, pro cen-
sum agere. Describi orbem in Luca legi-
mus, pro censum orbis agi.

ἀπὸ τοῦ κείνου
ἐπισημαίνω ἐπισημαίνω
ἐπισημαίνω

Ἐπὶ ἰδὼν sub occulendi. Ἐπὶ κόλλωσιν, sub
sinu. Causam quoq; notat, Ἐπὶ νόσου. A
morbo, qua constructione proprium uer-
bis passiuus est. Sunt enim passiuorū prae-
positiones tres, πρὸς πρὸ & ἔπι. Moscopu-
lus propriū esse uerbis ait, quae uim quan-
dā uicti, superati, illusi designāt. Plutarc. in
Isocrate. εἰς αὐλοῖς κέκωμωδηται ἔπι ἀει-
σοφάντες, Comœdia lusum est ab Aristopha-
ne in tibias &c. Cæterum generaliter om-
nium esse passiuorum ἔπι scias.

Ἐπὶ sub. Situs, non occulendi nota, ut
ἔπι

DE CONIUNCTIONE

τάξεως, hoc est, Coniunctio est pars orationis indeclinabilis, coniungens alias partes orationis in sententiam cum ordine.

Accidit autem coniunctioni ^{λογισμῶν} χημα ^{γενεῶν} Figura Simplex, ut ἐπι. Composita, ut ἐπειδή.

Coniunctionum aliqua sunt ^{συνωπληκτικῶν} συμπληκτικοί, id est, Copulatiuae, ut μὲν quidem, ἅτε autem, τέ φ, καὶ δ, ἀλλὰ sed, ἀτὰρ sed, ἀντάρ, ὅτι φ.

Aliquæ aut ^{διαζευκτικῶν} διαζευκτικοί, id est, Disiunctiuae, ut ἢ uel, ἢτοι siue, ἢ ἢ siue.

Aliquæ aut ^{συναπτηκῶν} συναπτηκοί, id est, Continuativæ, ut εἰ σι, εἴτερ εἶδη εἶδηπερ siquidem.

Aliquæ aut ^{παρασυναπτηκῶν} παρασυναπτηκοί, id est, Subiunctiuae, ut ἐπεὶ ἐπειδὴ quoniam, ἐπειδή ἔπειτα postquam.

Aliquæ aut ^{αιτιολογικῶν} αιτιολογικοί, id est, Causales, ut ἵνα ut, ὅπως ut, ὅφα ut, ὅτι enim, ὅτι φ, διότι quia, καθότι quoniam, ἕνεκα causa, ὄνεκα quia.

Aliquæ aut ^{ἀπορηματικῶν} ἀπορηματικοί, id est, Dubitativæ, ut ἄρα an, εἴτε postea, μὲν num μὴ an.

Aliquæ aut ^{συλλογιστικῶν} συλλογιστικοί, id est, Collectivæ siue rationales, ut ἄρα ergo, ἀλλὰ sed, ἀλλὰ μὴ

*διωπληκτικῶν
ῥήσε*

*διαζευκτικῶν
ἀπορηματικῶν
ἀπορηματικῶν*

ἀπορηματικῶν

συλλογιστικῶν

DE CONIVNCTIONE

ἀλλὰ μὲν uerum, οὖν igitur, βίην igitur, παύρα πῖτα, ῥιπαροῦν ergo.

Aliquæ autē πᾶσι πληρωματικοί, id est, Repletivæ, ut Δὴ iam, ῥὰ nempe, θὴν quidem, νὺ certe, ποῦ τὰ αὐτὴν πᾶσι μὲν Δὴ τὰ γέ quidem. At γέ non solum repletivæ est, sed etiam diminutivæ & causalis.

Aliquæ αὐτὸ δυνάμει, id est, Potestatis, ut ἄν κέ κεν. Si siue utiq;. Inveniuntur etiã apud poetas repletivæ.

Aliquæ αὐτὸ δακρυτικοί siue ἐπιλεκτικοί, id est, Discretivæ siue electivæ, ut ἢ ἢ.

Aliquæ αὐτὸ ἐλαττωτικοί, id est, Extenuativæ siue diminutivæ, ut ῥῶν saltem, γέ saltem.

Aliquæ αὐτὸ ἐναντιωματικοί, id est, Adversativæ, ut ὁμοῦς tamen, καί τοι & ἢ, καὶ περ quanquam, ἔμωσος tamen, εἰ καὶ etfi.

THERSITA

c secundo Iliados Homericæ.

Θερσίτης δ' ἐπιμῶνος ἀμετρώωνος ἔκολωσα
ὄρα ἔπα φέσιν ἦσιν ἀκοσμία τε, πολλατέ ηδὲ

O iii

Handwritten notes in Greek and Latin:
ἐπιμῶνος: ἐπιμῶνος ἔστιν ἡ ἀποδοτικὴ ἡ ἀποδοτικὴ ἡ ἀποδοτικὴ
ἀκοσμία: ἀκοσμία ἡ ἀκοσμία ἡ ἀκοσμία
πολλατέ: πολλατέ ἡ πολλατέ ἡ πολλατέ
ηδὲ: ἡδὲ ἡ ἡδὲ ἡ ἡδὲ
οἰκιστὴς: οἰκιστὴς ἡ οἰκιστὴς ἡ οἰκιστὴς

poetis præter uerba nihil spectare solēt, au-
 ribus q̄ animi iudicio indulgētiores. Scin'
 q̄ belle rideant illi ipsi a Plutar. *ἐν τῷ πρῶτῳ*
καὶ δὲ ἀγωγῆς. Ratio uero qua inuolucra
 illa explicamus *μυθολογία* dicit, quæ ut ua-
 riæ res a poetis agunt multiplex est, alia ad
 naturæ scientiā *καὶ φυσιολογίαν*, alia ad hi-
 storiam rerū gestarū pertinet, alia mores
 format. Atq; adeo libuit hæc sapientibus
 quondā hoibus tractare fabulis, ut Maxi-
 mus Tyrius inquit, cū ob plarāsq; causas
 tum ob hanc potissimum, *καὶ χρεῖται τῆς*
ἰστορίας μύθος ὡς δὲ δαυμάζειν καὶ ζῆτειν.
 Quare opinor a Plutarcho cōmode dictū
 esse, *ὅτι λυκὸν τῶν ποιημάτων οὐκ ἀφιλοσόφον*
εἶναι, & apposite Horatius, Omne tulit pun-
 ctū q̄ miscuit utile dulci. Quod artificiū si-
 ue Homero authore cœpit, siue aliis cōdito-
 ribus, q̄ annis Homerū superāt, sunt. n. plæ-
 riq; , profecto quantū intelligo uniuersum
 Homero debem⁹. Neq; est q̄ dubites si uel
 Heraclidæ cōmentariis uel Horatiano car-
 mini fidis. Itaq; Therstæ Homericū interp-
 tor, quē is factiosum ac sceleratū a cōsiliis
 principū græciæ finxit, magnam uniuerso
 exercitui pestem.

ἄνευ τῆς ποίσεως
ἴσως ποιοῦ

Quis enim ignorat, quid ex malo cōsul-
to re ac factionibus damni sit rebus publicis?
Fortasse, quā exempla morum statuimus,
licebit hodie quoque Therfitæ tibi passim
multi, consultores uidelicet iniqui audian-
tur, Astarothæ, Pepericorni, & illorum
complices, Gygantea moles, terra nuper
editi. At uero, ut bonus consultor Nestor,
suauiloquens Vlysses, item sapientissimus
Græciæ principum, silentii studiosus præ-
dicatur. Ita Therfitæ loquax, uanus, ac
importunus & linguæ prodigus fingitur,
unde facile est coniicere omnem uitæ ha-
bitum a Poeta sceleribus obnoxium signi-
ficatum iri. Est enim εἰσῶλον τῆ βίης ἡ χεῖρα
κτῆρ ὁ λόγος. Et ne quid deesset quod ad rē
faceret, corporis ἀρμονίαν cum animi ui-
tilis finxit cōcordem. Est enim mentis no-
ta, facies, ut probant qui rationes τοῦ φυσιο-
γνωμονεῖν persequuntur, & Marinus Nea-
polititanus in Proclo. Forfan idem uolebat
Plato significari scholæ suæ inscriptione,
μή τις ἀγεόμετρος εἰσίτω. Ne quis ageome-
tros ingreditor, hoc est, Ne quis habitudi-
ne ac lineamentis corporis male cohæren-
tibus

tibus ingreditor. Secutum enim in hac re
Pythagoræ institutum crediderim. Nunc
ad rem, si cui lubet oratione argumentū
latius persequi, habebit hoc loco ubi se nō
incommode exerceat.

E X A M E N.

Ἐπιείθεσ unde ē In propriis nominibus
negat Herodianus quærendas etymologi
as, nisi fabularibus illis, quæ non temere
a poetis confinguntur. Quis enim dubitet
Achaten frustra a Vergilio, pyrgopolyni-
cen casu a Plauto nominatum, quare de
etymo nominis Therfita dicendum est.

Ἐπιείθεσ a δόξος dicitur, quod confiden-
tiam prope ac temeritatem significat. Id
quod uides q̄ apte quadret, ut enim mode-
stia uirtutum omnium elementa tribuūt
Philosophi, ita cōtra temeritati uitiorum
omnium πρῶτα, & ni fallar, hæc uel aptissi-
ma est linguæ concitanda. Reliqua aliās.

Declina Ἐπιείθεσ ut ἀρχίσθεσ.

Μοῦνος, pro μόνος ionice, augendæ syl-
labæ gratia, ut upilio, pro opilio.

ἀμέτροσ, ἄ sine, μέτρον mensura, ἔπεσ
sermo, fut̄ilis, loquaculus, sine iudicio ac

modo multa effutire solitus. Vanus enim est
qui oratione ratione non metitur, qui libera
ac uagam linguam non cohibet iudicio.
Recte Hesiodus, multam esse linguæ gra-
tiam indicat, si modo cohibeatur.

Γλώσσῃς ἤ θηξυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄριστος
Φίλολῆος. πλείη δὲ χάεις κατὰ μέτρον ἰούσης
μεξοπέης cuius generis est Cōis. Declina-
ut ἀληθῆς primæ contractorū, qua flexunt
omnia pene adiectiua in ης deriuaticia.

ἐκολῶα Verbum, cuius temporis? Primum
imperfectum est indicatiui modi, coniuga-
tionis secundæ contractorum, κολῶάω ut
βοάω, ἐκολῶαον, & contractim ἐκολῶαον,
ἐκολῶαεις, & contractim ἐκολῶαας ἐκολῶαει,
& contractim ἐκολῶα. Cæterum uerbum
ὄνομα τὸ ποιὸν est.

ἐπεα. Sunt qui ab ἐπεσθαι trahunt, ut nos
sermonem a sequendo.

ἐπος decli. pri. contractorum, ut χάος,
Deinceps qui uolet oratione exequat,
cur ἀμεξοπέη poeta, deinde ἐπεα ἀκοσμά τε
καὶ πορὰ dixerit, excutiat.

εἰζέμεθα pro εἰζειν. Vide supra in for-
matiōe infinitiui τύπην. Hic uero belle po-
eta

eta factiosum designat; bonis infensum,
cum optimatibus contendentem.

ἔισατο unde ε Medium prateritum aoriston optatiui, ut τὸ ἰάμω. Thema uerbi ἔισατο est ἔισω. Vnde & εἴδω est, id est, nouit, quod supra secundi uerficuli expositione praterii, nam hic agetur.

Flecte ἔισατο & εἴδω.

A C T I V A

ἔισω	τύπω	Ex actiuis quaedam raro usurpantur, surroganturque eis media.
ἔιδω	ἔτυπον	
ἔικα ut	τέτοφα	
ἔισω	τύτω	
ἔισα	ἔτωτα	

Media, Præsens ἔιδμαι ut τύπωμα:

Præteritum imperfectum ἔιδμω ut ἔτυπώμω.

Præsens perfectum ἔιδα. Formatur enim per presentis characterem, sicut supra in regulis uidisti. Hinc fit diphthongi temperamento ἔιδα.

Præteritum plusquamperfectum ἔιδων, & diphthongi temperamento ἔιδων. Vides ergo primæ syllabæ uariationem, posterior syllaba dialectis uariat. Nam pro ἔτετόφω

regulari præterito plusquamperfecto dicuntur Iones ἐτετύφρα. Sic ergo pro εἶλεν uel ἔλαθεν est ἔδρα. Flecte sic ἔδρα ἔδρες ἔδρε. Ex hac tertia persona ἔδρε fit crasi ἔδρη. Nam ε in η mutari in declinationibus nominum contractorum uidisti τεύχεε τεύχη. Adnotabis & hoc quandoquidem ε in η cum subscriptione transit, primam uerbi ἔδρη subscribi, posteriorem non. Nam εε non mutatur nisi in solum η.

Futurum εἰσομαι.

Aorist. εἰσάμην. Reliqua ex his forma κατὰ τὴν ἀναλογίαν, & in optatiuo aoristo habebis εἰσάμην. Hæc tibi uerbi huius coniugatio multis certe locis proderit. In primo Iliados uerbum ἔδρη inuenies, ut innumera alia loca præteream.

Ὅσ' ἔδρη πάτ' ἔόντα, πάτ' ἔσόμεθα, πρότ' ἔόντα. Volo item te admonitum regularum augmenti præteritorum, quorum εἶδω præteritis non uariet regulariter εἶδον εἶδα.

ἔμμεναι ionicum, uide εἶναι.

αἰχίστος. Vide formas comparationum

αἰχρόος	αἰχρίων	αἰχρίστος
αἰχρόα	αἰχρίων	αἰχρίσκη
αἰχρόος	αἰχρίων	αἰχρίστου

ἦλθε. Aoriston secundum uocis actiuae.

ἔλεύθω ἦλυθον

ἦλυθα ἦλύνειν ἦλυσα

ἦλυθον, ἦλυθον per syncopen, unde ἦλθε est,

τῷ ὤμῳ humeri, dualia sunt.

οἱ pronomen reciprocum, ei.

Συνοχηκότε participium praeteritū acti-
uae uocis a συμωχέω, uide formam in par-
ticipiis, estq; duale.

ἔπεινήνοθε, ἔπει, ἐν, ἀνέθω, ex his uerbum
hoc compositum est. Coniuga sic, ἔπεινανέ-
θω ἔπεινήνεθον. Nam uerbum, non praepositi-
tio augetur, ut supra in regulis memini-
mus, ἔπεινήνεκα, & medium ἔπεινήνεθα & at-
tica mutatione, ἔπεινήνεθα sicut λέλοθα.

F I N I S.

CHELYS

M E R C V R I I, E X

Homericis Hymnis.

Ἐπέλασε καὶ αὐτίκα μῦθον εἶπε

Σύμβολον ἦδη μοι μέγ' ὀνήσιμον, οὐκ ὀνοτάζω

Χαῖρε Φυὴν ἐρόεασα χειρὶ τῷ Λαιῶσ' ἐταίρῃ

Ἀπασίη προσφάνεισ', πόθεν τόδε καλὸν ἄνθρωπον

αὐλὸν ὄσρακὸν ἑασί χέλις ὄρεσι ζώσσε
ἀλλ' οἴσασ' εἰς Λῶμα λαβών. ὄφελος τίμοι
ἔσση

οὐδ' ἀποτιμήσω· σὺ δέ με πρόπτερον ὀνήσεις
οἰκοὶ βέλτερον εἶν. ἐπὶ βλαβερὸν δ' ἄνθηται
Ἡ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήλημος ἑασίαι ἀίχμα
ζώσσε, ἢν ἡ θάνησ, τότε ἀνμάλα καλὸν ἀείδεις
ὡς ἄρ' ἔφη, ἠ φέρσιν ἄμ' ἀμφοτέρησιν ἀείρας
Ἄτ' εἶσω κίε Λῶμα, φέρων ἑρατηνὸν ἄσθημα
ἐνθ' ἀναπιλήσασ ἰλυφάνφ πολιοῖο σιλῆρσ
αἰῶν ἔξε τὸρρησεν ὄρεσκόοιο χελώνης
ὡς Λ' ὀπότ' ὠκύνόημα ἔξε σέξνοιο περήσασ
ἀνέρος· ὄντε θαμινὰ ἐπισηφῶσι μέεμνας
Ἄι ὄτε δεικῶσιν ἄπ' ὄφθαλμῶν ἀμαρογαί
ὡς ἄμ' ἔπασ τε κ' ἔρην ἐμῆδε ρκόδημοσ ἔρμησ
πῆξε Λ' ἄρ' ἐν μέξοισι ταμῶν δόνακας καλάμοιο
πειρήνας Ἄτ' νῶτα ἔξε ρίνοιο χελώνης
ἀμφὶ ἡ δέρμα τάνγωε βοὸς πρᾶσι δασιν ἔησ
ἠ πῆχισ ἐνέθηκ', ἢ δ' Λέ ζυγὸν ἠραρὲν ἀμφοῖν
ἐπῆα ἡ συμφώνης οἴων ἐτανύσασα το χορῶς
αὐτὰρ ἐπειλῆ τεύξε φέρων ἑρατηνὸν ἄσθημα
πλήκτω ἐπφρήτιζε κατὰ μέρος· ἢ δ' ἔπασ χέρος
σμερδαλέον κονάβισε· θεὸσ δ' ἔπασ καλὸν
ἄειδεν

ἔξ αὐτοχελῆς πειρώμληθ.

RISIT MERCURIUS

ac sic ait.

En tu signum mihi admodum delectabile
non fallo

Salve natura amabilis, chorifica, conuiuii
solia

Fausta apparuisti, unde nam hoc elegans
ludicrum

Variū ostracū es Chelys in mōtibus uiuēs.

At feram te in domum acceptam. Iucun-
dum quid mihi eris

Neq; dehonestabo te. Me uero primum
delectabis

Domi cōmodius fueris, quā foris noxia es.

Profecto enī pharmaco noxio es telum

Viuens, sin moriare, tum demum suauiter
concines

Sic ait, & manibus conchen utrisq; leuauit

Domumq; continuo rediit, ferens amabile
le ludicrum

Vbi expoliatae scalpro cani ferri

Vitam eripuit montanae conchae

Vt aut tum uelox consiliū pectus oberrat

Mercurii quam frequens uersant curae

Quom ob oculos faces illae aiorū deuoluūt.

Sic simul & cōsuluit & effecit opus Mercuri
Fixit ordine sectos calamos. (rius

Portentos in dorsum tergoris ostraci
Circū autē pellem protendit bouis arte sua
Et culmos infixit, utranq; autē oram iu-
go aptauit. (bras

Septē dein ex ouicula cōcordes intendit si-
Ut confecerat amabile ludicrum

Verbere partim commouit. Quæ sub ma-
nu fibræ erant

Grauiter insonuere. Deus uero apte concidit
Obiter conficito carmine &c. (nuit

S C H O L I O N

Qui uolet huius carminis mythologiam,
Sermonē nostrū legat, qui de Artib. Libe-
ralibus inscriptus est. Fortasse uidebit ni-
hil ἀπὸς Διόνυσον καὶ ἀπὸς Ἰδὸν doctis græce
Mythologis. Ratio grammatica uersuū fa-
cile pueris ageť, si, quæ paucula hic sunt,
augēdi formas ac minuendi spectēt, ut pro
ἐγλάσσι dixit ἐγλάσσει. Itē aorista obseruet
αἰείρας πρήνας ταμίων. In reliq; adeo nihil
est difficile, ut nō uisum fuerit operā p̄ciū
ullum, in longiori commentario errare.

F I N I S.

ΗΡΟΔΟΤΟΥ

ΛΑΙΚΑΡΝΑΣΗΣ

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ

ΤΩ ΟΜΗΡΟΥ ΧΡΕΣΙΣ ΒΙΟΤΗΣ.

Ρόδοτος ὁ ἀλικαρνασιῶς
πρὸς ὁμήρου χρέσις, καὶ
ἡλικίης καὶ βιοτῆς τάδε
ἰσόσκε, ζητήσας ἐπέξελ
θεῖν εἰς ἀζεκέσων. ἐ-

πεὶ δὲ ἡ πάλα αἰολιῶτις κύμη ἐκτίξω, συ-
νήλθον ἐν ταυτῷ παντοῶν ἀ ἔθνεα ἑλληνικά,
καὶ ἀπὸ ἐκ μαγνησίας, ἄλλοι τέτινες, καὶ με-
λάνωτις ὁ ἴθαχλέος τὸ κείθωνος, οὐ πολύφορ-
τος, ἀλλὰ βραχέα τὸ εἶσέχων, οὐρα δὲ ὁ μέ-
λάνωτος ἐν τῇ κύμη τὴν θυγατέρα ὀμύ-
ρητος, καὶ αὐτῷ γίνετα ἐκ κοίτης θυλὸ τέκνον,
ὃ ὄνομα τίθηται κειθίς. καὶ αὐτὸς μὲν ὁ μελά-
νωτος καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, ἐτελεύτησαν ἐν βίῳ,
τὴν δὲ θυγατέρα ἐπιζέπει αὐτοῦ ὡς ἐχρῆτο μά-
Ρ

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

λιπα κλεάνακτι τῷ ἀρχίῳ. χρόνος δὲ προϊόν-
 τος βρέβη τὴν παῖδα μεγίστην ἀνδρὶ λαθραῖ-
 ος ἐν γαστρὶ χεῖν. τὰ μὲν οὖν πρῶτα ἐλάνθανεν,
 ἐπεὶ ἡ ἡδύς οὐ κλεάναξ ἤχετο τῆ συμφορῇ, καὶ
 καλεσόμενος τὴν κειθίδα χωρὶς πάντων ἐν αἰ-
 τῇ μεγάλῃ εἶχεν, ἐπιλεγόμενος τὴν ἀσχύνω
 τὴν πρὸς οὐ πολίτας. προβλευέτη δὲ πᾶσι
 θάλασσας. ἔτυχον οἱ κυμαῖοι κτίζοντες τῆ ἐξμείσ
 κόλπῳ ἐν μυχόν. κτιζομένοισι δὲ τὴν πόλιν
 σμύρναν ἔθρο δ' ὄνομα θησεὺς μνημεῖον ἐθέλων
 καταστῆσαι τῆ ἐσούτῃ γωαικὸς ἐπώνυμον. ἦν γὰρ
 αὐτῆ ἴδιον ὄνομα σμύρνη. οὗ θησεὺς ἦν τῆ τὴν κύμῳ
 κτισάντων ἐν ταῖς πρώτοις θεασαλῶν, ἀπὸ οὗ
 μήλας τῆ ἀλμύτου, κάρτα ἐνέχων τῆ βίος, ἐνταῦθα
 ὡς ἐκτίθητο οὐ κλεάναξ τὴν κειθίδα πρὸς ἰσ-
 μίω ἦν ἐν βοιώπων τῆ ἀποίκων λελογχότα ὅσ
 ἔτυχεν αὐτῷ ἰῶν ἑταῖρος τὰ μάλισα, χρόνου
 δὲ προϊόντος ἔξελθούσα ἡ κειθίς μετ' ἄλλων
 γωαικῶν

Β Ι Ο Σ

ζωακῶν πρὸς ἑορτὴν τινα ἰδίᾳ ἐν ποταμὸν κατὰ
 λούμνον μέλητα, ἥδη ἐπίτακος ὄντα, τίκτη
 ἐν ὄμφρον ὄυ τυφλόν, ἀλλὰ δεδρκότα. καὶ τί
 θεται ὄνομα τῶν παιλὶ μελησιγενέα ἀπὸ τῆ πα
 ταμοῦ τὴν ἐπωνυμίαν λαβοῦσα. τέως μὲν ἐν ἡ
 κειθῆς ἦν πρὸ τῶν ἰσμιωίω. προϊόντος δὲ το
 χρόνου ἔβηθε καὶ ἀπὸ ἐργασίης χειρῶν ὠρμη
 μενὴν ἔβρεφε ἐ παιδίον καὶ ἐουτὴν ἄλλοτε πρὸ
 ἄλλων ἔστα λαμβάνουσα, καὶ ἐπαίδευσε ἐν πάσ
 σα ἀφ' ὧν ἐδιδάτα. ἦν δὲ τις ἐν σμύρνη ὄυτην ἐν
 χρόνον Φήμιος ὄνομα, παῖδας γράμματα ἐ
 τὴν ἄλλω μουσικὴν διδάσκων παῖσιν. ὄυτος
 μιθούτα τὴν κειθῆσα, ὧν μονόζωπος, εἰς
 γῆσαι αὐτῶν εἰά τινα, ἀ πρὸ τῆ παίδων εἰς μι
 θοὺς ἐλάμβανεν. ἡ δὲ πρὸ αὐτῶν ἐργάζετο κλ
 λῶ κοσμίω καὶ σαφισύνη πολλῆ χρομενί, ἐ
 τῶν Φιμίω κάρτα ἡρέσκτο, τέλω δὲ προ
 σπινέγκατο αὐτῆ λόγισ πείθων ἐνωτῶν σμιοι

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

κείν, ἄλλα τε πολλά λέγων, οἷς μιν ὥσθ' ἔπει-
 σάξεοις. ἢ ἔπ' ἀδελφῆ παιδὸς ἤν' ἑοικέναι·
 καὶ ὅπ' ἔραφείσ' καὶ παιδεύθεισ' πρὸς ἄγρυπτον ἄξιον
 λόγου ἔσσαι. ἑώρα γὰρ ἔνθα παῖδά ὄντα βλεπὼν καὶ
 κάρτα δούφύεα, ἔστ' ἀνέπεισεν αὐτὴν ποιεῖν
 ταῦτα. ὁ παῖς δὲ ἦν τε φύσιν ἔχων ἀγαθὴν, ἐπι-
 μελίησ' τε τῷ παιδεύσειος προσγενομένησ', αὐτῆ
 καὶ πολλὸν τῶν πάντων ὑπερέειχε. χρόνου δὲ
 ἐπιγενομένησ' ἀνθρώπου μῆκος οὐδ' αὖτ' ἠμῆσ' ὑπε-
 ρέετρος ἦν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ. καὶ οὕτως ὁ φή-
 μιός ἐτελεύτησε ἔνθα βίον καταλιπὼν πάντα
 τῷ παιδί. οὐ πολλῶν δὲ ὑστερον καὶ κελθῆσ' ἐτε-
 λεύτησεν. ὁ δὲ μελετησὼν τῇ διδασκαλίᾳ
 καθήσκει, καθ' ἑαυτὸν ἔργον ἄξιον, μᾶλλον ὑπὲρ
 τῶν ἀνθρώπων ἐκορᾶτο, καὶ αὐτὰ θωμάσαι κα-
 θεσκήσκει οἷτε ἐγχόριοι, καὶ τῶν ξένων οἱ ἔσσαι
 πικνέομενοι. ἐμ' ὠρεῖον γὰρ ἦν ἡ σμύρνη, ἢ σῆτος
 ἔξήχεται πολὺ αὐτοῖσι ἐκ τῆς ἐπιγενομένησ' χύσεως.

ΒΙΟΣ

ἀφιλέως κάρτα ἐσατόμωμος ἐς αὐτήν. οἱ ἄν
 ξηνοὶ ὁκότε παύσονται τῶν ἐργῶν ἀπεχόλαζον
 πρὸς τῶν μελησιγνεῖ ἐγκαθίζοντες. ἦν ἕν' αὐ
 τοῖς τότε ἡ μεντήσ ναύκληρος ἀπὸ τῶν ποδῶν
 λυκάδα τόπων καταπεπλοκῶς ἰωθὶ σὶ τῶν
 ἔχων ναῦν, πεπαιδευμένος τε αὐτῆς ὡς ἐν ἐκεί
 νῳ τῶν χρόνῳ καὶ πολήτωρ, ὅς μιν ἔπεισε εὐ
 μελησιγνῆ μὴ ἐωυτοῦ πλεῖν καταλύσαντα
 τὴν διδασκαλίαν, μισθόν τε λαμβάνοντα, καὶ
 τὰ δέοντα πάντα, ὅτι χώρας καὶ πόλιος θε
 ἴσκασαι ἄξιον εἶη αὐτῶν ἕως νέος ὄσι· κά μιν οἰ
 ομαι μάλιστα τούτοις προαχθῆναι. ἴσως ἔτι
 τῆ ποιήσει τότε ἐπινόει ἐπιθήσεσθαι. καταλύ
 σθαι δὲ τὴν διδασκαλίαν, ἐναυτίχῳ μετὰ
 τῶν μεντήσ, ἐπὶ ὅπου ἐκάστωτε ἀφίκοιτο πάντα
 τὰ ἐπιχώρια ἀνεωράρ. ὅτι ἰσθρέων ἐπυνηάνθω
 εἰκός δὲ μιν ἦν ἡ μνημόσυνα πάντων γράφεσθαι
 ἀνακομιζόμενοι δὲ ἐκ τυρσηνίας καὶ τ' ἰβηρίας.

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

ἄπο κνέοντες ἰθάκῃ. καὶ ἔθ' μελησιγνεῖ βυβ
 βηνοσήσαντι ὅδ' ὀφθαλμοὺς κάρτα δινῶς ἔχθρ
 καὶ αὖθ' θεραπείῃς ἕνεκα πλεῖν μέλλων εἰς γῆν
 λυκάδα καταλιπεῖν ὁ μνήτης πρὸ ἀνδρῶν Φί
 λῶ ἐουτοῦ ἐς τὰ μάλιστα μνήτῃ ἔθ' ἀκίμ
 με ἰθακσίῳ πολλὰ δεηθεὶς ἐπιμελείην ἔχειν.
 ἐπαναπλώσας δὲ ἀναλήφθεσθε αὖθ'· ὁ δὲ
 μνήτῳρ ἐνοσήλυσεν αὖθ' ἐκτενέως. καὶ γὰρ ἔ
 βίς ἀρκεόντως εἶχε, καὶ ἤκκεν ἐν εἰς δακαιοσύνην
 τε καὶ φιλοξενίην μακρῶ μάλιστα τῶν ἐν ἰθάκῃ
 ἀνδρῶν. ἐνταῦθα σινέβη ἔθ' μελησιγνεῖ πῶδ'
 ὀδυάεως ἰζιτοσῆσαι πυθέσθαι. οἱ μὲν δὲ ἰθακῆ
 σοι λέγῃσι τότε μιν πρ' ἐουτοῖς τυφλωθῆ
 ναι, ὡς ἢ ἐγὼ φημι τότε μὲν ἢ γῆ γνέσθαι, ὕστε
 ρον δὲ ἐν κολοφῶνι τυφλωθῆναι. σιωμολοσ
 ποῦσι δέ μοι ἐκ κολοφῶνιοι βύρις· ὁ δὲ μνήτης
 ἀναπλέων ἐκ τ' λυκάδος προσέσχεν εἰς τὴν ἰθά
 κῆν καὶ ἀνέλαβε θ' μελησιγνεῖα, χρόνον τε
 συχνόν

συχνόν συμπεριέπλει αὐτοῦ, ἀδικόμενός δὲ
 ἐκκολοφώνα σινέβη πάλιν νοσήθηντα δὲ ὀφ-
 θαλμοῖς, μὴ δυνάσθαι διαφυγεῖν τὴν νόσον, ἀλ-
 λά τυφλωθῆναι ἐνταῦθα. ἐκ δὲ Ἐκκολοφῶνος
 τυφλὸς ἐὼν ἀδικνέεται εἰς τὴν σμύρναν, ἧ ὅ-
 πως ἐπιφέρει τῆ ποιήσει. χρόνος δὲ προϊόντος
 ἐν τῆ σμύρνῃ ἀπορος ἐὼν τοβίς. διανοήθη ἀπικέ-
 θαι εἰς κύμω. παρεβόμηνθ δὲ ὅτι τὸ ἔρμα
 πέλις, ἀδικνέεται εἰς νέον τεῖχος ἀποκίην κυ-
 μάων. ὠκίθη δὲ ὅτι δὲ χειρὶ ὑπερὸν κύμω
 ἔτεσιν ὀκτώ. ἐνταῦθα λέγεται αὐτὸν ἐπισάν-
 τα ἰθὺ σκυτεῖόν τι εἰπεῖν πρώτα τὰ ἔπειτα
 τὰ δε.

Λίθε ἰθὺ ξενίων κεχρημένον ἢ δὲ ἴμοιο
 οἱ πόλιν ἀπεινήν κύμω εἰώπιθα κούριω
 νάεται σαρκίνης πόδα νεῖα τὸν ὑφικόμοιο
 ἀμβρόσιον πίνοντες ὕδωρ θεῖς ποταμοῖο
 ἔρμα δυνάεντος, ὃν ἀθάνατος τέκτο Ζεὺς.

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Η Λέ Γερθήνη ὄρος ὄσιν ὑπὸρκέμενον τούτε
 ἔρμα ποταμοῦ ἔῤῥ' νέεσ τείχεσ, ἔρ' Λέ σκοτεῖ
 ὄνομα ἦν τύχιος, ἀκούσαντι δέ τῶν ἐπέων, ἔδδ
 ξεν αὐτῷ Δέξασθαι δ' ἄνθρωπων. ἠλέησε γ' ἄλ
 γόντα τυφλὸν καὶ μεθέξιν ἔφη τῶν πρέοντων·
 ὁ δέ ἐσῆλθε, καθήμενος δέ ἐν ἔρ' σκοτεῖω πρέον
 των καὶ ἄλλων τήν τε πόινσιν αὐταῖς ἐπεδείκνυ
 ρ, ἀμωιάξω τε τὴν Ἰζελασίαν τὴν ἐς Θήβας,
 ἔῤῥ' ὄσ' ὕμνος ὄσ' ἐσ θεοῖς πεποιημένος αὐτῷ,
 καὶ πῶδ' τῶν λεγόμενων ὑπὸ τῶν πρέοντων ἐσ
 δ' μέσον γκόμασ ἀποφανόμενον θωμάτασ.
 ἄξιουσ ἐφαίνωσ ἔῤῥ' τοῖσ ἀκούουσ. τέωσ μὲν δ' ἄν
 κατεῖχεν ὁ μελησιγλήσ πῶδ' δ' νέον τεῖχος ἀπ' ἔ
 ρ' ποιήσίοσ γε τω βίεσ τὴν μηχανὴν ἔχων. ἐῤῥ'
 δείκνυον δέ οἱ νεοτεχεῖσ μέχεσ ἐπ' ἐμοῦ δ' ἄν
 χωρον, ἐν ᾧ κατίζωντων ἐπέων τὴν ἐπίδειξιν
 ἐπίωσ. καὶ κάρτα ἐσέβοντο δ' ἄν τόπον, ἐν ᾧ καὶ
 αἰγείροσ ἐπεφύκει, ἦν ἐκείνοι ἔφασαν, ἀφ' οὔ ὁ
μελησ

Β Ι Ο Σ

μελησθλήνῃς ἦλθεν αὐτοῖς πεφύκεναι. χρόνῳ
 δὲ προϊόντος ἀπόρως κείμενος ἔ μόνις τὴν
 τροφὴν ἔχων ἐπενοήθη εἰς τὴν κύμῳ ἀπκείσθαι
 ὅτι βέλπιον πρῆξει. μέλλων δὲ πορεύεσθαι τὰ
 δε τὰ ἔπεα λέγει.

αἴψα πόδες με φέροιεν ἐς αἰθίων πόλιν ἀνδρῶν
 τῶν ᾧ καὶ θυμὸς πρόφρων ἔ μῆτις ἀείση.

Ἀπὸ δὲ τῆς νέας τείχεος περὶ οὐρανὸς, ἀπὶ κέ
 το εἰς τὴν κύμῳ δὲ λαείσθη τὴν περιάντων
 σάμνος. ἦν ᾧ οὕτως αὐτῷ δὲ πρῶτον. καὶ
 ὡς κυμαῖοι λέγειοι, τῷ φύγῃς βασιλῆϊ μίλη
 τῷ γρηθίω δεκέντων πενθερῶν αὐτοῖ ποιεῖ ἔ
 ἐπίγραμμα τόδε, εἴ ἐτι καὶ νῦν ἰσθὶ σήλης
 το μνήματος τῷ γρηθίω ἐπιγράψαι.

χελκῆ πρῆθινοσ ἐμὶ μίλησ Ἄ ἠσ ἰσθήματι κεῖμαι
 ἐσ τ' ἀνὸσ ὄρω τε ρῆσοι, ἠ δὲ λένδρεα μακρὰ θεθήλοσ
 ἠελίόσ γ' αὐτῶν λάμποι λαμπρὰ τε σελήνη.
 αὐτοῖ τῆσ μερῶσσ πολυκλαύτω ἰσθὶ τῷ μῶφ.

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

ἀγγελέω παριούσι μίθῃσ' ὅτι τῆσδε τέθραπται·

κατίζων δὲ ἐν ταῖς λέχαις τῶν γερόντων
ἐν τῇ κύμῃ ὁ μέλισσιγλῆσ' τὰ ἔπεα τὰ πεπονη
μενῆα αὐτῷ ἔπεσείκνυτο, καὶ ἐν τοῖς λόγῃσι ἕτερ
πε ὄσ' ἀκούοντας, καὶ αὐτῷ θαυμάσια καθήκ
κεισαν, γνοὺς δὲ ὅτι ἀποδέχονται αὐτοὶ τὴν
πίησιν οἱ κυμαῖοι, καὶ εἰς σωθήσειαν ἔλκων ὄσ'
ἀκούοντας, λόγῃσι πρὸς αὐτοῖς τοιούσδε προ
σίνεγμε λέγῃν, ὡς εἰ θέλοιεν αὐτῶν δημοσίη φρέ
φειν, ἐπικλεεσάτιω αὐτῶν τὴν πόλιν ποιήσει.
τοῖσ' ἡ ἀκούοισ' ἐσλομενῆοισ' τε ἦν ὄσ'τ' καὶ αὐρί
πῆνεον, ἐλθόντα ἰδί τὴν βελῆν δεηθῆναι τῶν
εσλομέτων, ὅ αὐτοὶ ἔφαθον συμπρέξεν. ὁ δὲ
ἐπίθρο αὐτοῖς, ὅ βελῆσ' συλλεγομενῆσ' ἐλ
θῶν ἰδί β' βελεῖον, ἐδεῖτο τοῖ ἰδί τῇ τιμῇ ταύ
τῃ καθεσῶρσ', ἀπαγαγεῖν αὐτῶν ἰδί τὴν βου
λήν, ὁ δὲ ἔπεσείξατό τε, καὶ ἰδί κειρὸς ἦν ἀπή
γαγε. κατασῶσδε ὁ μέλισσιγλῆσ' ἔλεξε πῶδ' ἔλ

Ψοφῆς ἐν λόγῳ, ὃν ἐν ταῖς λέξαις ἐλέλυ.
 ὡς ᾗ εἰ περὶ ζελευὸν ἐκάθηρ οἱ ᾗ ἐβλαύοντο ὅτι
 χρεὼν εἶη ἀρκεῖν αὐτῷ. προσυμμένον ᾗ τῷ
 ἀπάγοντος αὐτῶν, ἢ ἄλλων ὅσοι τῷ βλαύτων ἐν
 ταῖς λέξαις ἐπήκοοι ἐγένοντο τῷ βλαύτων ἐνα
 λέπτῳ ἐναντιωθῆναι τῇ χεῖρὶ αὐτοῦ, ἄλλα τε
 πρὸς λέγοντα, καὶ ὡς εἰ τὸ ὄμηρος δόξει φέφην
 αὐτοῖς ὁμιλον πολλόν τε καὶ ἀχεῖον ἕξασιν. ἐν
 τευθεν ᾗ καὶ τὸ ὄνομα ὄμηρος ἐπεκράτησε τῷ με
 λησιγενεῖ ἀπὸ τῆς συμφορῆς, οἱ γὰρ κυμαῖοι τὸ τυ
 φλοῖς ὄμηρος λέγουσιν. ὡς τε πρότερον ὀνομαζο
 μένος αὐτῷ μελησιγενέος τῷ γενέσθαι τὸ ὄνομα ὄμη
 ρος. ἢ οἱ ξένοι δὴνεγκαν. ὅτε μνήμῳ αὐτῷ ἐπι
 οῦν. ἐτελεύτα δ' ἐν ὀ λόγῳ τῷ ἀρχοντι μὴ
 φέφην ἐν ὄμηρον. ἐδόξε δὲ πως τῇ ἄλλῃ βλαῖ. ἐ
 πελευὸν ᾗ ὁ ἐπιστάτης ἢ πρὸς ὄμῳ αὐτῷ ἀνη
 γήσατο τὸ ἐναντιωθῆναι λόγῳ τῇ χεῖρὶ αὐτῷ,
 καὶ τὰ δόξαντὰ τῇ βλαῖ. ὅ ᾗ ὡς ἠκούσιν ἐσυμφό
 ρον τε καὶ λέγει τὰ ἕτερα τάδε.

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Οἴημ' αἴση δῶκε πατήρ Ζεὺς κύμα χλεύσασα
 νήπιον αἰδέειν ἕψθ' ἰθὺν ἀσκηζὺς ἀτάχων
 ἦν πατ' ἐπύρρθευ βαλῆ δὸς ἀγέχοιο
 λαοὶ φείκωνος μάρρην ἐπιβήτορβυ ἴωωρ·
 ὁ πλότεροι μαλεροῖο πύρρσ κείνοντες ἄρρα
 αἰολίσα σμύρνω ἀλιγίτωνα ποτνιανάκτμ·
 ἦντε δ' ἀγλαὸν εἰσον ὕδωρ ἰδροῖο μέλιτος,
 ἔνθεν ἀπορρῦμα κούρρα δὸς ἀγλαὰ τέκνα
 ἠδελέτην κληῖσαι Λῖαν χθόνα πὸ πόλιν ἀνδρῶν
 οἶδ' ἀπανηνάδλω ἰδρὴν ὄπα Φημὶ αἰοιδῆν·
 ἀφάδῆν τ' μέν τε παρθῶν τις φάσεται ἄυθις
 ὄσφιν ὄνείδεσιν ἐμὸν δεμήσατο πῶτμορ.
 κῆρα δ' ἐγὼ γῆν μοι θεὸς ὦ πασε γῆνομενῶ πῆ·
 πλῆσμαι ἀκράκην φέρων τετλήοτι θυμῶ
 οὐδέ τι μοι φίλα γῆα μερῆν ἰδραῖσ ἐν ἀγίαισ·
 κύμης ὀρμαῖνοῖδ, μέγας δέ μοι θυμὸς ἐπίγει
 Λῆμον ἐς ἀλλοδαπὸν ἵεναι ὀλίγην πῆ ἔόντα·

Μετὰ οὗτ' ἀπαχλάσεται ἐκ θ' ἀκύμης ἐς

Φοκαίω

ΒΙΟΣ

Φωκαίην κομμάσιοις ἐπαρησάμενος μηδένα ποιη
 τὴν δόκιμον ἐν τῇ χώρᾳ γλέσθι, ὅτις κυμαίσις
 ἐπαίλαιε. ἀπικόμενος δὲ εἰς Φωκαίην, ἔθ
 αὐτῷ φρόσῳ ἐβίότευσεν, ἔπα ἐν Δφκνύμενος ἐν
 ταῖς λέχαις κατίζων. ἐν δὲ τῇ φωκαίῃ ἑυῖρον
 ἐν χρόνον θεοείδης τις ἦν γραμματα διδάτ
 σκων τοῦ παιῖδα, ἀνὴρ οὐ κρήγος. κατανοήτ
 σασ δὲ τὸ ὁμῆρα τὴν ποίησιν, λόγις τριούσδε
 αὐτῷ προσήνεγε, φάσ ἔριμος εἶν^{τι} θεραπείην
 καὶ φέφειν αὐτὸν ἀναλαβὼν, εἰ ἐθέλοι ἄγε περὶ
 κλεῖα εἶη αὐτῷ τῶν ἐπέων ἀναγράφασθαι, ἢ
 ἄλλα ποιῶν, πρὸς ἑωυτὸν ἀναφέρῃν αἰεὶ. ἔθ^{τι} ἡ
 ὁμῆρω ἀκούσαντι, ἔδδξε ποιητέα εἶν^{τι} ταῦτα.
 ἐν δὲ ἴσ γ' ἦν τῶν ἀναγκαίων καὶ θεραπείης. δια
 κρίβων ἡ πρὸς ἔθ^{τι} θεοείδης, ποιεῖ ἰλιάσα τὴν
 ἐλάσσω, ἧς ἡ ἀρχή.

Ἰλιον αἰείσω, καὶ σαρδανίην ἐὺπώλον.

ἴσ^{τι} πῶς πῶλλὰ πάθον, ὄθανοὶ θεράποντες ἄριστος

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

καὶ τὴν καλεσμένην Φωκαΐδα ἢ Φασιν οἱ
 Φωκαεῖς Ὀμηρον πρὸ αὐτοῖσι ποιῆσαι. ἐπεὶ δὲ
 τὴν τε Φωκαΐδα καὶ τὰλλα πάντα πρὸ τοῦ Ὀμή-
 ρου ὁ Θεοδείδης ἐγράψατο, διανοήθη ἐκ τῆς Φωκαΐ-
 δος ἀπαλλάσσειν τὴν ποιήσιν θέλων τοῦ Ὀμήρου
 ἰδιώσεως, καὶ οὐκ ἐπιμοίως ἐν ἐπιμελείᾳ εἶ-
 χε τὸν Ὀμηρον. ὁ δὲ λέγει αὐτῷ τὰ ἔπειτα τάδε.

Θεοδείδης θνητοῖσι ἀνώϊστων πολέων πρὸ
 οὐλοῦ ἀφασότερον πέλεται νόον ἀνθρώποισιν.

Ὁ μὲν δὲ Θεοδείδης ἐκ τῆς Φωκαΐδος ἀπηλλά-
 γη ἐστὶ τὴν χίον. καὶ διδάσκαλιν κατεσκύασα-
 το, καὶ τὰ ἔπειτα ἐπιλεικνύμενος ὡς ἐφουρῆ ἔοντα,
 ἔπαινον τε πολλὸν εἶχε, καὶ ὠφελείην. ὁ δὲ Ὀμη-
 ρος, πάλιν τὸν αὐτὸν τρόπον διητᾶτο ἐν τῇ Φω-
 καίᾳ, ἀπὸ τῆς ποιήσεως τὴν βιοτήν ἔχων. χροῖον
 ὃ οὐ πολλῷ μετέπειτα ἀνθρώπων χῆροι ἔμπειροι ἀ-
 πίκοντο ἐς τὴν Φωκαΐδα. ἀκούσαντες δὲ τῶν
 ἑπέων τῆς Ὀμήρου, ἀπρότερον ἀκηκόεσαν πολλὰ
 κίς ἐν

Β Ι Ο Σ

κισ ἐν τῇ χίῳ τῷ θεοείδω, ὁ Ζήγγελλον ὅτι ἐν
 τῇ χίῳ πρὸς ἐπιλεκνύμωσ τὰ ἔπειτα ταῦτα
 γραμμάτων διδάσκαλος κάρτα πολλὸν ἔχει.
 ὁ δὲ ὄμηρος κατενόησεν, ὅτι θεοείδης ἀνέειπεν
 καὶ παντὶ θυμῷ ἐσπούδαζεν εἰς τὴν χίον ἀδικέ
 σθαι. κατεβάς δὲ ἰδίῳ ἐν λιμερῖα, εἰς μὲν τὴν
 χίον οὐ καταλαμβάνει οὐδὲν πλοῖον πλείον.
 εἰς δὲ τὴν ἐρυθραίαν τινὲς ἰδίῳ ξύλοσ παρεσκευά
 ζοντο πλεῖν. καλῶσ δὲ εἶχε τῷ ὀμήρωσ
 ἐρυθραίης ἐν πλοῦν ποιήσασθαι, καὶ προσελθὼν
 ἔρχετο παρὰ τῶν ναυτέων δέξασθαι αὐτὸν σύμ
 πλων. πολλὰ τε προσερχγὰ λέγων, ὅισ σφέ
 ας ἔμελλε πείσειν. τοῖς δὲ ἔδξε δέξασθαι αὐ
 τόν, καὶ ἐκέλευον ἐσβαίνειν εἰς τὸ πλοῖον. ὁ
 δὲ ὄμηρος πολλὰ ἐπαινέσας αὐτοῦ ἐσέ-

βη. καὶ ἐπεὶ ἔρξο, λέγει τὰ

ἔπειτα ταῦτα.

Κλυθὶ ποσειδάων μέγα λωθένεσ ἐννοσίγαιε.

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

θυρυχόρου μέλεων ἠλέξανθου ἐλικῶνος.
 Λός δ' ὄρον καλὸν κ' ἀπήμενα νόσον ἰλέδακε
 ναύταις, οἱ νῆος πομπῇ ἠλ' ἀρχοὶ ἕασιν
 Λός δ' ἐς ἑσπέρειαν ὑψικρέμνοιο μίμαντος,
 αἰδῶν μ' ἐλθόντα εἰροτῶν ὀσίων γεκυρῆσαι.
 φῶτά τε πειρίμω ὅς ἐμόν νοόν ἠπεροπέυσας
 ὀδύσατο ζῆνα ξένιον ξενίην τε φαπέζω,

Ἐπὶ δὲ ἀπίκοντο δὴ πλοήσαντες εἰς τὴν ἔ-
 ρυθραίην, τότε ὄμηρος τὴν αὐλῶν ἦν ἔφ' ἑλπίφ
 ἐποίησεν. τῆ δὲ ὑστραίης, ἔχρηζε τῶν ναυτέων
 πινὰ ἠγάσασθαι αὐτῶν εἰς τὴν πόλιν. οἱ δὲ βυβ-
 πέμψαν ἕνα αὐτῶν, πορβύδημος δὲ ὄμηρος ἐ-
 πὶ ἔτυχεν τ' ἐρυθραίης ἰαχίης τ' ὀρεινῆς ἐού-
 σης, φθέγγετε τάδε ἔπειτα.

Πότνια γῆ πάντορε δότεира μελίφορος ὄλβος.
 ὡς ἄρα δὴ βῆσ μῶν φωτῶν ἔσοχος ἐτύχης
 βῆσι δὲ δύσβολος τ' ἔκρηξεν ὅς ἐχολώθησεν.

Απικόδημος δὲ εἰς τὴν πόλιν τῶν ἐρυθραίων
 ἐπερώτησε

ἐπιρώτησε πάλιν εἰς τὴν χίον πλοῦ, καὶ πινος
 προσελθόντας αὐτοῦ τῶν ἐωρακότων ἐν τῇ φω-
 καίη καὶ ἀπαθραμίνε, ἔχρηξεν αὐτῷ σινεβουρεῖν
 αὐτοῦ πλοῖον, ὅπως ἀνέις τὴν χίον διαβάη.
 ἐκ μὲν δὲ τῷ λιμενίος οὐδὲν ἦν ἀπόστολον. ἄγει
 ἢ αὐτὸν ἐνθα τῶν ἀλιέων τὰ πλοῖα ὀρμίζεταί.
 καὶ πῶς ἐντυγχάνει μέλλουσι πρὸς διαπλεῖν εἰς
 τὴν χίον, ὧν ἐδέξο προσελθῶν ὁ ἄγρον αὐτὸν αἶα
 λαβεῖν ἐν ὄμηρον. οἱ δὲ οὐδένα λόγον ποιησά-
 μνοι ἀνήγοντ. ὁ δὲ ὄμηρος φθέγγεται τάδε τά
 ἔπειτα.

Ναῦται πάντες πόροι συνεχρῆ ἐναλίγκιοι ἄτη.
 πῆρ χάσιν αἰθήρησιν βίον δόρυλον ἔχοντες.
 αἰδέϊσθε ξενίοιο δὸς σέβασ ὑψιμέδοντος
 Ληνὴν ἢ μέταπισ ξενίε δὸς, ὅς κ' ἀλίτηται.
 Ἄνα χρεῖσι ἢ αὐρῖσ, σινέβη ἐναντίεσ ἀνέμοσ
 γνομενίεσ πάλιν θρομήσσαι, καὶ εἰς ἑχρεῖον αἶα
 θραμείν, ὅθεν ἀνήγοντο. Ἐν ὄμηρον αἶα λα

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

βείν καθήκον ἰδίῃ κομματογῆς. μαθὼν ὃ ἄν
 ὅν περ παλινδρομηκότασ, ἔλεξε τάδε.

Τμᾶσ ὡ ξένοι ἔλαβεν ὁ ἄνεμος ἀντίοσ γλνόμενος
 ἀλλ' ἔτι θι νῦν με δέξασθε, κ' ὁ πλοῦσ ὑμῖν ἔσαε

Οἱ δὲ ἀλιεῖσ ἐν μεταμελείῃ γλνόμενοι ὅτι
 οὐ πρότερον ἐδέξασθρ, εἰπὼντες ὅτι οὐ καταλιμ

πάνασιν ἢν ἐθέλοι συμ πλεῖν ἐκέλευον ἐσβάνῃμ.
 θ' οὕτωσ ἀναλαβόντες ἀυθὶν ἀνέχθησαν, καὶ ἴ-

χασιν ἐπ' αὐτ'. οἱ μὲν δὲ ἀλιεῖσ πρὸσ ἔργον ἐτά-

πησαν. ὃ ὄμηροσ τὴν νύκτα πρὸσ αἰγαλοῦ κα-

τέμνε. τὴν δὲ ἡμέραν πορβόμενος, κ' πλαιώ-

μενος, ἀπίκτω εἰσθ' χωρίον, ὃ πῖτυσ καλεῖ-

ται. καὶ ταῦθα ἀυθὶ ἀναπαυομένῳ τὴν νύκτα
 ἐπιπίπῃ καρπὸσ τ' πῖτυσ. ὅσ δὲ μετεξέτεροσ

σρόβιλον, οἱ δὲ κῶνον καλέσασιν. ὃ δὲ ὄμηροσ
 φθέγγεται τὰ ἔπη τάδε.

Ἀλλ' ἴσσοσ σου πεύκη ἀμείνονα καρπὸν ἴκασιν
 ἴσθρ ἐν κορυφῇσι πολυπύχρ ἠνεμοέσσω

ἐνθα

ἔνθα σίδηρος ἄρκος ἐπιχρονίοισι βροτοῖσιν
 ἔσεται εὐτ' ἀνμιν κερσίνιοι ἀνδρῶν ἔχουσι.

Τὰ δὲ κερσίνια τοῦτον ἐν χρόνον κτίσειν οἱ κο
 μάοι πρῆσθον ἀζονρ πρὸς τῆ ἰδμκ πίνετα αὐ
 τόθι σίδηρος, ἐν τεῦθεν ἀνασάσ ὄμηρος, ἐπορεύε
 το κατὰ φρονὴν τινα αὐγῶν νεμομενῶν. ὡς ὅτ
 λάκτεον ἀνδρῶν οἱ κύνθῳ, ἀνέκραγεν. ὁ δὲ γλαῦ
 κοσ ὡς ἤκασε τ' φωνῆς (ἦν γὰρ αὐτ' ὄνομα τῶν νέ
 μοντι τὰς αἰτας) ἐπέδραμν ὄφαλέως. τὰς τε
 κύνασ ἀνεκαλεῖρ, καὶ ἀπεσώθησεν ἀπὸ τ' ὀμηρῶ.
 ἔπειτα πάλιν δὲ χρόνον ἐν θωμάτη ἦν, ὄκος τυ
 φλὸς ὦν, μόνος ἀπίκοιτο ἐς θιούταις χώρῃς.
 καὶ ὁπιθέλων, προσελαθὼν τέμιν ἰσόρειν ὅς τις
 τε ἦν, ἐπὶ πίνι σρόπῳ ἀπίκοιτο ἐς τόποις αἰο
 κήταις, καὶ ἀσιβέα χωρία καὶ πίνθῳ κεχρη
 μέθῳ εἶη. ὁ δὲ ὀμηρῶ αὐτῶν πᾶσαρ τὴν
 ἐσούτων πάθω καταλεγόμεθῳ. εἰς οἰκτηρ
 προηγῶ, ἦν γὰρ ὡς εἰκεν οὐδ' ἀγνώμων ὁ

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Γλαῦκος. αἰαλαβῶν ἢ αὐδὲν ἀνήγαθν ἰδίθ' ἔν
 σκαμόν. πῶρ ἢ ἀνακαύσας, δεῖ πνον πῆρασκυά
 ρει. καὶ πῆραθίς λειπνείν ἐκέλευεν ὁ γλαῦκος.
 τῶν δὲ κονδῶν μὴ ἐοδιόντων ἐύλακτούντων λει
 πνοῦντά καθάπερ εἰώθεσαν, λέγει πρὸς τὸν γλαῦ
 κον ὁμηρος τὰ ἔπειτα τάδε.

Γλαῦκέ πεπῶν ἐπιπῶν δ' ἔπειτα δ' ἐνὶ φρεσὶ θήσω.
 πρῶτον μὲν κυσὶ δεῖ πνον ἐπ' αὐλείησι θύρησι
 ἰδύναε. ὡς ἔπειτα ἀμεινον, ὃ γὰρ κ' πρῶτον ἀκούει
 ἀνδρὸς ἐπεχομενός. ἐπὶ ἔρκεα θηρὸς ἰόντας.

ταῦτα ἀκούσας ὁ γλαῦκος, ἦδη τῆ πῆρανέ
 σει. ἐν θούμα πείχεν αὐτόν. ἀπῆσαντες ἢ
 δὲ λόγῳ ἐισιῶντ' ἀπηχομενός ἢ ὁμηρος τὴν τῆ
 πλάνην τὴν ἐνωτ', ὅ τ' ἀσ πόλις ἀς ἐσαπίκοι
 τῶ, ἐκ πλῆκτος ἦν ὁ γλαῦκος ἀκούων. καὶ τότε
 μὲν ἐπεὶ ὥρη κοίτη ἦν, ἀνεπαύσθη. τῆ δ' ὕπτι
 ρακὴ δεινοθήκη ὁ γλαῦκος πρὸς τὸν δευότῳ πῶ
 ρθῆναι σημαίνων τὰ πρὸς ὁμηρος. ἐπιτέλει

Λέ σῶ

ΒΙΟΣ

Δὲ σὺ σπυρδύλῳ νέμειν τὰς αἴγας, ἐν ὄμηρον
 καταλείπει ἐνδὸν εἰσὼν πρὸς αὐτὸν, ὅτι ὄξυτα
 χέων πορεύσομαι, καταβάς ἕως βολιασόν (ἐστὶ
 ἢ πλοκίον τῆ χειρὸς βούρου.) ἢ συγγενόμενος τῷ
 δεωότη, ἀπῆετο ἑπὲρ ὀμήρου πᾶσαν τὴν ἀλή
 θειαν, περὶ τε αὐτῆ τῆ ἀφιξίως ἐν θαύματι ποι
 εύματος, ἠρώτεέ τε, ὅτι χεὶρ ποιέειν πρὸς αὐτοί.
 ὁ δὲ ὀλίγα μὲν προσέθετο τῆ λόγῳ, κατεγίνωσκε
 δὲ τῆ γλαύκος. ὡς ἀφονοσ ἐόντος, καὶ τὸν ἀναπή
 ρος δεχομένους καὶ τρέφοντος· ἐκέλευσε ἢ ὅμως
 ἐν ξείνον ἀγειν πρὸς ἑαυτὸν. ἐλθὼν ἢ πρὸς ἐν ὄ
 μηρον, δηγήσατο ταῦτα ὀγλαῦκος καὶ ἐκέλευ
 σε πορεύεσθαι ταῦτον. οὕτω γὰρ ἔνυ πρῆξεν. ὁ ἢ ὄμη
 ρος ἠθέλε πορεύεσθαι ἀναλαβὼν ἐν αὐτὸν ὀγλαῦ
 κος, ἠγάπε πρὸς ἐν δεωότη. ὄξυ λόγῳ ἢ ἰώρη
 τῷ ὀμήρῳ ὁ χῆος εὐεῖσκα ἐόντα δεξιὸν, καὶ πολ
 λῶν ἔλπειρον, ἔπειθε τε αὐτὸν μένῃν, ἢ τῆ παλι
 ῶν ἐπιμέλειαν ποιέειν. ἦθον γὰρ τῷ χίρ πᾶ

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

δεσ εν ηλικίῃ. ἄλλοις ἔν' αὐτοῖς πῆρα τῆσσι παρ-
 θεύειν. ὃ ᾗ ἐπῆσσε ταῦτα. ἢ ἄν κέρκοπας ἢ βα-
 ραχομυομαχίαν. ἢ ἐπικιχλίδας, καὶ τ' ἄλλα
 πάντα ὅσα παύγνι' ὄσιν ὁμῆρος ἐνταῦθα ἐποίη-
 σε πῆρα τοῖς χίω ἐνβολισῶ. ὡς τε ἢ ἐν τῇ πόλει
 πειθόηρος ἦδη ἐγένετο. ἐν τῇ ποιήσει. ἢ ὁ μὲν θε-
 σορίθης ὡς τάχιστα ἐπύθετο αὐτὸν πῆρόντα ὡς
 τοξοπέλων ἐκ Φιχίς. χρόνος ᾗ προϊόντος, δε-
 θεὶς τ' χίος προεῦσαι αὐτὸν εἰς τὴν χίον ἀπίκτο
 εἰς τὴν πόλιν ἢ διασκαλεῖον κατασκευασά-
 μνος ἐδίδασκε παῖδας τὰ ἔπεα. ἢ κάρτα δε-
 ξιὸς ἐδόκεεν εἶν' τοῖς χίωις ἢ πολλοὶ θουμασά-
 αὐτὸν καθέσκησαν, συλλεξάμενος ᾗ εἶον ἰκανόν
 γυναικὰ ἐτήμεν, ὃς ἦσ' αὐτοῖς θυγατέρες δύο ἐγένον-
 το ἢ ἢ μὲν αὐτὸν ἀγαμος ἐτελεύτησε, τὴν ᾗ σιω-
 κισεν αὐτοῖς χίω. ἐπιχέρησας ᾗ τῇ ποιήσει, ἀπέ-
 δωκε χάριν, ἢν εἶχε. πρῶτον μὲν μέντοι τοῖς ἰθα-
 κησίω ἐν τῇ ὀδυσείᾳ, ὅτι μιν κάμνοντα ἄν' ὄφ-
θαλμοῖς

θαλμοῖς ἐν ἰθάκῃ ἐνοσκήθην ἐκτενωδῶ, ἑὺνομα
 αὐτῷ ἐν ῥήμοσσι εἰς τὴν ποιήσιν. ὀδυασέωσ τε ἐ-
 τῶρον φᾶς εἶν^{τι} ποιήσασ ὀδυασέα ὡς εἰς ζοῖν ἐ-
 πλεε, μὲν τοι ἐπιζέτω εἰς οἶκον εἶν τι ἰθακῆ
 σίων ἀρίστω, ἡ δικαιοτάτῳ. πολλαχῆ ἢ ἡ ἄλ-
 λη τῷ ποιήσεωσ τιμῶν αὐτῶν, τὴν ἀθηνᾶν ὁπότε
 εἰς λόγον τινι καθίσταται τῷ μὲν τοι εἰκίην
 ποιεῖ· ἀπέδωκε δὲ καὶ Φημίῳ τῷ ἑαυτοῦ διδασ-
 σκάλῳ Ἰσοφείᾳ, καὶ διδασκαλεῖα ἐν τῇ ὀδυασ-
 σίᾳ, μάλιστα ἐν τοῖς δευτέροις ἐπέσι.

Κῆρεξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν πρὶς καλλέ' ἔθηκε
 Φημίῳ, ὅσ τε πολλὸν ἐκάνυτο πάντα ἀείδων.

καὶ πάλιν.

αὐτὰρ ὁ Φορμίζων αἰεβᾶλλοσ καλὸν ἀείδειν.

Μέμνηται δὲ καὶ τοῦ ναυκλῆσ· μὴ οὐ ἐκπε-
 ελέωθον σεν, κῆεῖσε πόλιόσ τε πολλὰσ, ἡ χῶ-
 ρασ. ὧ ὄνομα ἦν μὲν τῆσ, ἐν τοῖσ

ἐπέσι τοῖσ δε.

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Μεγ' ἔστις ἀρχιάλοιο δαΐφρονος ἔνχόμοιαι εἶναι
 ἦός ἀτὰρ ταφίοισι φιληρέτμοισιν ἀνάσσω.
 Ἀπέστωκε ἢ χάριν καὶ τύχῳ θεῶ σκυτεῖ, ὃς ἐδέ
 ξαρ' αὖτις ἐν θεῶ νέῳ τείχεϊ προσελθόντα πρὸς δ'
 σκητεῖον, ἐν τοῖς ἔπεσι καταζεύξας ἐν τῇ ἰλιάδῃ
 τοῖς δε.

Αἴας δ' ἔγγυθεν ἦλθε φέρονσάκος ἠΰτε πύργῳ
 χάλκεον, ἐπ' ἀβόφον. ὃοι τύχιος κάμε τεύχων
 σκυρτόμων ὃχ' αἰετοσϋλη ἐνὶ οἰκίᾳ ναίων.

Ἀπὸ τῆς ποιήσεως ταύτης βυδδκιμεί ὁμηρος
 περιέτε τὴν ἰωνίαν, καὶ ἐς τὴν ἐλλάδα ἦδη πᾶσι
 αὐτῷ λόγῳ ἀναφέρει τ. οἰκέων ἢ ἐν τῇ χίῳ, οἰ
 βυδδκιμέων πᾶσι τὴν ποιήσιν ἀπικεομμένων πολ
 λῶν, βυβουλλυον οἰ ἐν τῷ γράνοντες αὐτῶ ἐς
 τὴν ἐλλάδα ἀπικέων. ὃ δὲ προσεδέξατο εἰν λό
 γον. καὶ κάρτα ἐπεθύμει ἀποδημῆσαι, κατανοή
 σας ἢ ὅτι ἐσ μὲν ἄρως πολλαὶ καὶ μεγάλα εἶεν
 βυλογοῖα περιημερῆαι, ἐς ἢ τὰς ἀθήνας ὄν, ἐμπε
 ρεῖ ἐς τὴν ποιήσιν, ἐσ μὲν ἰλιάδα τὴν μεγάλῳ ἐρε

Χθέα μεγαλύνων ἐν νέων καταλόγῳ τὰ ἑπατὰ δὲ
 Δῆμον ἔρεχθῆος μεγαλήτορος, ὄν ποτ' ἀθήνη
 θρέψε δῖος θυγάτηρ, τέκε δὲ ζείδωρος ἄρσρα.

Καὶ ὅν στρατηγῶν αὐτῶν μνησθεῖα, ὡς πάν-
 των ἔιη ἄειδος τάξε πρὸν στρατὸν καὶ ἰπποδάμοις,
 ἐν τοῖσδε θεῖσι ἔπεισιν εἶπε.

Τῶν αὖθ' ἠγεμόνδεν υἱὸς πετεῶδο μνησθεῖς
 ἔφθ' ἂν οὐπὼ τις ὁμοῖσ' ἐπιχρόνιος γένητ' ἀνὴρ
 κοσμήσοι ἰπποδάμοι τε, καὶ ἀνέρας ἀπειδωτάς.
 Αἴαντα δ' ὅν τελαμῶνος, κησαλαμίνισ' ἐν νε-
 ῶν καταλόγῳ ἔταξε πρὸς ἀθηναίους λέξεν τάδε
 Αἴας δ' ἐκ σαλαμῖνος, ἄγλην θυοκαίδε κα νῆας
 εἴσε δ' ἄγρην ἰν' ἀθηναίων ἴσκαντο φάλαγγες.

Εἰς δὲ τὴν ὀδυσσεῖν τάδε ἐποίησεν, ὡς ἀθηναῖ-
 ἰς λόγος ἐλθοῦσα ἔφθ' ὀδυσσεῖ ἐς τὴν ἀθηναίωσιν
 πόλιν ἀπίκτο, πηδῶσα ταίτιω τῶν ἄλλωσιν
 ποταμῶν μάλιστα.

Ἰκετο δ' εἰς μαρσῶνα, καὶ θύρου χόρτος ἐς ἀθήνας

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

Δυνέειρε χθῆος πυκινὸν δόμον.

Εμπόισαο ἢ ἐς τὴν ποιήσιν ταῦτα, καὶ πῶσα
 σκυθασάμνος, ἐς ἐλλάδα ἐσλόμνος ποιείωθι
 ἐν πλοῦν προσίχει τῆ σάμω ἔτυχον λέ οἱ ἐκεῖ
 σε ἐν τότε καιρὸν ἄζοντες ἐορτῆν ἀπατεύεια.
 καὶ πσ τ σαμίων ἰδῶν ἐν ὄμηρον ἀπιμενον,
 πρότερον ἀνδρ ἐπισάμνος ἐν χίω ἐλθὼν ἐς πῶ
 φάτορας δηγήσαρ, ἐν ἐπαίνω μεγάλω ποιεύ-
 μνος αὐτόν. οἱ λέ φάτορδ ἐκέλευον ἄγειν αὐ-
 τόν. ὁ λέ ἐντυχὼν τῶ ὀμήρω ἔλεξεν. ὦ ξένε ἀ-
 πατεύεια ἀγούσης τ' πόλιος, καλοῦσι σε οἱ φά-
 τωρες οἱ ἡμέτεροι σμωορτάσονται. ὃ ἢ ὄμηρος ἔ-
 φη ταῦτα ποιήσιν. εἰ κεί μετὰ τ' καλέσαντος.
 πορθόμνος ἢ ἐγχείμ πῆτη γωαιξι κερσοφόφ
 θυούσαις ἐν τῆ ξιόλω. ἢ λέ ἰέρφα εἶπε πρὸς αὐ-
 τὸν θυχοράναθ τῆ ὄφει. ἀνδρ ἀπ' τῶν ἰδρῶν. ὃ
 ἢ ὄμηρος ἐς θυμόντε ἔβαλε δ' ῥήσιν, εἰ κεί σὺν
 ἄζοντα. τίς τε εἶη ὁ φθιγξάμνωθ, καὶ τίνι θεῶν
 ἰδρῶ

ΒΙΟΣ

ἰδρὰ θύετ'· ὃ δ' αὐτῶρ Διηγήσατο, ὅτι γυνὴ εἶη κροῶ
 ζόφω θύσασα· ὃ δ' ἀκούσας λέγει τάδε τὰ ἔπαι.
 Κλυθί μοι βύχομεν ὦ κροζόφε, δὸς δ' ἡνωῦκα
 τήνδε νέων μῦθον, ἀνῆκα δὲ φιλότητα καὶ βύνην·
 ἢ ἄ' ἐπιτερπέω πολιοκροτάφοισι γέροντιν.

ἔων ὄρη μὲν ἀπαμβλύνεται θυμὸς δ' ἡμμοινᾶ

Ἐπεὶ δὲ ἦλθεν εἰς τὴν φῆξιω, καὶ τοιοῖκος
 ἔνθα δὲ ἐλαίνωτο ὑπὲρ ὄνυλον ἔση· οἱ μὲν λέ-
 γουσι κακομενὸς πυρὸς ἐν τῶρ οἴκῳ οἱ δὲ φασὶ τό-
 τε ἔκκαῦσαι σφᾶς, ἐπειδὴ Ὀμηρος τὰ ἔπαι
 εἶπερ.

Ἄνδρὸς μὲν σέφανος παῖδες, πύργου δ' πόλιος
 ἴπποι δ' ἐν πεδίῳ κόσμος· νῆες δὲ θαλάσσης·
 χεῖματα δ' ἀνξί οἶκον ἀτὰρ γεραροὶ βασιλῆες
 ἤμμοι ἐν ἀγρῇ κόσμος τ' ἄλλοισιν ὀρέσθαι,
 αἰθομενὸς δὲ πυρὸς γεραρώτερος οἶκος ἰδέσθαι.

Εἰσελθὼν δὲ κατακλιθεὶς, ἐλαίνωντο μετ'
 τὰ τῶν φρατόρων· καὶ αὐτῶν ἐτίμων, καὶ ἐν

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

θούμα πείχον· καὶ τότε μὲν τὴν κοίτιω αὐτοὶ
 ἐπιήθητο ὄμηρος· τῆ δ' εἰθεύειον ἀπ' πορβύομε
 νον ἰδόντες κεραμέες τινές, κάμινον ἐγμάοντες
 κέραμους λεπτῶν, προσεκαλέσαντο αὐτόν· περ
 πυσμεῖνοι ὅτι σφός ἐϊν, κῆ ἐκέλευόν σφιν αἰεί
 σαι, φάμμοι δώσθην αὐτοῖς τὸ κέραμου, ἅ ὅτι ἄν
 ἄλλο ἔχωσιν· ὁ δὲ ὄμηρος αἰεῖλει αὐτοῖς τὰ ἔ
 πεα τάδε, ἃ καλεῖται κάμινος·

Εἰ μὲν δώσετε μισθόν, αἰείσω ὧ κέραμῆες·
 δεῦ' ἄγ' ἀθλωαῖν, κῆ σπείρεχε χεῖρα καμίνου
 εὐ δὲ μελανθεῖεν κότυλοι· κ' πάντα μάλ' ἰρά·
 φυχθῆναι τε καλῶς, καὶ τιμῆς ὄνον ἀρέσσαι·
 πρῶτ' ἄ μὲν εἰν ἀγρῆ πολεύμματα, πρῶτ' ἄ δ' ἀγ
 γήαις,

πρῶτ' ἄ δὲ κερδῆναι· ἡμῖν δ' ἄ ὥσ σφι νοῦσαι
 ἡν δ' ἐπ' αὐαιδείην φρεθέντες φεύθῃ ἄρησθε,
 συμαλέω δ' ἔπειτα καμίνω δηλητῆρας·
 σύν τ' ἴδ' ὁμῶς μάρμαρον τε τ' ἄσβρον, ἡλέγ'
 ἔβακτον

ὁμοῖα μόνῳ ὅς τῃ ἢ τέχνῃ πρᾶξά κακὰ ποιεῖται
 πείθε πυρᾶθσαν Ἐ δώματα, σὺν δὲ κάμινος
 πᾶσα κοκκιδίη κδραμενίων μετὰ κωκυσάντων.
 ὡς γνάθος ἰππεῖν βρύκει, βρύκοι δὲ κάμινος
 πάντ' ἐντοσ' αὐτ' κδραμῆία λεπτὰ πριουθε
 σκυρο, δὲ κελίε θυάτηρ πολυφάρμακεκίς κη.
 ἄγρια φάρμακα βάλλε, κάκω, δ' αὐδὸς τε,
 καὶ ἔργα.

σκυρο δὲ καὶ χείρων ἀγέτω πολέας κενταύρους
 οἷθ' ἡρακλείδης χείρας φύρη, οἷτ' ἀπόλοντο
 τύπτοιεν τάδε ἔργα κακῶς τύπτοι δὲ κάμινον
 αὐτοὶ δ' οἰμώξοντασ ὀρώατο ἔργα πονηρά.

γνήσω δ' ὀρώων αὐτῶν κακοδαίμονα τέχνιω
 ὅδ' ἔχ' ὑπεκύψει ποδὲ ταῦτα πᾶν δ' πρόσωπην
 φλεχθεῖν ὡς πάντες ἐπίσαντ' αἷσιμα ρέζειν

Παραχημάζων δὲ ἐν τῇ σάμῳ ταῖσ νομη-
 νίας προς πορθυόμηνος πρὸσ τὰς οἰκείας τὰς
 θυλαμονεσάτας· ἐλάμβανέ πᾶείδων τὰ ἔπα
 τάδε, ἃ καλεῖται εἰρεσιώνη. ὡδὴ γρην ἢ αὐδ' Ἐ

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

σύμπαρῆσαν αἰεὶ τῶν παίδων πινὲς τῶν ἐγχύ-
 είων.

Δῶμα προσίξαπόμειθε' ἀνδρὸς μέγα δυναμέ-
 νοιο

ὃς μέγα μὲν δῶα τημέτα ἢ βρέμεθ' ὀλβιος αἰεὶ·
 αὐτὰρ ἀνακλίνεθε θύραι. πλοῦρος ἦ εἴσειο
 πολλὸς σὺν πλούτῳ ἢ κηδύφροσύνη τεθληγὰ·
 εἰρήνη τ' ἀγαθὴ, ὅθ' αὖτ' ἄγγεα μεσὰ μὲν εἶη.

κρηβαίη δ' αἰεὶ κατὰ καρδὸν ποῦ ἔρπονι μάζα·
 τῷ παλῶσ' ἢ γυνὴ κατὰ διφάδα βήσει τ' ὑμμίμ-
 ημίονοι δ' ἄξει κραταί ποδες εἰς τόδε Δῶμα·
 αὐτὴ δ' ὑφανίνοι ἰσὸν ἐπε' ἠλέκτρον θεβαῦγα·
 νεῦμαί σοι νεῦμαι ἐνιαύσιος, ὡς τε χελιδόν·

ἔσκη' ἐν προθύροισι, κἢ εἰ μὲν ριδῶσῃσ', εἰ δὲ μὴ
 οὐχ' ἐσῆξομεθ', οὐ γὰρ βύοικῆστυν τε ἐνοάδ' ἠλομεθ'

Ἡδερ δὲ τὰδε ἐν τῇ σάμῳ, ἔπι πολὺν χρό-
 νον ἔπὸ τῶν παίδων, ὅτε ἀχείροισιν ἐν τῇ ἑορτῇ

τῷ ἀπόλλωνος· ἀρχομένη δὲ τοῦ ἔαρος, ἐπε-
 χίρησε πλεῖν Ὀμηρος εἰς τὰς ἀθήνας ἐκ τῆς σά-

ΒΙΟΣ

μισθῶν ἀναχθεῖς μετὰ πινῶν ἐγχεύειν ἀπὸ
 χηεῖς τὴν ἴον, Ἐὐρμίδης ποσὸν οὐ κατὰ πόλιν
 ἄλλ' ἐπ' ἀκτῆς. συνέβη δὲ τῷ ὁμήρῳ κατὰ
 πολὺ πᾶρξασθαι μαλακῶς ἔχειν. ἐκβὰς ἕξ
 τοῦ πλοῖος, ἐκοιμᾶτο ὡς ἔβη κοματωγῆς ἀδυνα-
 τως ἔχων. πλείους δὲ ἡμέρας ὀρμούντων αὐτῶν
 δ' ἀπλοῖν καταβαίνοντες αἰεὶ πινούτων ἐκ
 τοῦ πλοῖος ἀπεχόλαζον πρὸς τῷ ὁμήρῳ, καὶ
 ἐν θυμῷ ματαίχον ἀυθὶν ἀκούοντες αὐτῶν, τῶν δὲ
 ναυτέων, καὶ τῶν ἐκ τῆς πόλεως πινῶν ἡμένων πα-
 ρὰ τῷ ὁμήρῳ κατέπλωσαν παῖδες ἀλιῆες ὄν-
 τόπων, καὶ ἐκβάντες, ἐκ τοῦ ἀκατίσ προσελθόν-
 τες αὐτοῖς, τὰ δὲ εἶπον. ἄγε τῶ ξυνοί ἐπα-
 κούσατε ἡμέων ἂν ἄρα δύνηθε διαγνώσαι, ἄσ'
 ἀνὸς μῖν εἶπα μῦθον. καί τις τῶν παρεόντων ἐκέ-
 λθε λέγειν. οἱ δὲ εἶπαν. ἡμεῖς ἄσ' αἰλομῶν,
 κατελίπομῶν. ἄ δὲ μὴ εἰλομῶν, φέρομῶν. οἱ δὲ
 φασιν μέτρῳ εἰπεῖν αὐτοῖς, ἄσ' ἔλομεν.

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

λιπόμεδα. ἂν ὄυχ' ἔλομαι, φερόμεδα. οὐδὲν
 ναμείων δὲ τῶν πρεόντων γινῶμαι τὰ ρηθέντα,
 σηκίσκεν οἱ παῖδες ὅτι ἀλιεύοντες, οὐδὲν ἐ-
 δῶαντο εἰεῖν. καθήμενοι δὲ ἐν γῆ ἐφορείζοντο.
 Ἐὖ σοις μὲν ἔλαβον τῶν φθέρων, κατέλιπον. ὅ-
 σοις δὲ μὴ ἐλύσαν, ἐν οἴκῳ ἀπεφέρον. ὁ δὲ ὅ-
 μηρος ἀκούσας ταῦτα, ἔλεξε τὰ ἔπειτα τάδε.
 Τοίων γὰρ πατέρων ἔξ ἅματος ἐκχεύατε,
 οὔτε βαθυκλήρων, οὔτ' ἄσπετα μῆλα νεμόντων

Εκ δὲ τ' ἀσπείρας ταύτης βυβλίον ὁμηροῦ
 τελευτήσαι ἐν ἴφ, οὐ πρὶ ἀδ' μὴ γινῶμαι δ' πρὶ ἀ
 τῶν παίδων ρηθὲν ὡς οἰονταί πινυ, ἀλλὰ τῆ
 μαλακίῃ. τελευτήσας δὲ ἐν τῆ ἴφ αὐτοῦ ἐπ'
 ἀκτ' ἐτάφη ὥστε τῶν συμπλεόντων ἢ τῶν πρ
 λιτέων, ὅσοι ἐν διαλογῇ ἐγένοντο αὐτῷ, καὶ δ'
 ἐλεγχίον τόδε ἐπέγραψαν ἰήτα ὑπερον χρόνῳ
 πολλῷ, ὡς ἠδὴ ἦτε ποίησας ἔξεπεπῆώκεε, καὶ
 ἔδαυμάζω ἕως πάντων, οὐδὲ ὁμήρος ἐσίμ.

Ενθάδε

Ενθάδε γὴν ἠδρὴν κεφαλὴν καὶ ἄγχι καλύπτει
 ἀνδρῶν ἠρώων κοσμητῶρα θεῖον ὄμικρον.

Οπλήην αἰολεὶς ὄμικρος, καὶ οὔτε ἴσον, οὔτε
 ὄρειν, τοῖς τε εἰρημηγύοις δεδήλωτά μοι, καὶ
 Λη καὶ Ἰῶν τε τεκμέρεσσι πρέχει. ἄνδρα ποιεῖ
 τὴν τηλικούην ἐκός ὅτι τῶν νομιμῶν τῶν πρὸ
 τοῖς ἀνθρώποις ποιούντα ἐς τὴν πόλιν, ἢ τὰ
 τὰ κάλλιστα ἔξυρὸντα κτείνει, ἢ τὰ ἐσφυρῶν πό-
 ρια ἴοντα. ἢ δὴ τοίνυν εἰ ἐνθὺν αὐτοῖς ἔπιωρον
 ἀκούοντες κενεῖτε. ἰβροποιήν γ' ἢ τὴν κρα-
 τίσιν ἔξυρὸν ἐποίησεν, ἢ τὴν ἐσφυρῶν παρξίσε
 προσήκασαν. λέγει γ' ὡς.

Αὐτὸν μὲν πρῶτα καὶ ἐσφαξαν καὶ ἔλειραν
 μικρούς τ' ἔξυρῶν, κατὰ τε κνίωσιν ἐκάλυψαν
 ἀπὸ χειρῶν παιδῶν, ἔπειτα αὐτὸν ὡμοθέτησαν

Εν θύρῳ ὡς ὄσφύος οὐδὲν εἰρηται, ἢ ἐς
 τὰ ἰβρὰ χεῖρονται. μονώτατον γ' ἢ τῶν ἐκλήνων
 εἰ αἰολικὸν ἔθνος, οὐ καίει ὄσφύμ. δηλοῖ δὲ καὶ

Ο Μ Η Ρ Ο Υ

ἐν τοῖς δὲ τοῖς ἔπειν, ὅπ' αἰολεὺς ὦν τοῖς νόμοις τοῖς θύταν ἐχῆτο.

καὶ ἐλ' ἵσ' χίζης ὁ χέρων, ἠδ' ἐλ' αἰθοπα οἶνον
λεῖβε. νέοι δ' πρὸ ἄνδ' ἔχον πμπώβολα χερσίν

Αἰολέβη γὰρ μόνοι τὰ πλάχνα ἠδ' ἄντε
ὀβελῶν ὀπῶσιν. οἱ δὲ ἄλλοι ἔχλωβη, ἠδ' ἄν
ῶν. καὶ γὰρ ὀνομάζουσιν οἱ αἰολεῖς τὰ ἄντε,
πέμπε. τὰ μὲν γὰρ ἔπερ τ' γνέσος, καὶ τελευ
τῆσ, καὶ βίε δὲ δῆλωτά μοι. πῶδ' ἄν ἡλικί
αὶ δὲ ὀμήρεσ, ἐκ τῶν δ' ἄντις ἐπισκεπτομένησ
ἀκειῶσ, καὶ ὀρθῶσ λοπίζοιτο. ἀπὸ γὰρ τ' εἰσ
ἴλιον στρατείας ἢ ἀγαμέμνων, καὶ μημέλασ ἢ
γερῶν. ἔτεσιν ἕσπερον ἑκάσθ' ἑξήκοντα, λέσ
σβος ὠκίθη κατὰ πόλεις, πρότερον εἰσὶν ἄν
λις. μετὰ δὲ λέσβον ὀκιδεῖσιν ἔτεσιν ἕσπερον
εἰκοσὶ κόμη, ἢ ἀολιῶπις, καὶ φικῶπις καλεῖσ
μεσὴν ὠκίθη. μετὰ δὲ κόμην, ὀκτωκίσεκα
ἔτεσιν ἕσπερον σμύρνα ὑπὸ κυμαίων κατὰ πόλεις

καὶ ἔσ

ΒΙΟΣ

καὶ ἐν τούτῳ γίνετα ὄμηρος. ἀφ' οὗ λέ' ὄμηρος
 ἔγενθη ἔτεά ὄσιν ἑξακόσια ἑικοσι δύο μέχρι τ' ἑξέρ
 ξέω Μακάστος, ἦν στρατευσκέμμος ἡδὲ οὐ ἔλλη
 νασ, ἡ ζεύξας ἐν ἑλλάσπονρον λέβη ἐκ τ' ἀσίας
 ἐστὴν ὄρώσσω. ἀπ' ἧ τούρου ρητὴ δῶσ ὄσιν ἀελο
 μήσας ἐν χρόνον ἔφ' ἐθέλουτι ζητεῖν ἐκ τῶν ἀρ
 χόντων ἀθήνησι τῶν λέ βωϊκῶν ὕστρον γέ

γενέν ὄμηρος ἔτεσιν ἑκαδὲν

ἑξήκονταοκτώ.

ΤΕΛΟΣ.

R II

VITA HO

M E R I, E X

Herodoto.

Erodotus Halicarnasus, cum quæreret quid constantissima fide dici posset de Homeri natalibus, uita atq; ætate, hæc scripta reliquit. Quondam, inquit, cū Aeolica illa Cuma ædificari cœpta esset, celebres illuc cum ex uniuersa Græcia, tum quoq; ex Magnesia, atq; aliis nationibus conuentus fiebant, Quare & Melanopus quidam, qui a Crithone genus duxerat, homo ingenuus, licet pauper ac tenuis, eo se recepit. Qui deinde ibidem in matrimonium recepit filiam Homyretris, ex qua sustulit prolē fœmineam, quam Critheida nominauit. Non ita multo post ipse Melanopus una cum uxore sua apud superos esse desinit, filiã Cleanasti Argiuo, quo usus fuerat plurimum, commendat. Interiecto deinde tempore, compertum est ex clandestino concubitu uterū ferre Critheida.

da, idq; primo clam habitum est. Posteaq;
 uero palam fieri cœpit, & animaduersum
 est Cleanacti, ipse propter oblatum uirgi
 ni uitium uehementer commotus, ac seor
 sum ad se uocata Critheide, acerrime cum
 ea expostulauit, obiiciens illi infamiæ ma
 culam, qua seq; suosq; cognatos afficeret,
 atq; huiusmodi demum de illa consilium
 capit. Aedificabant iam tum Cumani eam
 partem urbis, quæ sinus Mercurii diceba
 tur, in quodam recessu: qui cum & Smyr
 nam conderent, Theseus urbi nomē indi
 dit, nam sepulchrum suæ cōiugi cui Smyr
 næ nomen erat, insigne eo in loco ædifica
 re decreuerat. Erat autē hic Theseus unus
 ex primoribus Thessaliæ, qui Cumam cō
 diderunt, opibus & potētia facile primus,
 nam a diuite Admeto rem familiarē ual
 de lautam & splendidā habebat. Istuc Cle
 anax Critheida a se relegabat, commen
 dans eam Ismeniaë cuidam inter colonos,
 qui cum ipsi plurima intercedebat famili
 aritas. Interposito deinde temporis spacio
 cum Critheis iam uicina partui, cum cete
 ris mulierculis ad festum quoddam solēne

V I T A

iret, quod forte tum iuxta amnem Mele-
 ta celebrabatur, Homerum ibidem enixa
 est, non illum quidem oculis captum, sed
 probe uidentem, quem & Melesigenem a
 flumine uocauit. Atq; haftenus apud Isme-
 niam permansit: deinde uero ab illo di-
 gressa, suo sibi atq; puero labore coepit ui-
 ctum quaeritare, operamq; suam mercede
 elocabat quibus potuit, puerum aut quan-
 tum per tenuitatem potuit, diligentissime
 erudiri curauit. Eo uero tempore Phe-
 mius quidam Smyrnae agebat, a quo in pri-
 mis literarum elementis & re musica iuue-
 nus instituebatur: is quoniam coelebs ui-
 sitabat Critheida conduxit, ut sibi lanam
 exerceret, quam mercedis loco a pueris ac-
 ceperat. Quod cum ipsa summo studio &
 sedulitate faceret, atq; alioqui uitam age-
 ret modeste ac pudice, uehementer compla-
 cita est Phe-
 mio, & eam uerbis sollicitare de-
 creuit, ut secum uisitaret, hisq; utebatur
 ad hanc rem argumentis, quibus potissi-
 mum mulieris animum persuasum iri spe-
 rabat. Nam puellum sibi adoptaturu pro-
 mittebat, educturumq; atq; habituru pro-
 suo, ut

suo, ut ita a se educatus atq; edoctus aliquo
 in munere esset, uidebat enim in puero in
 genium egregium atq; optimam indolē:
 persuasit ergo mulierculæ ut illud faceret
 quod poposcerat. Puer autem quoniam
 ingenio bono erat, ubi cultus & opera præ
 ceptoris adcessit, breui tempore uehemen
 ter excelluit, adeo ut non ita multo post,
 omnibus æqualibus suis superior esset, eos
 que longo interuallo post se relinqueret.
 Posteaquam uero ex ephœbis excessit, præ
 ceptore suo in eruditione nihilo factus est
 inferior: qui & moriens, bona sua Home
 ro reliquit omnia, neq; post illius mortem
 diu superuixit Critheis, sed & ipsa e uiuis
 decessit. Præceptori igitur suo Melesige
 nes successit in ludo, qui cum sui iuris iam
 effectus esset, ita se gessit, ut oēs homines si
 bi conciliaret, utq; admirationi esset non
 incolis modo & ciuib⁹ suis, sed & aliis om
 nibus, qui ex alienis regionibus in eum
 locum frequentes confluebant. Erat e
 nim emporium Smyrna, quo semper uæ
 num aduehebatur frumētum ex omnibus

V I T A

undiq; circumiacentibus terris. Mercatores ergo si quando eos facietas negociorū aut operis ceperat, ubi ocio indulgere, ubi animum remittere & conuiescere uolebant, ad Melesigenem colligendi sui causa cōuolitabant. Inter quos & Mentis quidam erat nauclerus, qui ad frumentum de uehédum subinde ex Leucade Smyrnam nauigabat, homo ut tum erant tēpora ap̄prime doctus, & multarum rerū usu exercitus, is Melesigeni author fuit, ut relicto ludo secum nauigaret, accepta mercede & comeatu, & quibus opus fore uideretur in uia: operap̄precium enim esse uirum iuuenem adhuc multa experiri, & uarias terras atq; ciuitates perlustrare. Et ipsum uerisimile est uel propter hāc causam ab hoc persuasum esse, nam fortasse iam tū ad poetice animi adiecerat. Abdicata igitur docendi prouincia, in naui una cum Mente profectus est, & quocunq; peruenit regiones ac terras, summo studio perspexit earumq; situs, naturas ac mores diligenter peruestigauit: neq; id dubium est, quin tabulas quoq; sibi confecerit, in quas ea retulerit

H O M E R I

lerit quæ memoria digna uidebant. Quæ itaq; redirent ex Tyrſenia & Iberia ad Ithacam curſum deflexerunt, ubi Meleſigenes in aduerſam ualeitudinẽ coniectus, ex oculis quoq; uehementer laborare cœpit: quẽ, ut curaretur & conualeſceret, Mentès qui in Leucadem nauigare parabat, poſt ſe reliquit. Verum commendauit tamẽ Mentori, uiro inter Ithacenſes ſibi amiſſimo, eumq; orauit, ut Meleſigenem interim ſuo nomine quam benigniſſime tractaret, donec ipſe reuerſus, cum ſecum auhere poſſet. Mentor itaq; hunc ægrotantẽ ſummo ſtudio & benignitate curauit, nam & fortunam habebat amplam ac ſplendidã, & liberalitate ac hospitalitate inter Ithacenſes in primis prædicabatur. Illic accidit Homero, ut de rebus geſtis Vlyſſis perquireret, & bona fide doceretur. Ithacenſes cõtendunt tum apud ſe exæcatũ eſſe, at mea quidẽ ſententia, tum conualuit, & poſtea in Colophonẽ hoc malum naçtus eſt, cuius rei & Colophonii mihi teſtes exiſtunt. Porro autem cum Mentès ex Leucade nauigaret, ad Ithacam reuerſus, Meleſige-

V I T A

nem secū inde abduxit. Quem postq̄ satis
 diu circumuexit, ad Colophonē demū ad
 plicat, ubi tāto denuo morbo oculorū Me-
 lesigenes laborare cœpit, ut nulla plane
 spes cōualescendi reliqua esset, eo igitur in
 loco uisum amittit, atq; ita deinde cæcus
 Smyrnam reuertit, ubi & ad scribēdū poe-
 ma animū adplicat. Deinde uero cū illic
 summa rerū inopia premeretur, decreuit
 Cumā proficisci, atq; inter eundū cū Her-
 mæ campos pertransiret, ad oppidū quod-
 dam peruenit, cui nomē erat Neotichū,
 in quē locū paulo ante deduxerant coloniā
 Cumani. Estq; oppidum illud octo annis
 post Cumam extructū, ibidem cū ad cer-
 donem quendam diuertisset, in ipsa officī-
 nā cerdonis hosce uersiculos recitasse fert.
 Ne precor hospicio ciues excludite uestro
 Sedibus errantē dubiis uisūq; carentem.
 Ciues qui Cumæ sublimia testa tenetis,
 Atq; urbē cui Sardene mōs imminet altus,
 Quiq; undas bibitis liqdo q̄s flumie fūdit
 Hermes; hūc natū sibi Iuppiter ipse fatet.
 Sub Sardene enim monte situm est op-
 pidū illud, & annis quē Hermem uocant,

H O M E R I

eo in loco præterfluit. Nomé uero cerdoni
 ad quem primum diuenterat erat Tychio,
 qui auditis uersibus, & cognita calamita-
 te uiri, q̄ & cæcus & inops erraret, miseri-
 cordia motus, eum benigne recipere decre-
 uit: iubet igif̄ intrare, rebusq; præsentibus
 & tenuitate domus nõ grauatim uti. At il-
 le ingressus, ubi consedit, præsentibus etiã
 aliis q̄busdã, poemata a se cõdita exhibuit:
 primũ Amphiarai profectiõnẽ in Thebas,
 deinde hymnos quos in laudẽ Deorũ fece-
 rat, in mediũ proferebat, & ad uarios ser-
 mones, qui ab assidentibus ultro citroq; ia-
 stabant, ita cõmode & acute respondebat,
 ut apud oẽs a quibus audiebat, in magna es-
 set admiratione. Interim uero dũ illic egit,
 ex poemate uictũ habuit, & ciues Neothii
 ostenderũt usq; ad hoc nostrũ tẽpus locũ,
 ubi solitus fuerit Homerus epidixin facere
 sui poematis, summaq; locũ religione ue-
 nerant, & populus illic enata ex illo usq; tẽ-
 pore extare prædicat. Non ita multo post
 inopia alimẽtorũ adactus, Cumã proficisci
 cõstituit, quod illic facilius se acturũ spera-
 bat. Et cum iam abiturus esset, hosce fecit
 uersiculos.

V I T A

Nūc peto præclarā uenerandis ciuib. urbē
 Quorum cōsiliis prudentia pectora pstant
 Abiens igitur ex eo loco, Cumam uer/
 sus, per Larissam iter fecit, q̄ ea uidebatur
 commodissima futura profectio. Et ut fa/
 ma est, apud Cumanos Phrygio regi Mi/
 dæ Gordii filio Epigramma quoddā tum/
 fecit, inductus precibus focerorum regis,
 id quod in hunc usq; diem statuæ monu/
 menti regii inscriptum est in hunc modū.
 Virginis ora gero, solido cōflata metallo
 Præfidiū formata Midæ custosq; sepulchri
 Huc dulcis fluat unda, ferat quoq; terra ui/
 rentes

Arborib⁹ syluas, & gramine uestiat agros
 Ipseq; sol radiis lucefcet & aurea Phœbe
 Interim ego hic maneo, monumētāq; tri/
 stia seruo.

Hoc bustū ut regis ex me sciat esse uiator.

Cum uero Melesigenes in cōuenticulis
 seniorum passim adesset, poemata illis sua
 exhibere solebat, atq; festiuitate & lepore
 sermonis, uoluptati & admiratiōi erat om/
 nibus. Qui cum uideret illis poema non
 ingratum esse, magis ac magis sua eos cō/
 suetudine

H O M E R I

fuetudine pellexit. Ac postremo sermones
 etiam iniecit eis, si sibi uellent de publico
 alimenta præbere, carmine se urbem ipso
 rum nobilitaturū. Quod se senioribus qui
 eum audiebant, non indignum uidebat,
 monebantq; ut ea de re apud Senatū age-
 ret, se quoq; opera sua illi non defuturos.
 Ille consilio ipforum obtēperauit, factoque
 senatu in curiam se recipit, atq; apud præ-
 torem perfecit, uti se admitti curaret, quod
 ille non grauatim suscepit. Cum itaq; tem-
 pus esset, hominem in senatum deduxit,
 qui in medio consistens, orationem habu-
 it de præbendis sibi publice alimentis, id
 quod & ante in conuenticulis cum maiori-
 bus natu agitauerat. Postq̄ uero finem di-
 cendi fecit, egressus est, & consedit: illi in-
 ter se deliberabant, quid hinc respōdere cō-
 ueniret, ubi cum is qui deduxerat eum in
 Senatū, faueret Homeri postulatis, tum
 omnes seniores quibus in cōuenticulis au-
 ditus erat, in eandem concedebant senten-
 tiam. Vnum autem ferunt tantum, ab
 aliis diuersum sensisse, qui inter cætera sic
 dixisse fertur: Si animum induxissent Ho-

V I T A

meros publico sumptu alere, futurum ut plurimum haberet negotii, & turba ipsis nutrienda foret & magna & inutilis. Atque hic primū nomen Homeri sortitus est Melesigenes, nempe a calamitate. Cumanī eī cacos Homeros adpellare solent, idcirco tum quoque qui prius erat Melesigenes, coeptus est Homerus nominari: ceterū inter peregrinos tamen & aduenas cū de illo incidit mentio non admodū conuenit, Viri autē apud pratorē sententia illius senatoris, qui Homerū non alendum censuerat, quam & ceteri deinde sunt secuti. Prator autē egressus, Homero rem omnem ordine narrauit, & quid obstitisset postulationi, & quid per senatum decretum esset. Quo audito Homerus, suam calamitatem dolens in hæc erupit carmina.

Hei mihi quo fato uoluit me Iuppiter uti,
 Quē puero similē fecit, qui matris in ulnis
 Gestit, & in primis ludit pueriliter annis
 Est urbs insignis quā Smyrnā noīe dicunt,
 Aeoliæ posita in cāpis, hanc cōdere primū
 Phriconis coepit, duro gens aspera bello,
 Et ualidis cinxit præclaram turribus urbē.

Qua

H O M E R, I

Qua prope Neptunus uicinas alluit oras,
 Quaq; Meles flui⁹ liqdis p̄terfluit undis.
 Hac nuper Musæ ueniebant urbe relicta,
 Atq; aliam cantu terrâ celebrare uolebant,
 At ciues decus hoc tantû uocēq; canoram
 Neglexere, quibus mentē Saturnius ipse
 Eripuit, dicent hos desipuisse minores
 Siq; eis factû memorabit, & hæc mea fata
 Quam sortē uero nobis turpēq; repulsam
 Numina decernūt, aio tolerabim⁹ æquo.
 Sed tñ ex ista gressus remouebimus urbe
 Et loca quærem⁹ aliena, domosq; remotas
 Sic uisum est aio, sic mēs cōgesta poposcit.
 Postea illinc discedēs, Cumanis hoc im-
 precatus est, ne ullû unquam haberent Po-
 etam, qui carmine ipsos nobilitare posset:
 in Phocæam uero profectus, ad eundē mo-
 dum ibi exhibito in conuenticulis poema
 te uisitauit. Agebat aut̄ illic eo tpe uir qui
 dā Thestorides noie, hō improb⁹ & insyn-
 cer⁹, q formadæ in primis elemētis pueri
 tiæ prouinciã suscepit, ille cognito poema
 te Homero sermões iniecit, paratû esse sese
 illi suppeditare sumptib⁹, subleuare neces-
 sitate quæ tum urgebat ipsum, si quidquid

V I T A

uersuum fecisset, & porro facturus erat, de scriptum semper ad se perferret. Cui Homerus cum magna laboraret rerum inopia, ut esset unde uiueret, morem gerere constituit. Interea igitur dum apud Thestoridem fuit, minorem illam Iliada fecit, cuius hoc est initium.

Fata cano Troiæ miserâda feracis equorū
Clade ubi mltiplici fortes cecidere pelagū

Aliud quoq; poema ibi condidit, cui nomen fecit Phocida, quod apud se elaboratum esse Phocenses asserunt. Verum Thestorides ubi Phocida, & cætera omnia ab Homero transcripsit, abitionem ex Phocæa adornare cœpit, ut Homeri poemata pro suis uenditaret. Curam igitur & studiū quo prius profecutus fuerat Homerum, iam non nihil remisit. Quod ubi sensit Homerus, hos in illum fecit uersus.

Quāuis stultorū turba est nūerosa p orbē.
Thestoridæ tñ exuperat dementia cūctos.

Quum uero Thestorides ex Phocæa abisset, in Chium se recepit, ubi aperto ludo & exhibitis Homeri poematis tanquā se authore factis: pariter & laudem sibi insignem

H O M E R I

gnem & rem familiarem cōparauit. Por
 ro Homerus in Phocæa ad eundem mo-
 dum poemate sibi uictū quærebat, ut an-
 te facere cōsueuerat, uerum deinde haud
 ita multo post, hoies quidā nō indocti, ex
 Chio Phocæam perueniunt, qui cum au-
 dirēt ab Homero decantari poema, quod
 iam ante in Chio Thestorida recitante au-
 dierant, dicebant sibi quoq; domi ludima-
 gistrum esse, qui eadem exhibere cū mag-
 no suo fructu soleat. Subsensit ilico Home-
 rus a Thestorida id fieri, summoq; studio
 in Chium abire parauit: continuo igit ad
 litus ubi statio erat nauium se recepit, uisu-
 rus sicubi nauis in Chium traiectura ades-
 set, nullam quidem inuenit quæ illo iter
 haberet, uerum in Erythræam lignorum
 deuehendorum gratia, erant, quæ abitio-
 nem adornabant. Visum est uero Home-
 ro nō incommodum fore, ut per Erythræ-
 am iter faceret. Adcessit itaq; ad nautas, &
 ipsos quam potuit diligentissime & multis
 uerbis quibus persuasum iri sperabat, ora-
 uit, ut se quoq; in nauem reciperēt, illi ue-
 ro facile exorati sunt, atq; hominem ad se

V I T A

Iusserunt ascendere. Qui cum ingressus est
& nautas collaudauit, assedit, atq; hæc fe-
cit carmina.

Audi q; pelagus ualido Neptune tridenti
Imperioq; regis, spaciofaq; cultra Helicôis
Da p̄cor hic nautis reditū uétosq; secūdos
Qui mihi sunt comites placidi nauisq; ma-
gistri.

At mihi da misero sacrâ cōtingere terram
Aerius qua parte mimas ad sydera surgit
Inde hominis iusti me fac succedere rectis
Ulcisciq; uirū qui me improbitate fefellit
Laxit & hospitii sacra iura loueq; benignū

Soluētes illinc prospere in Erythræam
traiciunt, ea nocte Homerus in nauī pro-
stabat, die uero sequenti exorato quodāe
nautis q; se duceret ad urbē prexit, quo cū
puenisset, terrāq; Erythraorū asperā ac pe-
trofam cognosceret, in hæc uerba prorupit
Terra ferax rerū quā dispare mūera fundis
Auspicio, fœlix aliis penitusq; benigna
Ast aliis es dura, ferox, inimicaq; prorsus.

Vt uero urbē est ingressus, sciscitari coe-
pit, sicubi nauis in Chium profectiōē pa-
ret, postea cuidā obuiā factus, qui eum uir-
derat in

H O M E R I

derat in Phoece, & ab eo salutatus, orauit
 ut sibi in inquiréda naue auxilio esset, qua
 in Chiū trāsueheret, nulla em̄ tum in por
 tu erat, quæ illo profectura uidebat. Est er
 go ab illo deductus ad eum locū, quo nauī
 gia sua piscatores subducere solebāt, ibi for
 te quosdā inueniunt qui soluere parabant,
 orat qui ducebat, ut hunc quoq; recipiāt.
 At illi neglecto ipso atq; relicto uela dabāt.
 Tum hæc ab Homero carmina decantata
 feruntur.

Infidi nauæ gens diris tristior ipsis
 Sæua quib. ueluti mergis dat æquora uictū
 Si nobis nulla est hoīm reuerentia cordi
 At sperate Iouē summo q; regnat olympo,
 Tristis em̄ uultus Iouis est, pœnæq; paratæ
 His quib⁹ hospicii nō est pia tessera curæ.

Nauæ cū nauim in altū deduxissent, ad
 uerso uēto oborto, in illud ipsum littus un
 de soluerant, redire & Homerū secū recipe
 coacti sunt, q; cōmodū adhuc in littore se
 des, ut reuersos cognouit, uos, inqt, hospī
 tes tempestas aduersa corripuit, sed adhuc
 me recipite, & secundo uento nauigabitis:
 Piscatores autem pœnitentia ducti, q; antē

non recepissent, iam se illum admissuros,
 si uelit, promittunt, qui ubi in nauim rece-
 ptus est, denuo soluerunt. Atq; ita traiecto
 æquore nauē in altero portu statuunt, por-
 ro piscatores ad opus & labores suos cōuer-
 tebantur. Homerus uero in littore noctem
 ducebat, die sequenti cum iter solus face-
 ret, errauit, & in campum qui Pinetū uoca-
 tur, peruenit, illic ea nocte sub arbore pinu
 humi conquieuit, cum uero fructus pini,
 quos quidam strobilos, quidam uero co-
 nos uocant, super ipsum ex arbore decide-
 rent, Homerus hos cecinit uersus.

Fundunt fructus alia magis arbore dulces
 Quā fouet umbrosis fœlix in collibus Ida
 Hinc ueniet ferrū Martis ualidæq; secures
 His ubi consistet campis Cebrenia pubes.

Nam eo tempore Cebrenia cōdere atq;
 colere adparabant Cumani iuxta Idā mon-
 tem quo in loco ferrum nascebatur. Ho-
 merus autem cum illinc abiturus surrexis-
 set, secutus balatum caprarum, quæ forte
 non procul ab eo loco pascebantur, ad ip-
 sum gregem peruenit, canibus autem in-
 solentius allatrantibus, pastorū opem im-
 plorauit.

H O M E R I

plorauit, ubi Glaucus (nam pastori id erat nomen) audita uoce propere adcurrit, canes auocat & arcet, uehemēter deinde admiratur, quo pacto aut unde uir cæcus nullo ductore ad ea loca peruenerit, quidue desertos agros pererret. Adcedit deniq; & percontatur, quis nam sit, & quamobrem in solitudine ista & inuisis campis uagetur, quid sibi uelit, aut quid quærat. At Homerus omnem illi infœlicitatē suam & ærumnas enarrauit ordine, hominemq; ad misericordiam flexit, fuit enim Glaucus, ut adparet, homo non inhumanus plane nec barbarus, recipit igitur egenum, deducitq; in caprile, quod forte ibi in campo habebat, & igne excitato, cœnam adparauit, ci boq; adposito, Homerum ad comedendū est exhortatus, canes uero cum non comederent & allatrarent comedenti, Homerus ad Glaucum his uerbis locutus est.

Glauce ꝑcor paucis me audi uerbisq; peto,
Præ forib. stabuli canib. sua fercula primū
Fac tradas, nam sic melius, custodibus illis
Nec fera nec fures uenient ad septa dolosi.

His auditis Glaucus, admonitioni ob-

V I T A

temperauit, miratus interim hominis ingenium. Porro inter cœnandum cum sermones ultro citroq; cederent, Homerus enarrauit quo pacto hinc inde errasset, quasq; ciuitates, & quæ loca adiiisset. Quæ cû audiret Glaucus, rei nouitate perculsus, præ admiratione plane obstupuit, interea quiescendi tempus aduenit, Homerus autē illic se quieti dedit. Postero die Glaucus decreuit ad herum suum proficisci, narraturus illi de Homero quem hospicio receperat, gregis igitur curam conseruo mandat, Homerum interim manere iubet, dum reuertatur, dicit se celerrime iturum. Bolissum uerò (qui locus non multum abest ab agro illo) ingressus, dominum ilico adiit, rem ordine narrauit omnem, inquit, uirum a se hospicio receptum, ad cuius ingenium & sermões obstupuerit, rogat simul quid sibi porro de illo faciendum censeat. Herus uerba hæc paruipédebat, & seruum obiurgabat tanquam crassum ac stupidū, qui reciperet & aleret cæcos quosq;, & nihil homines uerum tamen hospité ad se per duci iubeat. Glaucus igitur reuersus Homero

HOMERI

mero narrat herū flagitare, ut ad se ueniat,
iūbetq; ut faciat, nō em̄ inutile id fore for-
tunis illi⁹: at ille facile obtemperauit, Glau-
cus igitur eum ad herū perduxit, qui ut ex
sermone eius cōperit eum uirū esse bonū
& prudentē, uerbis eum sollicitare cœpit, ut
apud se maneret, liberos se illi suos formā-
dos traditurum, habebat enim ille Chius
filios adolescentes, quibus opus erat præce-
ptore. Ille uero eam prouinciam suscepit,
ibiq; Cercopas, Batrachomyomachian &
Epicichlidas, & quidquid est ludicrorum
Homeri, fecit. Quamobrē & in urbe iam
inclarescere cœpit, & in dies latius de illo
fama promanabat. Thestorides autē postq;
Homerum adesse resciiuit, fugam adorna-
uit, ilico Chiumq; deseruit. Exacto dein-
de tempore Homerus a Chio impetrauit,
ut sibi cum uolūtate illius ad urbem abire
liceret, quo cum peruenit, ludum aperuit,
& formandis pueris operam dedit, quibus
sua poemata discenda proponere solebat.
Breui deinde tempore plurimum fauoris
sibi conciliauit apud Chios, quibus bonus
pariter & admiratio. e di. us est uisus,

unde & uictum sufficientem sibi parauit, duxit deinde uxorem, ex qua duas sustulit filias, quarum altera innupta e uiuis decessit, alteram uni tradidit ex ciuibus Chiis. Cum uero iam animum ad scribendū poema adpulisset, occasionem sibi ostentatam ratus, qua gratificari, & uicissim benefacere iis liceret, a quibus benigne acceptus fuerat, eorum nomina in poemate nobilitate decreuit. Hanc igitur gratiam primum reddidit Mentori Ithacensi, cuius benignitatem expertus erat, cum infirma ualitudine laboraret in Ithaca. Quapropter eum opportune in odyssea adhibuit, ubi sociū fecit & amicum Vlyssis, cui ab Vlysse iam expeditionem ad Troiam instruente familia tota commissa atq; concredita sit, tanq; uiro inter Ithacenses longe omnium optimo atq; integerrimo. Præterea & alibi illū adducit, ubi scribit Palladem personam Mentoris induere solitam, si quādo alicui colloqui paret inter Ithacenses. Item Phe mio præceptori suo nutritionis & doctrinæ præmiū reddidit in Odyssea his uerbis. Iāq; aderat p̄co, citharamq; ferebat ad illā

Phe mius

H O M E R I

Phemius accepit, quo non p̄stantior alter
Prædulci mentes humanas flectere cantu.

ET R V R S V M.

Hic bene pulsatis prælusit pollice neruis

Porro Naucleri quoq; illius Mentæ qui
cum circūuectus urbes uiderat & regiones
mentionem facit in his uersibus.

Mentes Anchiali bellacis gloriior esse

Filius at Taphiis solertis impero nautis.

Reddidit etiã gratiã Tychio cerdoni, a
quo hospitio receptus fuerat, cum in Neo
tichū ueniēs ad officinam eius primum di
uertisset, quapropter ipsum in his uersi
bus Iliadi admiscet.

Instar erat turreis clypeus quē marti⁹ Ajax

Gestabat ueniēs, ferri graue pondus & aris

Atq; bouum septē durissima tergora, at illū

Fecerat artificū Tychius doctissimus olim

Poemate igitur suo inclarescere cœpit,

non in Ionibus modo, uerum etiam in ali

is Græciæ fere totius populis, fama; de eo

iam spargebatur insignis, adeo ut ipso in

Chio agente celebres illuc conuentus fie

rent, multis uiuendi Homeri gratiam un

diquē confluentibus. Consulebant autē plæ

V I T A

riq; ut in Græciam se reciperet, ad quod cō
 filium animum adiecit, ac toto animo in
 Græciam proficisci concupiuit. Caterum
 cum uideret Argos doctorum hominum
 scriptis & laudibus uehementer esse cele
 bratum, Athenas autem non adeo, princi
 pem Atheniensium Erechthea fecit in Illia
 de maiori, eumq; insigni laude celebrauit
 in nauū catalogo, ubi hæc sunt carmina.
 Adfuit & popul⁹ cui rex insignis Erechthe⁹
 Hūc aluit quondā Pallas Ioue nata supmo
 Sed genuit frugum donatrix inclya tellus

Præterea & ducem eorum Meneſthea
 multo omniū præstantiſſimū prædicauit
 inſtruendis tum equitibus, tum pedestrib.
 copiis, de quo hi uerſus extant.

Dux erat his Petei ſoboles ꝑclara Mene
 ſtheus

Quo nemo melior uiuebat i agmie Craiū
 Seu ualidas peditum seu equitum compo
 nere turmas.

Porro Aiace Telamonium & Salaminios
 quorū ille princeps erat, in catalogo nauū
 adiungit Athenienſibus, ubi ſic dicit.

His ſex ducebat naues Telamonius Ajax

Quas

H O M E R I

Quas ad Cecropidū subducūt ordie classē
 Deniq; in odyſſea ſcribit Mineruam poſt
 habitū cū Vlyſſe colloquiū, Athenas ſe reci
 pere tāq; in urbē ſibi p̄ cæteris oib⁹ dilectā.
 At Palles Marathona petit ſpaciolaq; cāpi
 lugera Cecropidū regiſq; altiffima teſta.

Hæc ubi poemati affinxit, ipſumq; ab
 ſoluit, nauī cōſcēſa in Græciam tranſire
 parauit, inter nauigandum uero cū Græci
 am peteret, primū Samo applicat, ubi for
 te eiſdē diebus feſta peragebant, quæ uul
 go Apaturia dicuntur. Inter Samios uero
 quidam Homerū uidit, qui prius in Chio
 cognouerat, ille continuo ad tribules ſuos
 abit, Homerum aſſe memorat: narrat
 ſimul quantus uir ſit, & quantis honori
 bus dignus. Illi hoc audito, hominem ad
 ſe perducī poſtulant: hic uero ſe Homero
 obuiam ferens, hoſpes, inquit, Apaturia
 hodie hic ſunt, rogant ſe tribules noſtri, ut
 una adſis in feſto. Homerus facturū rece
 pit, abiitq; cū illo. uerum inter eundū for
 te incidit in mulierculas quaſdam quæ Ce
 reri ſacrum faciebant in triuio, quæ cū cō
 ſpexiſſet Sacrifica: uir, inqt, faceſſe a ſacris.

V I T A

Quo sermone commotus Homerus, rogabat ductorem, quidnam sibi hic sermo uellet, ille uero, mulier, inquit, est quæ Cerei hoc in loco sacrificat, tunc Homerus hæc cecinit carmina.

Audi flaua Ceres ꝑcor hoc mihi ꝑfice uotū
Hanc nunq̄ iuueni matronā iunge marito
Sed tremulo sit nupta seni, cui uertice cani
Fundunt crines gelida superante senecta
Is cupiat tantum effœro nil corpore possit.

Vbi uero ad domum publicam quo in loco conuiuabantur, peruenit, in limine ipso constitit, & ut prædicant alii, accesso iam igne hæc decantauit. Alii uero postea accendi coeptum, quando ille caneret hæc carmina.

Sunt patri dulces nati præclara corona
Vrbibus aeriæ turres, æquataq; cœlo
Mœnia, sed cæpo dec⁹ est certamē equorū
Rex uero august⁹ celebris quū cōtio sedit
Exornat populū uultu uenerandus & ore
At larib⁹ lucens focus est ornatus & ignis.

Ingressus deinde accubuit, & cōuiuatus est cum tribulibus, apud quos & in magno honore atq; admiratione fuit. Porro cum
nox

H O M E R I

nox superuenisset, eodem in loco se quieti
 dedit, postridie cum forte caminum præ
 teriret, qui impletus uasis fistilibus tum cõ
 modum accendebatur, figuli Homèrum
 ad se aduocabant, & quoniam hominem
 audierant esse doctum, instare cœperunt,
 ut aliquid caneret, se mercedem daturos
 uas fistile, aut quidquid tandem haberent
 Cecinit igitur eis hos uersus qui Caminus
 uocantur.

CAMINVS HOMERI

Si mihi mercedē dabit is figuli ista canem⁹
 Huc ades o Pallas dextraq; foueto caminū
 Pulchre ut durefcant calices & mollia cūcta
 Siccenq; probe & figulis lucra magna re-
 portent

Vendita, perq; forum multa & per compī
 ta multa

Sic illis quaestus crescat, prudentia nobis
 At si deposito iuuat irridere pudore
 Huc p̄cor ut pestes ueniāt q̄cunq; per orbē
 Grassantur, fundant & in hunc mala cun-
 cta caminum

Cōtere tu Pallas flammāq; & uasa camini
 Ille licet rapido multū nunc ferueat æstu

V I T A

Insup Omodamū perdas qui dāna dat artē
 Omnia misceto fornacem uasa domumq;
 Ut fragor immēsus fiat figuliq; tremiscāt,
 Nō secus ac malæ crepitu claudunt eqnæ,
 Sic subita fornax crepitetq; cadatq; ruina
 Inq; lutum redeant calices & uasa minuta
 Huc quoq; solis ades nata incantare perita
 Inq; ipsos & opus tua noxia sparge uenena
 Huc ducat lōgo centauros agmine Chirō,
 Quiq; manu Herculea cecidere supq; fuerit
 Illi cōtūdant opus omne, ipsumq; caminū
 In nihilū penitus redigāt, figuli ista uidētes
 Plorēt & lachrymis spectēt ingētia damna,
 Improbitalis ego spectabo hęc p̄mia læt⁹
 Deniq; qui pronus fornacem respicit illi
 Flāma uorax faciē rapiat, penitusq; perurat
 Sic scelus agnoscēt oēs, atq; inde caebūt,
 Hybernans autē in Samo in festo Neome
 niarum ad ædes locupletiorū ordine ibat,
 atq; munuscula colligens, occinebat hęc
 carmina quæ græcis ἐιπεσενόων uocantur: ci
 uium uero liberi frequētes circum ipsum
 erant atq; eum ducebant.
 Venimus ad magnas ædes cuiq; potentē
 Cuius diuitiis resonat domus atq; redūdat
 Vos

H O M E R I

Vos aditū præbetē fores fœliciter intrent.
 Diuitiæ & reges hilaris charitesq; sequant̃,
 Vasa opib. tumeant, nihil hic uideat̃ inane
 Sintq; laboratæ Cereris repleta canistra
 Excelso curru mirus hic portetur, & ipsam
 Veloci cursu reuehant ad limina muli.
 Hæc premat electrum pedibus, telaq; la-
 bore.

Ast ego uos repetam, repetam profecto
 quotannis

Non secus atq; redit sub testū garrula Pro-
 gne

Assum⁹ in porta seu munera ferre placebit
 Seu nihil, est tñ hinc abeūdi certa uolūtas
 Non etenim hic habitare diu nec adesse
 putamus.

Decantata autē sunt hæc in Samo longo
 deinde tempore a pueris, qui munera col-
 ligebant ex more ad festum Apollinis. Por-
 ro sub initiū ueris Homer⁹, quēadmodū fa-
 cere decreuerat, e Samo Athenas nauigare
 instituit, cū quibusdā igit̃ ei⁹ terræ incolis
 nauē ingressus, in Ium uect⁹ est, quo cū ad-
 pulissent, nō ad urbē, sed ad portū quēdam
 ubi commodū uidebat̃, nauē subdixerūt.

Illic Homerus qui ante ex uale tudine ad uersa laborare cœperat, in littore decubuit, male uero se habens & uiribus propter morbum plane destitutus. Nautæ conclusi tempestate diebus aliquot illic detinebatur, interea semper aliqui ex urbe animi causa ad Homerum ueniebant, quos ille omnes sermone in sui admirationem pertraxit. Cũ uero plæriq; tum ex nautis tum quoq; ex oppidanis apud Homerum adessent, piscatorum pueri cum canna cõmodum ad eundem locum adpulerunt, qui mox ut egressi sunt, recta ad illos accedentes ita dixerũt, Audite hospites num quod uobis proponemus anigma nobis explicabitis. Quidam uero ex assidentibus ut proponerent si quid haberent, iussit. Proponunt ergo, Quidquid cœpimus, abiectimus, quidquid uero non cœpimus, nobiscum aspottamus. Alii dicunt uersum propositum fuisse in hunc modum, Quod captum est periit, sed quæ non cœpimus adsunt.

Illi ordine dicere iussi, quum quid sibi uellent, conii cere non possent, pueri ipsi sic sunt

H O M E R I

fic sunt interpretati. Piscatū egressi operā
 lusimus, uerū cū deinde pediculos uenari
 instituissemus, quidquid illorū prehendi-
 mus, in mare abiecimus, qui uero reliqui-
 fuere, eos domū nobiscum portamus. Quo
 audito, Homerus hoc distichon fecit.

Qui uos o pueri tales genuere parentes
 Certe non humili penitus nec sorte sup̄ma

Homerum uero ex ægritudine illa de-
 inde mors est consecuta, non q̄ anigma
 puerorum aperire nō potuerit, ut opinan-
 tur aliqui, sed morbo ipso cōsumptus. Qui
 postq̄ exhalauit animam, a nautis & his
 quos alloquendi & audiēdi eo pertraxerat
 cupiditas, in eodē littore sepultus est. Ien-
 ses uero multo post tēpore, cū iam poema
 Homericū late diuulgatū magnifice pro-
 baretur, hocce elegidion sepulchro eius
 adscripserunt, nō enim ipsius Homeri est.
 Hic sacrū terra caput occultatur Homeri
 Qui canere Heroū præstātia facta solebat.

Caterū ex scriptis Homeri facile est con-
 iecturam capere, eum nec Iensem nec Do-
 rem, sed Aeolicū fuisse. Nam dubium nō
 est quin hic Poeta cū imaginē humanorū

morū & rituum exprimere in animum in-
 duxisset, eos potissimum secutus sit, quos
 uel pulcherrimos iudicavit uel certe patri-
 os. Iam itaq; hoc ipsum ex poemate diiudi-
 cate, in describendo enim sacrificio aut op-
 timum profecto ritum, aut patriæ suæ pe-
 culiarem obseruauit. Sic uero inquit.
 Principio retroq; trahunt, macerantq; iu-
 uencos

Hinc mox detractis nudantur pellib. ossa
 Deinde alii carnes refecant nidoreq; cōdit
 Ordo duplex aderat super hæc quoq; cru-
 da reponunt

Viden^r hic ut de Ilibus nihil dicat, qui-
 bus tamē in sacris uti mos est reliquis om-
 nibus, nam inter Græcos soli Aeolici ea nō
 cremāt. Indicat uero & hisce quæ sequun-
 tur uersibus Aeolicū esse sese, eorumq; riti-
 bus potissimū instructum. Nam ita dicit
 Hæc pater imponit flāmæ uiniq; rubentis
 Munera cœlicolis libat, uenit agmīe læto
 Ordine quintuplici gestans uerna inclyta
 pubes.

Hic mos uero apud solos Aeolicos est, ut
 intestina ueribus quinque affixa torreant.
 Reliqui

H O M E R I

Reliqui Græci tribus tantum ad id utuntur, *τρίτε* uero ab Acolicis *τρίμη* effertur. Hæc sunt propemodum quæ mihi de natiuitate, uita atq; interitu Homeri cōstant. Cæterum quo tempore uixerit, ex his colligere cuilibet, non est difficile. Nam post expeditionē in Troianos ab Agamemnone & Menelao excitatam centum triginta annis Lesbos ciuitatibus incolæ cœpta est, ubi nullæ prius erant ciuitates. Post annos deinde uiginti Cuma quæ Acolica & Phryconia dicitur, instituta est ædificari. Post Cumam cōditam annis octodecim Smyrnam condere cœperunt Cumani, quo tempore Homerus quoq; natus est. Post natū Homerum sunt anni sexcenti uiginti duo ad Xerxis usq; expeditionem, qua bellum Græciæ faciens superato Hellesponto ex Asia in Europam traiecit. Hinc facile est supputare tempus, si quis nosse uolet, obseruato tantum ordine Magistratuū Atheniensium. Post bellum uero Troianum natus est Homerus annis centum sexaginta octo.

F I N I S

T ii

LUCIANI CYPIDO.

Τί δή ποτε ὦ Ερως, ὅς μὲν ἄλλως θεοὺς κα-
τηγνίστω ἅπαντας, ἐν δ' ἄα. ἐν προσφίλω,
ἐν ἀπόλλω, τὴν Ἥραν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνη
λεῖ ἀπέχη θ' Ἀθηνᾶσ, Ἦ ἐπ' ἐκείνησ ἄπυρθε
μεν' σοι ἡ Λάσ, κενὴ ἢ ὄϊων ἢ Φαρέτρα, σὺ δὲ
ἄτοξοσ εἰ κ' ἄτοχοσ. Ερ. δίδα ὦ μητέρα αὐ-
τὴν, φοβόρα γ' ὄβι, κού χροπὴ, κ' λεινωσ αὐ-
θρική. ὁ πότεν ἔν ἐντὴν ἄμφοσ ἔτοξον ἰὼ ἐπ'
αὐτὴν, ἐπισείασε ἐν λόφον, ἐκ πλῆθει με, ἠ
κατόξεμοσ γίνομαι. καὶ ἀπρρεῖ με τὰ τοξείμα-
τα ἐκ τῶν χερῶν. ΑΦρ. ὁ λρησ ἢ οὐ φοβόρω
περοσ ἦν, καὶ ὁμοωσ ἀφώπλισασ αὐτὸν, ἠ νενί-
κηκασ. Ερ. ἄλλ' ἐκεῖνοσ ἐκὼν προσείε τά με
καὶ προσκαλεῖται. ἢ ἀθλωᾶ δέ, ὑφοράται ἀεί
καὶ ποτε, ἐγὼ μὲν ἄλλωσ πρέπην, πλοσιον
ἔχουσ τὴν λαμπάσα, ἢ ἢ, εἰ μοι προσφίσι, ἢ ἢ

ἐν πᾶ

Ἐν πατέρα, ἔθ' ἰδράτιω σέ διαπίρατα, ἢ τοῖ
πολλοῖς λαβομένη, ἢ ἐς ἔνταρταρον ἔμβαλοῦ
σα, ἢ αὐτὴ διαπάσαι μερὴν διαφθερῶ· πολλὰ
τοιαῦτα ἠπίλησε, Ἐ ὄρῃ ἢ ὄρμυ, Ἐ ἢ τῶ σή
θος ἔχει πρόσωπόν τι φοβρόν, ἐχίλωνισ κα-
τάκομον, ὅπρ' ἐγὼ μάλιστ' ἀείδω, μορμολύττε
ταί γάρ με, καὶ φεύγῃ ὅταν ἴδω αὐτό. Αφρ.
ἀλλὰ τὴν μὲν ἀθωῶν δέμας ὡς φῆς, καὶ τὴν
πορτόνα, καὶ ταῦτα μὴ φοβηθεῖς ἔν κοραυόν τῶ
διδόσ, αἰ μούσαι ἢ τί σοι ἄφωρι, ἢ ἔξω βελῶν
ἔισιν, ἢ κακέϊναι λόφος ἐπισείου, καὶ γρητόνας
προφάνας; Ερ. αἰδύμαι αὐτάς ὡ μῆτερ
σεμναί γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τί φονίζουσι, καὶ ποῦ
ὠλήν ἔχουσι. καὶ ἐγὼ πρῖστομαι πολλὰ κίς αὐ-
ταῖς. κηλούμενος ἔποτ' ἔμέλος. Αφρ. ἔα θ
ταύτας, ὅτι σεμναί, τὴν ἢ Ἀρτεμιν τίνος ἔνεκα
οὐ πρῶσκεις; Ερ. ἔ μὲν ὄλον, οὐδέ κατα-
λαβεῖν αὐτὴν οἶόν τε, φεύγουσεν αἰεὶ ὄξ' ἰπῶ

ὄρῳν εἶτε καὶ ἰλὸν πῖνα ἔρωτα κ' ἴδη ἔρα. Αφρ.
τῖνος ὦ τέκνον; Ερ. Θήρασῃ ἐλάφον, καὶ νε
βρῶν, αἰρεῖντε δαώκασα, καὶ καταπξέειν. Ὁ
ὄλως πρὸς τῶν ἰοιούτῳ ὄσιν, ἐπεὶ τὸν γε ἀδελ
φὸν αὐτῶν, καὶ τοὶ πξότιω καὶ αὐδ' ὄντα
καὶ ἐκιδόλομ. Αφρ. οἶδα ὦ

τέκνον, πολλὰ ἐκεῖνον

ἐτόξωθε.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Haganoæ, per Iohan. Secerium.
Anno M. D. XXXI.
Mense Iunio.

